

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERAPHINA NOVA GLASS

"A fast-paced, highly enjoyable
and compulsive read."

—HANNAH MARY MCKINNON,
internationally bestselling author

ON

A

A Novel

QUIET
STREET





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SERAPHINA NOVA GLASS

"A fast-paced, highly enjoyable
and compulsive read."

—HANNAH MARY MCKINNON,
internationally bestselling author

ON

A

A Novel

QUIET

STREET



OceanofPDF.com

Seraphina Nova Glass'ın romanlarına övgüler

"Cesur, açık saçık ve ustaca kurgulanmış *Böyle İyi Bir Eş*, ilk sayfasından kavurucu, dudak uçuklatan finaline kadar tahmin yürütmemi sağladı."

-Rose Carlyle, *Aynadaki Kız*'ın uluslararası çok satan 1 numaralı yazarı

"*Böylesine İyi Bir Eş* ilk sayfasından itibaren beni kendine bağladı ve bırakmadı... Takviminizi boşaltın çünkü bu kitabı bir kez açtığınızda son sayfasını okuyana kadar kapatmak istemeyeceksiniz!"

-Amber Garza, *When I Was You* kitabının yazarı

"Seraphina Nova Glass, *Böylesine İyi Bir Eş*'te lezzetli ve karanlık bir hikâye örüyor... Eğer suçluyu bulduğunuzu düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Buharlı Louisiana'da geçen sinsi ve nabız hızlandırıcı bir cinayet gizemi."

-Kimberly Belle, *Göldeki Yabancı'nın* uluslararası çok satan yazarı

"Aldatma, ihanet ve cinayet, mükemmel görünen hayatını yok etmekle tehdit ederken, şehvet ve aşk arasındaki tehlikeli çizgide sallanan bir kadını gören bir gerilim romanı."

-Katie Tallo, *Karanlık Ağustos* kitabının yazarı, *Böyle İyi Bir Eş* üzerine

"*Böylesine İyi Bir Eş*, son derece sürükleyici bir gerilim romanı. Sayfaları yeterince hızlı çeviremedim!"

-Emily Gray Tedrowe, *The Talented Miss Farwell* kitabının yazarı

"Glass izlenmesi gereken bir yazar olmaya devam ediyor."

-*Publishers Weekly*, *Such a Good Wife* hakkında

"Glass bu tüyler ürpertici hikâyede şüphe, cinayet ve intikamdan oluşan gergin bir ağ örüyor... *Biri Dinliyor*'u mutlaka okunacaklar listenize ekleyin!"

-Liv Constantine, *Son Bayan Parrish*'in uluslararası çok satan yazarı

"Tartışılmaz. Kendimi bir noktada herkesten şüphelenirken buldum. Dolambaçlı, orijinal ve mutlaka okunması gereken bir kitap; son derece gerilimli ve zekice yazılmış."

-Karen Hamilton, *The Perfect Girlfriend* kitabının çok satan yazarı, *Biri Dinliyor* üzerine

"İlk sayfadan itibaren dikkatimi çeken gergin ve merak uyandırıcı bir gerilim... Çarpıcı ve etkileyici bir ilk roman."

-Alessandra Torre, *New York Times* çoksatan yazarı, *Someone's Listening* üzerine

OceanofPDF.com

Seraphina Nova Glass, Arlington'daki Texas Üniversitesi'nde profesör ve oyun yazarı olarak görev yapmakta ve burada film çalışmaları ve oyun yazarlığı dersleri vermektedir. Smith College'dan oyun yazarlığı alanında yüksek lisans derecesine sahip olan Glass, aynı zamanda senarist ve ödüllü bir oyun yazarıdır. Seraphina, tiyatro ve filmi bir öğretim aracı olarak kullanarak dünyayı dolaşmış, Güney Afrika, Guam ve Kenya'da gönüllü öğretmen, AIDS yardım görevlisi ve belgesel film yapımcısı olarak yaşamıştır.

www.SeraphinaNovaGlass.com

OceanofPDF.com

Ayrıca Seraphina Nova Glass tarafından

*Biri Ne Kadar İyi
Bir Eş Dinliyor*

OceanofPDF.com

Sessiz Bir Sokakta

Seraphina Nova Cam



OceanofPDF.com

Dianna Nova ve Julie Loehrer için

OceanofPDF.com

İçindekiler

ÖNSÖZ

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

SONSÖZ

TEŞEKKÜRLER

SERAPHINA NOVA GLASS TARAFINDAN KALEME
ALINAN *BÖYLESİNE İYİ BİR EŞ'TEN* ALINTI

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Brighton Hills'de hiçbir şey olmaz. En azından görebileceğin bir şey. Her şey fısıltılar halinde ve kapalı kapılar ardında gerçekleşiyor: Yüzey parlak ve sakın olsa da dedikodular ve yan bakışlar. Altında ise, Gucci ve Birkin'lerini ellerinde tutabilmek için kocalarının ilişkilerinden başlarını çeviren çaresiz kadınlar ve nefret ettikleri ruhlarını çalan işlerde çalışabilmek için liseli bir çocuktan keyif verici kokain satın alan babalarla doludur. Abby Rosen, dadısı satmak için üç karatlık elmasını çaldı ve yerine kübik zirkon koydu ve Abby bunu asla öğrenemedi. On yedi yaşındaki üvey kızıyla kaçan Martin Landry. Bunun gibi milyonlarca hikaye bu yalnız, bilinmez yeri oluşturuyor. Neyin doğru olduğunu kim bilebilir? İnsanlar o kadar ilginç olamayacak kadar bej ve plastik görünüyor, ancak bakımlı cephenin altında gerçekten bir şeyler oluyor. Brighton Hills'in kaldırımlarında yürüdüğünüzde, her yer yeşil, düzenli ve... bir yalan. İnsanlar kibar ve Her zaman çok sessizdi, ama bu gece çok gürültülü bir şey oldu.

* * *

Sadece konuşmak istiyordu ama onun yerine kendini bağırırken buldu, sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu - yardıma ihtiyacı vardı. Yağmur sağanak halinde yağıyordu ve gök gürültüsü onu gürültüyü bastırmak için bağırmaya zorluyordu ama tehditkâr olmaya çalışmıyordu. Sadece sesi öyle geliyordu. Yağmurda sırlıklam olmuş arabanın önünde dururken, arabanın içinde oturan kişiye anlayış göstermesi için yalvardı. Her şey için özür diledi ama bu yeterli değildi.

Bir silah sesi olduğunu düşünüyor. Kim ateş etmişti? Kendini çok uzakta hissediyor ve gerçekte neler olduğunu bir araya getiremiyordu.

Tek görebildiği, karanlıkta aniden kendisine doğru gelen farlardı. Figür gaza bastı, tekerlekler ıslak kaldırımda uğuldayarak ona doğru hızla geliyordu. Kaçacak zamanı yoktu: her şey çok hızlı olmuştu. Tamponun imkansız ağırlığının kalçasına çarptığını hissetti ve sonra uçuyordu, süzülüyordu.

Yere o kadar sert çarptı ki kafası sekmedi bile. Kafatasının çatlayıp yumuşadığını hissetti ve ardından kafatasının tabanında ılık kan birikti.

Yüzünü kaplayan siyah yağmura karşı gözlerini kapadı ve kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini, ölmeyeceğini söyledi. Araba uzaklaşırken, bir başkası da topluluğun içine girmiş olmalıydı ve ona yardım edilebileceğini düşündü: hâlâ kurtarılabilirdi, bundan emindi. Araba durdu. Ona yardım etmek için durdu! Kapılar açılıp kapandı ve iki kişinin sesini duydu, bir erkek ve bir kadın.

"Aman Tanrım!" dedi kadın sesi. "Tanrım, yardım çağır." Ve tam o sırada siren sesleri duyuldu, onlara doğru geliyorlardı; onun için geldiklerinden emindi.

"Hadi gidelim buradan!" dedi erkek sesi.

"Ne?" Kadın Caleb'in yanına diz çöktü ve Caleb elini uzatmaya çalıştı ama hareket ettiremedi. Adam kadını çekti.

"Yardım geliyor. Burada kalamayız," dedi. Onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu ama sonra artık orada olmadığını hissetti. Arabanın uzaklaştığını duydu ve gözlerinin kenarlarından akan yaşlar yağmurla yıkandı. Silah sesi komşuların polisi aramasına neden olmuş muydu? Muhtemelen geliyorlardı.

Tek başına bekledi, soğuk elbiselerine nüfuz ediyor ve onu titretiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ama yardım gelemekten gitmişti.

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA PAIGE

Paige duruyor, ön bahçedeki kadife çiçeklerini suluyor ve nasıl çirkinler. Tatlı patates-turuncu çiçekler ona 1970'lerden kalma bir kanepeyi hatırlatıyor ve birden onlardan nefret ediyor. Onları köklerinden sökmeye hazır bir şekilde çömeliyor, tertemiz Rus adaçayının yanına neden böyle çirkin bir şey diktiğini merak ediyor ve sonra hatırası nefesini kesiyor. Caleb altıncı sınıftayken kilisenin Anneler Günü pikniği. Aptalın biri patates salatasını güneşte çok uzun süre bekletmiş ve Caleb gıda zehirlenmesi geçirmişti. Tüm çocuklar annelerine vermek üzere bir çiçek seçme hakkına sahipti ve Caleb mayonez kusuyor olmasına rağmen annesine vermek üzere çiçeğini seçmek için ısrar etti. Küçük çiçeğini annesine verirken çok gururluydu.

Plastik saksıya koyup bahçeye dikeceklerini ve her zaman onun özel kadife çiçeklerine bakabileceklerini söyledi. Nasıl unutmuş olabilir ki?

Boğazında gözyaşlarının yükseldiğini hissediyor ama onları yutuyor. Dachshund cinsi köpeği Christopher paytak paytak yanına gelip kolunu kokluyor: Caleb öldüğünden beri neredeyse her zaman ağlayacağını hissediyor. Onun başını öpüyor ve artık çok güzel olan kadife çiçeklerine bakıyor. Gazeteyi dağıtan çocuğun bisikletiyle çıkmaz sokağa girmesi ve rulo haline getirdiği gazeteyi fırlatarak küçük Christopher'ın sırtına çarpması araya giriyor.

"Sen lanet olası bir psikopat mısın?" Paige çılgık atıyor, ayağa fırlıyor ve kâğıdı çocuğa fırlatıyor, kâğıt çocuğun kafasına isabet ediyor ve onu bisikletinden düşürüyor.

"Sizin derdiniz ne hanımefendi?" diye bağıyor, kendini toparlamaya ve bisikletini almaya çalışıyor.

"Neyim var benim? Köpeğimi öldürmeye çalıştın. Neden ne yaptığına dikkat etmiyorsun?"

Yüzü buruşuyor ve pedal çevirerek uzaklaşmaya çalışıyor ama Paige bahçe hortumunu kapıyor ve ulaşamayacağı bir yere gelene kadar onu püskürtüyor. "Küçük canavar!" arkasından bağıyor.

Otuz dakika sonra polis kapısını çalar ama Paige cevap vermez. Arka bahçede oturmuş, üzerine küçük parmaklarla *anne* kelimesi kazınmış, orantısız bir kil kupadan kahve içiyor. Christopher'ın başını okşuyor ve evin tuğlalarına tırmanan sarmaşıkları inceliyor. ve bunun temel için kötü olup olmadığını merak ediyor. Zil sesini tekrar duyduğunda onlara bağırır.

"Sizin için kalkmayacağım. Eğer benimle konuşmak isterseniz, ben buradayım." Onları evin yan tarafına sıkıştırmaktan keyif alıyor ve yolda zehirli meşeye sürtünmelerini umuyor.

"Günaydın, Bayan Moretti," diyor memurlardan biri. Kız polis, Hernandez. Sonra beyaz adam devreye giriyor. Ondan nefret ediyor. Miller. Tabii ki Miller'ı ürkütücü bıyığıyla gönderdiler. Bir polisten çok çocuk tacizcisine benziyor, diye düşünüyor. Kim onu ciddiye alır ki?

"Bir şikâyet aldık," diyor.

"Oh, yaptın, değil mi? Bugünlerde gerçekten davalara bakıyor musunuz? Gerçekten takip ediyor musunuz?" Paige hâlâ köpeği okşuyor ve onlara bakmıyor.

"On beş yaşında bir çocuğa mı saldırdın?

Hadi ama." "Ben öyle bir şey yapmadım," diye tersliyor.

Hernandez Paige'in karşısına oturuyor. "O zaman bize ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Eğer yapmazsam beni tutuklamayı mı planlıyorsunuz?" diye sorar ve iki memur birbirlerine onun okuyamadığı sessiz bir bakış atarlar.

"Ailesi suç duyurusunda bulunmak istemiyor, bu yüzden..."

Paige hiçbir şey söylemiyor. Ona acıdıkları için bunu yaptıklarını söylemek zorunda değiller.

"Ama Paige," diyor Miller, "bu tür şeyler için buraya gelmeye devam edemeyiz."

"Güzel," diyor Paige kararlılıkla. "Belki bu seni gerçek işini yapmak ve oğlumu kimin öldürdüğünü bulmak için serbest bırakır." Hernandez ayağa kalkar.

"Tekrar söylüyorum, biliyorsunuz biz dedektif değiliz-" Ama önce Hernandez sözünü bitirmek üzereyken Paige araya giriyor ve bahaneleri duymak istemiyor. "Ve belki de o aptal çocuğu köpeğimi öldürmeye çalıştığı için suçlayabilirim. Ne dersin? Bu mu?"

Paige ayağa kalkar ve cevap beklemeden içeri girer. Birbirlerine bir şeyler mırıldandıklarını ve dışarı çıktıklarını duyuyor. Kendini tutamaz ya da nazik olmaya zorlayamaz. Eskiden nazikti, ama şimdi

Sanki beyni yeniden bağlanmış gibi. Eskiden empatinin yaşadığı yere savunmacılık yerleşmiştir. Polislerin üniformaları da onu tetikler; bu ona o geceyi hatırlatır, kırmızı, yanıp sönen ışıklar bir film sahnesinden kabus gibi bir flaşördür. Bir korku filmi, gerçek hayat değil. Bu onun gerçek hayatı *olamaz*. Bunu hâlâ kabullenemiyor.

Üniformalılar konuşuyor, küçümseyici şeyler söylüyor, onu uzaklaştırıyor, ona *hanımefendi* diyor ve aptalca sorular soruyorlardı. Şimdi onları gördüğünde pişmanlık duyuyor. Bunun neden olduğunu bilmiyor ama üniformalar onu o geceye geri götürüyor ve her şeyi yapma şansını özlemesine neden oluyor.

Caleb'le hiç yapmadıkları şeyleri hatırlıyor ve birlikte geçirdikleri zamanların yasını tutuyor. Anıların parçalarını somutlaştırmaya zorluyor, örneğin altı yaşındayken Star Prancer adında bir My Little Pony istemişti. Pembe ve mor renkliydi.

Yelesinde çiçekler vardı ve onu okulda alay edilmekten koruduğunu düşündüğü için almasına izin vermedi. Şimdi, hatırası kendini suçluyor.

Henüz küçük bir çocukken onunla *Rugrats* izlerken kanepede uyuyakaldığı ve kanepeden düşüp kafasını sehpaye çarptığı için çığlık atarak uyandığı zamanı düşünmemeye çalışıyor. O iyiydi, ama daha kötüsü de olabilirdi. Parmağını prize sokabilir, pencere camını itebilir ve ikinci kattan düşerek ölebilir, lavabonun altındaki çamaşır suyunu içebilirdi! Bu anı aklına geldiğinde, hızla ayağa kalkıp kendini meşgul etmesi, ağır bir nefes alıp vermesi ve getirdiği utanç. O öğleden sonra onun ihmali yüzünden ölebilirdi. Grant'e hiç söylemedi. Bir keresinde Cora'ya söylemişti, o da her ebeveynin böyle bir anı olduğunu söylemişti, bu hayattır. İnsanlar uykuya dalar. Ama Paige kendini asla affetmedi. Caleb'i canından çok seviyordu ve şimdi şüphe ve küçük

Pişmanlık anları düşüncelerine giriyor ve onu her zaman mutsuz ve endişeli hale getiriyor.

Cora gibi evde kalmıyordu, neredeyse restoranda yaşıyordu. Yıllarca işletti. Caleb ev ödevlerini mutfak dinlenme odasında yaparak, masaların silinmesine ve menülerin dağıtılmasına yardım ederek büyüdü. Bunu seviyor gibiydi. Okuldan sonra bütün öğleden sonra televizyon izlemedi, yeni insanlarla konuştu, beceriler öğrendi. Ama bunu kendine sadece suçluluk duygusunu hafifletmek için mi söylüyordu? Daha normal bir gün geçirseydi daha başarılı olabilir miydi?

Anaokulunun ilk gününde bacağına yapıştığında, onu gitmeye zorlamalı mıydı? Üniversite bölümünü bu kadar çok değiştirmesine izin vermeli

miydi?
zamanlar? Mutlu olmuş muydu? Onun için doğru olanı yapmış mıydı?

Ve neden olay yerinde bir silah vardı? Başı belada mıydı ve kızın haberi yok muydu? Onun bilmediği arkadaşları var mıydı? Ona her şeyi anlattığını düşündü. Yakındılar. Yakın değiller miydi?

Kupasını bırakmak için mutfak penceresine yaklaştığında, Grant'in dışarıda durduğunu görür. Daha arabadan inmeden polisleri görünce başını salladığını görebiliyor.

İçeri girdiğinde polisten bahsetmez. Kendine sessizce bir fincan kahve koyar ve Paige'i onu görünce koşarak gittiği bahçede bulur. Kendisi için bulmacayı çıkardıktan sonra ona *Times*'ın bir nüshasını uzatır ve ardından gözlüklerinin üzerinden gazeteye bakar.

Christopher onu karşılamaya gelene kadar konuşmaz ve sonra "Kim cep kurabiyesi ister?" der ve gömleğinin cebinden küçük bir köpek bisküvisi çıkarır ve onu yiyen küçük Christopher'a gülümser.

Grant ve Paige aşılmaz bir kayıp yaşadığından beri aylar boyunca böyle oldu. *Bunu atlatmak mümkün olabilir, ama belki de birlikte değil*, dedi Paige Grant'e bir gece birçok kayıptan birinin ardından. nasıl başa çıkmaları gerektiğine dair tartışmalar. Grant alt kattaki aile odasında eski deri koltuğuna oturup odun şöminesine bakmak, Christopher ayaklarının dibinde, viskisini yudumlayıp sessizliği ve durgunluğu içine çekmek istiyordu.

Paige ise karşılaştığı herkese bağırarak istiyordu. Vur-kaç olayından kimin sorumlu olduğunu bulamadıkları için polise küfretmek istiyordu. Günlerini, vur-kaç olaylarının yalnızca yüzde sekizinin çözülebildiğini bilmesine rağmen, bilgi sahibi olan herkese ödül vaat eden ilanlar asarak geçirmek istiyordu. Dünya ona istediği şekilde cevap vermeyince, sahip oldukları küçük restoranın işletilmesine yardım etmeyi bıraktı, böylece eve kapanıp *Jeopardy!* ve kağıt çocuklara bağırabilecekti. Yer kaplamaya ve gürültü yapmaya ihtiyacı vardı. İkisi de dünyanın diğeri yas tutuyordu, bu yüzden sonunda Grant, küçük İtalyan mekanları Moretti'nin üstündeki küçük daireye taşındı ve Paige'e ihtiyacı olan alanı verdi.

Şimdi -o trajik günden bu yana neredeyse bir yıl geçti- Grant hâlâ her Pazar günü, paket servis kutularının toplandığından, çöplerin dışarı çıkarıldığından, kendine iyi baktığından ve evin dağılmadığından emin olmak için geliyor. Ve gitmeden önce onu yanağından öpüp, onu sevdiğini söylüyor. Sevmiyor.

gözlemler veya önerilerde bulunun, sadece son haber başlıkları veya restorandaki yeni pişmiş mostaccioli spesiyali hakkında iyi niyetli yorumlar yapın.

Adirondack sandalyesinin yanındaki küçük masanın üzerinde duran dürbünü fark ettiğini görür. Yalan söyleyip kuş izlediğini ya da saçma sapan bir şey yaptığını söylemesine gerek yok. Oğlunu komşulardan birinin öldürdüğünü düşündüğünü biliyor. Bundan emin. Burası kapalı bir site ve burada yaşamayan çok az insan girip çıkıyor. Özellikle de gecenin o saatinde. Giriş kamerası o gece uygun bir şekilde devre dışı bırakılmıştı, bu da ona bunun bir kaza değil, planlı olduğunu düşündürüyor. Caleb'in cesedinin yanında bir silah vardı ama ateşlenmemiştir ve kurşun yarası da yoktu. Bu senaryoda çok yanlış bir şeyler vardı ve eğer polis cinayeti kanıtlayamazsa, hangi piç komşularının cinayet sebebi olduğunu ortaya çıkaracaktı.

Tüm bunları Grant'e binlerce kez tekrarladı ve o da İşine odaklanmaya çalışması ya da tatile çıkması için ona yalvarın. -Ve onu sağlığını ve ilişkilerini mahvettiği konusunda uyarmak için... Ama o bu tür komplo teorisi konuşmalarına yanıt vermeyi aylar önce bıraktı.

"Son durum nedir?" diye soruyor, gözlerini dürbünden ayırıp bulmacasına dönerek. Kadın elini umursamaz bir şekilde sallıyor, bir tür *duymak istemediğini biliyorum* hareketi. Birkaç dakika sonra "6758'den Danny Howell. Mercedes'ini aylardır kullanmıyor." Grant'e muzaffer bir bakış atıyor ama Grant onu takip ediyor gibi görünmüyor.

"Tamam," diyor *devekuşu* kelimesinin içini doldurarak.

"Ben de ne olduğunu anlamak için garajına girdim ve tamponunda bir göçük olduğunu gördüm."

"Hırsızlık mı yaptın?" diye sorar endişeyle. Howell'ların beş aracı olduğunu ve göçüğün son bir yıldaki sayısız nedenden kaynaklanabileceğini biliyor, ama bunun peşini bırakmıyor.

"Evet, iyi ki de yapmışım. Geri dönüp fotoğraf çekeceğim. Bakalım polis bir insana çarpmış gibi görünüp görünmediğini anlayabilecek mi?" Kendini toparlamaya çalışırken sesinde hüznü bir çaresizlik olduğunu biliyor. "Sence bunu anlayabilirler mi? Mesela göçük bir arabanın direğinde olsaydı, boyayı ya da çizikleri falan görebilirlerdi, değil mi? Eminim anlayabilirler."

"Denemeye değer," diyor ve kadın onun ne söylemek istediğini biliyor, ayrıca fotoğraf çekmek için ikinci kez garaja girmemesini söyleyerek kelimeleri boşa harcamayacağını da biliyor. Konuyu değiştiriyor.

"Haftada birkaç gün restoranda yardımcı olacak birini arıyorum. -çoğunlukla akşam yemeği kalabalığı için bir piyanist- ama biraz muhasebe ve programlama da işime yarayabilir," diyor ve Paige bunun dikkatini dağıtmak için yumuşak bir girişim olduğunu biliyor, ama ısırıyor.

"Oh, iyi şanslar. Umarım birini bulursun," diyor ve arka bahçedeki ağaçlara bakıyorlar.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Sarmaşıklar sağlam görünüyor," diyor. "Temele zarar verdiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır," diyor ve gitmek için kalkmadan önce uzanıp elini birkaç dakikalığına onun sandalyesinin koluna koyuyor. Çıkarken onu yanağından öpüyor ve onu sevdiğini söylüyor. Sonra bulaşık makinesini doldurur ve arabasına gitmeden önce çöpü dışarı çıkarır. Kadın onun isteksizce gidişini izliyor, kalmayı dilediğini biliyor, her şeyin farklıydı.

Paige, Grant'in ön kapıdan çıkarken motorunun sesinin azaldığını duyduğunda, kendisini Grant'i cep telefonundan ararken ve ona şunları söylerken hayal eder

geri gelip onu alacağını, onunla Moretti'ye gelip tüm programları ve kitapları yapacağını, sırf onu mutlu edebilmek için piyano çalmayı öğreneceğini söyledi. Ve tüm müşteriler gece için ayrıldıktan sonra, loş ışıklı bir arka kabinde kareli masa örtüleri üzerinde Chianti şişelerini paylaşacaklar.

Linguini ve istiridye yiyecekler, *Lady and the Tramp* anı yaşayacaklar ve tekrar mutlu olacaklar.

Paige bunu yapmaz. Oturma odasına gider ve Grant'in açtığı perdeleri kapatır, güneş ışığını engeller, ardından bir örtünün altına girer.

Kanepenin üzerinde ekşi süt gibi kokan bir yorgan var ve uyumak için yalvarıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CORA

Çikolata parçacıklı krepleri kimse yemeyecek ama kahvaltı masasını tamamlıyorlar. Yumurta sarısını fırından çıkarırsam, krepin kalorisini telafi etmiş olurum. Kimse portakal suyunu da içmeyecek, ama kahvenin yanında küçük cam bardaklarda güzel görünüyor ve bugün Pazar, lanet olsun, bu yüzden her şey güzel görünmeli, sadece üçümüz olsak ve umursayan tek kişi ben olsam bile. Bu sabah yatağını toplamakla aynı şey. Sırf o gece tekrar kullanılacak diye bir pasaklı gibi dağınık bırakmazsınız. Odanın önünden geçerken her şeyin düzenli, bir araya getirilmiş ve doğru görünmesini sağlarsınız.

Mia pazen pijama pantolonuyla mutfağa girdiğinde bir parça kızarmış ekmek alır ve kapıya doğru yürümeye devam eder.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Kahvaltı sofrasında tantana beklemiyordum ama en azından bir *günaydın* diyebilirdim.

"Sasha'nın."

"Bunun içinde mi?" Soruyorum, pijamasına bakıyor ama belli ki bir sorun görmüyor. "Evet. Arabayı alabilir miyim?"

"Bugün Pazar," diyorum sesimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak. O da Finn'in geç saatlere kadar süren geceleri ve voleybol antrenmanları yüzünden hafta içi öğünleri kaçırsak bile, Pazar günleri zaman yarattığımızın söylenmemiş bir kural olduğunu biliyor. Mia beni geçip masaya bakıyor.

"Ah, ama yine Weight Watchers yapıyorsun, sanıyordum," diyor, gerçekçi bir şekilde. Kırıcı olmaya çalışmıyor. Programı yeniden uyguluyorum ama programda hâlâ yemek yenildiğini açıklamak anlamsız görünüyor. Çikolata parçacıklı krep yığınınına bakıyor ve en üstten bir tane almaya gidiyor.

Ona arabanın anahtarlarını veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu evden çıkıp arkadaşlarıyla görüşürken görmek güzel. Josh ya da John ya da adı her neyse ondan ayrıldığından beri aylardır üzülüyordu. Adını hatırlayamayacağım kadar kısa bir süre için bir adamla çıkmasına rağmen onun için sonsuza kadar ağlayabilmesi beni aşıyor.

"Arabayı alabilirsin ama bana bir konuda yardım et."

"Ne?" diyor, eli kalçasında, sormak zorunda olduğum şey her neyse rahatsız olmaya hazır.

"Gelecek hafta bir hayır yemeği var. Paige ve Grant'in kasabadaki restoranında. Gel ve sessiz müzayedede bana yardım et ya da masalara servis falan yap."

Ondan tek duyduğum "Ugh".

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Akşam yemeğine kadar evde ol. Masada yiyeceğiz."

O gittiğinde, güverteye açılan sürgülü cam kapıdaki yansıma hızla bakıyorum. Ağırlığının ne kadar olduğunu inceleyemeden Watchers çalışıyor, görüntümün ötesini görüyorum ve vahşi doğada bir kar leoparı kadar nadir görülen Georgia Kinney. Güvertenin kenarına koşup telefonumun kamerasını açıyorum ve olabildiğince yakından görüntü alabilmek için yakınlaştırıyorum. Bebeğini salıncağa bindiriyor, ayak delikleri ve güvenlik çubuğu olan plastik bir salıncak. Akılsızca onu itiyor. Ona mırıldanmıyor ve onu görmezden gelerek telefonunda da gezinmiyor. Sadece dalgın dalgın bakıyor.

Bu kadar güzel olsaydım, her zaman heyecan duyardım. Sırtımdaki yağların, tezgâha vurup kırdığınız bir bisküvi tüpü gibi içlerine gireceğinden endişe etmeden askılı üstlerle yaşardım. Güneş ışığı rengindeki saçlarımı sırtımdan aşağı sarkıtır ve porselen tenimi bir kez bile güneşe maruz bırakmazdım. Kabul etmek gerekir ki, o benden ve kocasından on beş yaş daha genç; sanırım mahalledeki en genç anne. Görünüşe göre yirmili yaşlarının ortalarında.

Acınası bir durum olabilir ama neden hiçbirimizle arkadaş olmak istemediğini anlamıyorum. Yani, bu biraz küstahça. Finn, kocası Lucas'la birkaç kez takıldı, yani onun İngiliz olduğunu biliyorum. Belki de İngiliz olduğu için bizden daha iyi olduğunu düşünüyordur, ki muhtemelen öyledir, benzin çağırıyor.

benzin, cep telefonu da cep telefonu: kulağa hep çok süslü geliyorlar. Ama onlar Bir yılı aşkın süredir karşı komşumuz ve bir merhabadan fazlasını bile söylemedi. Bir teşekkür notu bile yazmadı.

taşındıklarında bıraktığım mascarpone'lu kek. Tanrı aşkına, eyalet fuarında ödül kazanmıştı. En azından tabağı geri verebilirdi.

Yine de çok göz alıcı görünüyor, kocası da bir yargıç ve ben onu kazanacağım.

"Onları mı gözetliyorsun?" Finn soruyor ve ben sıçrayıp göğsümü tutuyorum. Arkamı döndüğümde onun açık kapı aralığında durup bana sırtıttığını görüyorum.

"Hayır! Tabii ki hayır." Onu iterek geçtim ve kapıyı kapattım, bu kesintiye biraz sinirlenmişim.

"O zaman ne yapıyordun?" diye sorar, eğlenerek.

"Finn," diyorum kararlılıkla, sanki bu sorusuna bir cevapmış gibi. Keurig'in kapağını kapatıyorum ve fokurdayarak damlamasını dinliyorum.

"Şunlara bak," diyor masaya oturup tabağını yumurtalı güveçle doldururken. Kahvesini önüne koyuyorum ve oturup kendime bir krep servis ediyorum.

"Yine Weight Watchers şeyini yapıyorsun sanıyordum."

Çenemi sıkıp tavana bakıyorum, sonra sıkıntıyla yüksek sesle nefes veriyorum. "Özür dilerim," diyor, avuçlarını savunmak için göstererek.

Konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

Böylece güne gergin başlamayız.

"Sadece bu kadar antisosyal olmalarını itici buluyorum. Kinney'ler taşınmadan önce O'Brien'lar orada on bir yıl yaşadılar ve her zaman buradaydılar. Normal olamamaları beni rahatsız ediyor. Komşularımı tanımak isterim. Hepimiz arkadaş olmalıyız, birbirimize göz kulak olmalıyız."

"Normal görünüyor," diyor Finn. "Şey, sadece birkaç kez bira içtik ama iyi görünüyor. Bence o bir-whatchamacallit-bir duvar çiçeği."

"Ne?" Gülüyorum.

"Sanırım evden çıkmaya korktuğu bir fobisi var," diyor.

"Agorafobi?" Ben öneririm.

"Kulağa doğru geliyor," diyor bir parça tostı yağlarken.

"Um. Bekle, bekle, bekle. Şaka mı yapıyorsun? Bunu sana gerçekten söyledi mi?"

"Evet. Şey, o kelimeyi kullandığını sanmıyorum, hayır, ama onun gibi bir şey," diyor ve ben de koluna birkaç kez vuruyorum.

"Bunu bana neden söylemedin! Ciddi misin sen? Bana tam olarak ne dediğini söyle."

"Tanrım, Cora. Bilemiyorum. Bir travma geçirdi ve şimdi evine tükürme mesafesinde olması gerekiyor yoksa çıldırıyor ve panikler." Üçgen tostunu iki ısırıkta yiyor, telefonunu açıyor ve kaydirmaya başlıyor.

"Finn, aman Tanrım. Bunu sana o söyledi ve sen bana söylemedin mi?"

"Bira içiyorduk. Unutmuşum. Ona takıntılı olan ben değilim, bu yüzden acele edip sana söylemem gereken manşetlik bir haber gibi görünmedi" diyor.

"Ve bunu sana damdan düşer gibi mi söyledi?"

"Uh...hayır, bilmiyorum. Sanırım onlara gelmelerini ya da ikinizin bir araya gelmesini önerdim ve o da bu yüzden gelemedi."

"Aman Tanrım," diyorum telefonumu elime alarak. "Cor, yapma." Beni durdurdu.

"Ne?"

"Paige'e söyleme. Sadece-"

"Değilim," diye yalan söylüyorum ve telefonumu yerine koyuyorum.

"En azından iyi bir nedeni var. Sadece onun bir sürtük olduğunu düşünmüştüm."

"Belki de öyledir. Agorafobik bir sürtük olabilir. Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sorar.

"Yine Lucas'la mı takılacaksın? Evimiz onunkine 'tükürme mesafesinde', değil mi? Belki buraya gelirse rahat eder. Belki de rahatlık alanındadır, bilirsin?"

"Nasıl işlediğini bilmiyorum ama böyle bir seçenek varmış gibi konuşmadı."

"Onunla yine planlarınız var mı?"

"Birkaç hafta içinde golften bahsetmiştik. Kulüp amatör bir turnuva düzenliyor. Gelmesi gerektiğini söyledim."

"Oooh. Ne zaman? Onu davet edebilirim. Sohbeti başlatmanın bir yolu olur. 'Çocuklar golf için bizi terk ettiğine göre, bir kadeh şarap içmeye gelmelisin' gibi bir şey. Mükemmel olur. Ne zaman, ne zaman, ne zaman?" Ben zorluyorum, o omuz silkiyor, ağzındaki bir lokma yemeğin içinden emin olmadığını mırıldanıyor.

"Kontrol edebilir misin?" Ben sorarım.

"Şimdi mi?" Bana eğlence ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bakıyor.

"Evet, lütfen."

"Takıntılısın," diyor ama peçetesini artık boş olan tabağına koyuyor ve ajandasını almaya gidiyor. Her şeyi düzgün, bloklu mürekkepli harflerle fiziksel bir ajandaya yazması gerektiğini söylüyor.

telefonu güvenilir olabilir ve başarılı bir adamın her zaman bir yedeği vardır. Geri gelir ve tekrar oturur, kahvesini yudumlar ve göz gezdirir.

"Kulüpteki şey ayın on dokuzunda. Ama Cor, arkadaş olmak istemiyorsa belki bir ipucu alabilir."

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diyorum, "beni tanıdığı için çok şanslı. İlkokuldaki tüm öğretmenleri hala tanıyorum, kitap kulübümün bir bekleme listesi var ve ona mahalledeki tüm iyi ebeveynlerin kim olduğunu ve hangilerinden kaçınması gerektiğini söyleyebilirim-"

"Sanırım hepsinden kaçınmak istiyor, değil mi?" diye araya giriyor. Bir an ona bakıyorum, sonra ayağa kalkıp masayı toplamaya başlıyorum.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Lütfen söyle." Sırıttıyor ama ben ona gerçekten sinirlenmeye başlıyorum.

"İşler zorlaştığında çok kolay pes ediyorsun," diyorum.

"Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?" diyor, ama sadece yarı yarıya dinliyor. Telefonundan iş e-postalarına bakmaya devam ediyor. Kolay kolay sinirlenen biri değildir.

"O zamandan beri, bilmiyorum, her zaman."

"Örnek mi?" diye soruyor, şimdi bana bakarak. "Örnek mi istiyorsun?"

"Bir örnek istiyorum, evet." Bir bacağına diğerinin üzerine atıyor ve kollarını kavuşturuyor, eğleniyor ama aynı zamanda bir şeyler bulmam için bana meydan okuyor. Tabakları çöpe atmayı bırakıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Aldığımız köpek birkaç kez evin içine işedikten sonra geri vermiştiniz," diyorum.

"Koruyucu köpek olmasının bir sebebi vardı. Uygun olup olmadığını görüyorsun. Ve işemekten daha fazlası vardı, o-"

"Güzel. Y'de katıldığın ve ilk antrenmanından sonra bıraktığın basketbol takımı."

"Beyin sarsıntısına ihtiyacım yok, Cor."

"Tamam," dedim. "İspanyolca dersleri, tenis dersleri, arka bahçedeki kulübenin inşası, alt kattaki banyonun yenilenmesi."

"Tamam." Beni durdurdu ve ben de listemi sıralamayı bıraktım. devam etti. Listemi "ve biz" ile bitirmek istedim. *Yaptığın şeyi yaptığında bizden vazgeçtin*, ama o hala bunu inkar ediyor ve ben de ona inanıyormuş gibi yapıyorum.

"Tamam, Georgia Kinney'i sokağın karşısından takip etmek istiyorsan, keyfine bak. Ben bunun dışında kalacağım."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Buna takip etmek değil, çaba göstermek denir." Ama havlumu yere bırakıp başının arkasını öpmek için yanına gittiğimde gülümsemem hemen kayboluyor. Bu gece için ajandasında ne yazdığını görüyorum: *C ile içki içmek*.

Benny Waller emekli olduğu için bu gece dışarıda olacağını söyledi. ofisteki herkes uğurlama için bir araya geliyordu. Ona neden Pazar günü olduğunu sordum, o da herkes için böyle olduğunu söyledi.

program. Sonra da Pazar günü dışarı çıkmanın garip olduğunu ama Perşembe günü çıkmanın garip olmadığını söyledi. Ertesi gün işe gitmek için kalkmak zorundasın. Boşverdim.

C kim? *Cora* değil çünkü ben davet edilmedim tabii ki. *Carrie*, *Cheryl*, *Claire*, *Chloe*. *C* isimli birini tanıyor muyum? Onunkilerden biri Asistanlar *Celine*, sanırım. Ya da *Chelsea*? Yüzümün kızardığını ve omurgama bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum.

"İyi misin?" Finn kahvesini alıp ofisine gitmek üzereyken soruyor.

"Peki," diyorum ve o da gülümseyerek yukarı çıkıyor. Bunu kendime yapamam. *C* muhtemelen iş arkadaşları içindir. Evet. Muhtemelen iş arkadaşları. Evet, evet. Gerçi garip bir yazım şekli; isim gibi duruyor. *Connie ile İçecekler'in* kısaltması gibi bir şey, değil mi? Çok garip. İş partisi ya da *Benny'nin emekliliği* yazmaz mıydı? Kulağa doğru gelmiyor.

Etkinliğin nerede olduğunu bilseydim, gidip kendim öğrenirdim, ancak o zaman ortaya çıkıp onu küçük düşürdükten ve itibarına geri dönülemez bir zarar verdikten sonra artık bana bu ayrıntıları söylememeye dikkat ediyor. Ben de soramam. Sormayacağım çünkü birkaç yıl önce yürüdüğümüz yola geri dönemeyiz. Bir keresinde onu suçlayarak neredeyse her şeyi mahvediyordum ve yanılmıştım. Onu yakalamayı takıntı haline getirmiştım. Belki de Georgia'ya kafayı taktığımı söylediğinde bunu ima ediyordu.

Böyle düşünmeye başladığım son seferde neredeyse sonumuz geliyordu. Derin bir nefes alıyorum. Bir şey yok. Masanın üzerindeki ajandasına bakıyorum. Açmayacağım. Yine de bir adım daha yaklaşıyorum. Belki çabucak açabilirim diye düşünüyorum. Masada onun yerine oturuyorum ve ajandaya bakıyorum. Elimi çekingen bir şekilde kaldırıyorum... ve tam o sırada Finn bir anda beliriyor.

"Tanrım!" Kalbimi tuttum.

"Vay canına," diye gülüyor ve ajandayı masadan kaldırıyor. "İyi olduğuna emin misin, Cor?"

"Güzel. Harika. Az önce ödümü kopardın," diyorum ve o da merdivenlere geri dönüyor. Ben görmeyeyim diye mi onu almaya geldi?

"Hey," diye sesleniyorum arkasından. Döndü.

"Bu akşam dışarıda yemek yemeyi düşünüyordum. Sen ne dersin?" "Oh, bu gece dışarıdayım. Sana söylediğimi sanıyordum," diyor. "Oh, belki de unutmuşumdur. Yine ne var?"

"Ofisle ilgili bir şey. Doğum günü içkileri."

"Ah, doğru. Muhtemelen bana söylemişsindir," diyorum ve o da merdivenlerden yukarı kayboluyor. Mutfak masasına oturdum. Kulaklarım yanyor ve ellerim titriyor. Bana yalan söylüyor. Tutarlı olmayı unutmuş. Bu bir emeklilik partisi Finn, seni piç, doğum günü partisi değil. Yine oluyor. *C kim lan?*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÜRCİSTAN

Evin dışında dikkatinizi dağıtacak bir şey olmadığında günler uzuyor. Ekim ayı günlerin kısalmasını ve havanın değişmesini getirse de, kendimi zaten temiz olan yüzeyleri silerken, kaygılı bir şekilde yemek pişirirken ve volta atarken buluyorum. Üniversitedeki bir oyunculuk öğretmeni sahnede asla adım atmamanın bir oyunculuk tercihi olduğunu söylemişti, Çünkü insanlar gerçek hayatta adım atmazlar. Bir yöne ya da başka bir yöne gitmek için bir nedeniniz olmalı. Bu bir klişe, dedi. Ama ben tempo tutarım.

Avery'nin uyuklamasını izliyorum. Sonunda gece boyunca uyuyor ve öğleden sonra uykusu daha kısa sürüyor. Uyanık olması daha çok hoşuma gidiyor ama onu ön verandaya götürüp orada kurulu oyun parkına yatırırken fazla sarsmamaya dikkat ediyorum. Verandadaki salıncağa oturup birkaç kapı ötedeki Paige Moretti'nin ıslak yaprak yığınlarını tırmıklamasını izliyorum. Sosis köpeğine Carlson'ların çimlerine kaka yapmasını söylüyor ve itaat ettiğinde ona cebinden bir kurabiye veriyor. Gülümsüyorum ama sadece kendime. Kaybına üzülüyorum ve keşke ona yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey olsaydı diyorum. Onunla resmi olarak hiç tanışmadım bile. Muhtemelen mahalledeki herkes bende bir sorun olduğunu bildiği içindir. Yolundan çıkan tek kişi, her zaman buraya bakan ve bir keresinde bana unlu mamuller getiren sarışın, ama sanırım soğukluğum onu bu noktadan sonra uzaklaştırdı.

Her zaman böyle değildi. Sadece üç yıl önce, yazları Fransa'nın güneyinde lüks bir tatil köyünde çalışıyordum. Akdeniz'e bakan sonsuzluk havuzundaki havuz barda içki servisi yapıyordum. Bronzlaşmış ve zayıflamıştım ve gündüzleri güneşten öpülmüş, çakırkeyif konuklara Rosé Royale dökerek bir servet kazanıyordum. Geceleri ise tuzlu su havuzunda yüzüyor, sahil kenarında parıldayan ışıkların altında boeuf bourguignon ve gougères yiyor ve dünyanın dört bir yanından tatile gelen büyüleyici insanlarla tanışıyordum.

Lucas o büyüleyici insanlardan biriydi. Büyük, havalı bir işi olan bir Amerikalı. En azından *ben* büyülenmişim. Orada emekli olan ailesini ziyaret ediyor ve onlara bir hafta boyunca çift masajı ve otelde içki ısmarlıyordu. O zamanlar normaldim. Normalden daha iyiydim. Canlıydım. Parlak saçlarım, güneş elbiselerim, dudak parlaticım ve neşem

vardı. Yirmi altı yaşımdaydım.

Bir yıl daha çalışıp tatil köyünde para biriktirdikten sonra Londra'da yüksek lisans yapmayı planlıyordum. Lucas o kişiyi gördü, o zamanlar olduğum kişiyi.

Bir gece, hava karardıktan ve tüm konuklar plajı çoktan terk ettikten sonra, plajdaki koltuklardan birine büyük boy bir kazakla oturdum. Sıra sıra boş koltuklar vardı ve birini siyah dalgalara doğru çektim ve Lucas görüldüğünde şaşırarak suya baktım.

Onu daha önce havuzda birkaç çiftle sohbet ederken görmüştüm. Onun da beni gördüğünü gördüm ama o zaman bana yaklaşmadı ya da bir içki sipariş etmedi, bu yüzden onu tehlikeli derecede çekici bulmama rağmen, bundan sonra fazla düşünmedim. "İyi akşamlar," dedi ve ben de içgüdüsel olarak etrafıma bakındım.

güvenlikten çok da uzakta değildi. Bu dünyadaki her kadının sahip olduğu bir içgüdüdür, eminim. Onunla bir ilgisi yoktu, sadece ani bir tepkiydi, ama o bunu anladı.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Ben..." kıyı şeridini işaret etti ve sonra kulaklıklarını ve koşu şortunu gördüm "...ve seni burada gördüm. Sen havuzdaki barmensin, değil mi?" diye sordu ve hepsi bu kadardı. Ben bir şişe kırmızı ve iki plastik bardak getirmeden önce bir saat konuştuk, o da plaj standından battaniye gibi örtündüğümüz birkaç havlu aldı ve ben sıırılsıklam oldum. Benden on üç yaş büyüktü ve ailem hala yanımda olsaydı bu durumun onları duraksatabileceğini hayal edebiliyorum. Arkadaşlarım ilk başta yaş farkının garip olduğunu düşündüler ama aynı zamanda onun Amerikalı, zengin ve seksi olmasının da çok seksi olduğunu düşündüler. Yine de beni ona çeken bu değildi. Tabii ki başlangıçta bunun da bir rolü olduğuna eminim, ama bana kendimi çok güvende hissettirdi. açıklanamaz bir şekilde.

Altı ay sonra bana evlenme teklif ettiğinde bu bir soru bile değildi. Marsilya'yı tekrar ziyaret etmişti ve o uzaktayken birçok gece görüntülü sohbet üzerinden konuşarak uyuyakalmıştık. O çok yerleşik ve ayakları yere basan biriydi - benim olmadığım her şey. Üniversiteden sonraki yıllarımı seyahat ederek ve dünyanın her yerinde sonsuzluk havuzu barmenliği gibi işler yaparak geçirmiştım. Seyahat etmek ve özgür olmak istiyordum ama öyle bir noktaya gelmişim ki sahip olduğun her şeyi bir valize sığdırmak, hiçbir yerde insanlarla gerçek bağlar kuracak kadar uzun süre kalmamak yorucu olmaya başlamıştı. O ise tüm bunların tam tersiydi: hedge fonları, gayrimenkul yatırımları ve akşam yemeği partilerinden ibaretti ve ben buna hazırdım.

Bu yüzden, kısmen ailesiyle vakit geçirmek ve gayrimenkul fırsatı için apartman dairelerini satın alıp onarmak amacıyla birkaç hafta işten izin aldı. Bunu yaptı ve o yaparken ben de tatil köyündeki kontratımı bitirdim. Sadece onun ailesi ve tatil köyünden birkaç arkadaşımınla samimi bir sahil düğünü yaptık. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Her şeyin gerçek olamayacak kadar masalsı olduğunu ve bir şeylerin bunu mahvedeceğini bilmeliydim.

Ama hiç işimin olmadığı bu ülkeye taşındıktan kısa bir süre sonra o korkunç gece oldu ve her şey değişti. Ben değiştim.

Sokağa bakıyorum ve gözlerim sokaktaki tüm posta kutularının güvenlik kapısının yanında üst üste yığıldığı blokta duruyor, nasıl bu hale geldiğimi merak ediyorum. Kısa bir süre önce kapımdan çıkıp arabalara, restoranlara ve mağazalara girebilmem, uçağa binip tek başıma başka bir ülkeye gidebilmem, özgür ve vahşi olmam ve şimdi bu blok dışında bir dünyada olmayı hayal edememem imkansız görünüyor.

"Tanrım!" Aniden ortaya çıkan bir figür tarafından şimdiki ana geri itildim.

"Oh, çok özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim!" Sokağın karşısındaki kadın. Adını hatırlamıyorum ama her zaman tabak tabak unlu mamul taşıyor gibi görünüyor.

"Uh...hayır, ben sadece... Sorun değil," diye kekeliyorum, içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum ve sanki yasadışı bir faaliyette bulunuyormuşuz gibi omzumun üzerinden bakıyorum. İşte ben buyum artık. Gergin. Paranoyak.

"Kusura bakmayın, geldiğinizi görmedim," diyorum ve görmedim, ki bunu hayal etmek zor. Pırıltılı üstleri ve şık sarı saçlarıyla çok parlak ve onu ne zaman diğer komşularla etkileşime girerken ya da arabasına gidip gelirken görsem, her zaman mırıldanıyor ya da kıkırdıyor. Şimdiye kadar tanıdığım en mutlu insan olabilir. Adını hatırlamaya çalışıyorum. *Carolyn*, belki.

"Brown Betty," diyor ve gülümseyerek bana bir tabak uzatıyor.

"Oh, Brown Be... Adının C... olduğunu sanıyordum." Kafam karıştı. O kadar yüksek sesle gülüyor ki Avery'nin oyun parkına bakıp uyanmadığından emin oluyorum.

"Cora, evet. Hayır, ben elma kahvesi Betty'nden bahsediyordum."

"Ah." Hâlâ bana doğru uzattığı tabağı alarak kızardım.

"Hepsi kahverengi şeker ve tereyağı, ama sen sadece küçük, sevimli bir şeysin. Bir zararı olmaz," diyor kıkırdarak.

"Bu çok tatlı. Teşekkür ederim." Gitmiyor ve onun varlığı beni huzursuz etmeye başlıyor. Normal görünmeye çalışmalıyım. Ne olurdu

Daha önce normal ben ne yapıyordum? Sanırım onu içeri davet etmem gerekiyor. Ama yapamıyorum. "Seni içeri davet ederdim ama..."

Avery'ye işaret ediyorum. Bir sevinç çılgınlığını bastırıyor

Onu görünce daha yakından bakmak için yanına

gider. "Tabii ki, tabii ki. Ne küçük bir melek."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve acaba bunu bir şey ifade edecek şekilde mi söyledim?

konuşmaya yakın. Bana bakmıyor, sadece Avery'nin üzerine titremeye devam ediyor.

"Oh, sadece bebek ateşim var. Benimki on yedi yaşında, yani o küçüklüğünden beri bebek ateşim var. Bu küçük tatlım kaç yaşında?"

"Neredeyse yedi ay oldu," diyorum, onu hiçbir yere götürmediğim için birinin ona övgüler yağdırmasına alışık değilim. Bir an için güzeldi.

"Şey-" arkasını dönüyor "-o mükemmel. Kimi arayacağını biliyorsun. Ne zaman bakıcıya ihtiyacın olursa. Ücret yok, sadece onun küçük yüzünü öpmek istiyorum," diyor uyuyan Avery'ye sessiz bir bebek sesiyle, sonra tekrar bana dönüyor. "Hey, neden bize bir dilim kesmiyorum ve burada oturabiliriz." Sanki kapıdan içeri girecekmiş gibi tabağı benden geri almaya başladı

ve kendini evinde hissediyor, mutfağında çatal ve tabak arıyor. Otomatik pilotta onu geri çekiyorum.

"Oh, lütfen oturun. Ben bakarım," diyorum, başka seçeneğim olmadığı için. Paravan kapıdan geçip koridorda yalınayak yürürken ellerim titriyor. Mutfakta. Beceriksizce çekmecedeki çatal ararken mantıksız düşüncelere kapılıyorum. *Ya hakkında okuduğunuz o kadınlardan biriyse?*

bebekler yüzünden -ne diyordu ona? -bebek ateşi. Koridorda koşup kontrol etmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu delilik. Resmen güneş ışığı yayıyor. Ama durun, sosyopatların yaptığı da bu değil mi? Çok normal görünmek,

Hatta belki de biraz abartılı bir kibarlık? *Durun. Kendine gel. Kahretsin. Tamam.*

Gümüş takımları ve tabakları getirdim ve bir hasırın kenarına tüneyerek oturdum. Cora'nın karşısındaki şezlongda oturuyorum, çünkü o benim sandalyemi aldı. Çabucak kontrolü ele alıyor. Sanki benim evimde olmasına rağmen eğlendiren kişi rolünü üstlenmekten kendini alamıyor. Adı her neyse ondan cömert porsiyonlar alıp tabaklara koyuyor ve bir tanesini bana uzatırken başparmağındaki fazlalıkları yalıyor. Avery uyanacak ve ağlamaya başlayacak ki

Onu içeri götürmek ve bu ziyareti kapatmak için bir bahane, ama o huzur içinde yatıyor, mükemmel, nemli küçük bukleleri kafasına yapıyor, gül goncası ağzı büzülüyor ve serbest bırakılıyor, belki bir rüyada bir yerlerde

kayboluyor. Bir bebek ne hakkında rüya görebilir ki? Merak ediyorum.

Karşılıklı oturuyoruz. Gülümsüyorum. Kahverengi tabak hakkında güzel bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum, ama Amerikan tatlıları benim damak tadıma göre çok tatlı ve ikinci bir ısırik istemiyorum.

"Çok güzel," diye yalan söyledim.

"Oh, teşekkürler. Eski bir aile tarifi."

"Oh, güzel," diye cevap veriyorum ve sessizce yiyoruz.

"Beyaz şeker," diye kıkırdıyor, yuvarlak yanakları kızarıyor. "Pardon?"

"Tarifin sırrı. Kahverengi yerine beyaz şeker, bu yüzden sanırım buna beyaz Betty demeliyim. Oh, ve biraz da portakal sıkıyorum."

"Oh." Gülümsüyorum.

"Sanırım bu bir sır değil. İstersen sana tarifini verebilirim." "Tanrım, ben pek yemek yapmam ama teklif etmen çok hoş," dedim. diyor ve sorun olmadığını belirten bir el hareketi yapıyor. Yine sessizlik. Sonra.

"Biliyor musun, kocalarımız birkaç kez bir araya geldi ve bunun ilk takılışımız olduğuna inanamıyorum" dedi. *Takıldığımızı* fark etmemiştim. Daha çok kendimi kurtarmaya çalıştığım bir tuzak gibi geliyor. Ama başka bir cevabım olmadığı için başımı sallıyorum.

Normal bir insan gibi konuşmaya çalışarak, "Bütün gün gelip gittiğinizi görüyorum, çok meşgul bir kadın olmalısınız," diyebildim.

"Aman Tanrım. Mia her şeye karışıyor. Voleybol, keman dersleri, dans. Bir de Okul Aile Birliği, gıda bankası, oyuncak kampanyası var. Liste sizi sıkabilir ama evet, buna hakkınız var. Bütün gün ileri geri konuşarak başınızı döndürdüğüme eminim." Gülüyor ve yanakları tekrar kızarıyor. Nedense gergin görünüyor. "Oh, ama komşularım için asla çok meşgul değilim elbette," diye ekliyor.

"Kulağa gerçekten heyecan verici geliyor, aslında," diyorum ve sonra yüzü değişiyor.

"Oh, hayır. Hayır, değil, sadece... sıkıcı aslında." Tabağına bakar ve çatalıyla kırıntıları iter. Kahretsin. O biliyor. Lucas kocasına ya da her kimse ona benden -evden çıkamadığımdan- bahsetmiş olmalı.

ve haberler ona ulaştı. Bu üzücü bir ziyaret ve benim bir ucube olduğumu

düşünüyor. "Küçük bir kuş bana Lucas'ın golf oynayabileceğini söyledi. birkaç hafta sonu Finn'imle buluşacağım. Seni ve küçük tatlı Avery'yi biraz kek ve şarap içmeye davet etmeyi düşündüm. Elbette, sanırım siz buna *ikinci çayı* dersiniz." Bunu söylerken kötü bir İngiliz aksanı yapıyor.

ve kendi şakasına gülüyor. "Oh, bekle" diye devam eder. "Öğle yemeği diyorsun Akşam yemeğine *çay* diyorsunuz," diyor gülerek.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Lucas ona benden söz ettiyse neden onun evine gidebileceğimi düşünsün ki? Muhtemelen evimizin arkasındaki küçük halk parkına boş olduğu zamanlarda gidebileceğimi ve Bazen panik atak geçirmeden posta kutusuna kadar yürüyebiliyor ve bunun, burası ile orası arasındaki her şeyin ana üs olduğu, dolayısıyla sorun olmadığı, tetikleyici olmadığı anlamına geldiğini düşünüyor. Bunu çok düşündüm. Bunu arkadaşlarına nasıl açıklamak zorunda olduğunu. Ne düşünmeleri gerektiğini.

Biraz ısrarcı olmasa da çok nazikti ve ben hala bu konuşmayı nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Tabağını sandalyesinin yanında yere koydu ve maksi eteğindeki kırıntıları siliyor. Beklentiyle bana bakıyor. Programımı kontrol etmem gerektiğini ya da meşgul olduğumu söyleyemem. Lucas onları aldı.

Ona söyleyerek bahaneleri ortadan kaldır.

Cevap vermemin çok uzun sürdüğünü fark ediyor. Göğsümde bir kızarıklık hissediyorum ve tam o sırada Avery muhteşem, çığlık çığlığa ağlamaya başlıyor. Hemen yanına koşup onu kucağıma alıyorum, kalçamda sallıyorum ve ona miyavlıyorum.

"Pekala." Cora ayağa kalkıyor ve bunu gitmek için bir işaret olarak kabul ediyor. Koluma dokunarak nazikçe, "Bana haber ver, tatlım," diyor ama aynı zamanda gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve ben de neden umursadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ben sokağın karşısındaki garip yabancıyım. Bu kadar çaba niye? O Avery'nin küçük yumruğunu baş ve işaret parmaklarının arasına alıp öpüyor. "Çok tatlısın, değil mi?" der ve sonra, "Betty'nin geri kalanı sende kalsın, ben tabağı başka zaman getiririm," der ve gider.

Kendisine dönmek için bir neden bıraktığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Onu evine doğru yürürken izliyorum. Paige'e el sallıyor ve ön basamağında güneşlenen komşunun açık hava kedilerinden birini sevdikten sonra

Genç kız koşarak dışarı çıkıyor, Cora'ya çantasını uzatıyor ve geç kalacaklarını söylüyor. Sanırım Mia. Lexus'una binip gittiler.

Arka lambaların posta kutularını ve güvenlik kapısını geçip ana yola dönüşünü izliyorum. Avery'nin başını öpüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sessiz bir şekilde

Bunun ben-biz olacağımıza söz veriyorum: anne ve kızı, futbol antrenmanına giderken kaygısız. Kendimi içine soktuğum kişisel

cehennemden bir şekilde çıkmanın bir yolunu bulacağıma ve belki de böyle olduğumu asla bilmek zorunda kalmayacağına.

OceanofPDF.com

CORA

Ertesi gün, Georgia'yı düşünürken sepetler dolusu temiz kıyafetleri kanepeye koyup katlamak için oturuyorum. Pembe dizi izleme süremi çamaşırları katlamam için gereken süreyle sınırlıyorum, bu yüzden acele etmiyorum. Bugün Marco Devine komadan uyandığında kötü ikizi Blaize'in o uyurken kendisini taklit ettiğini ve sevgilisini çaldığını öğreniyor. Bu yüzden bugün, Bianca Lovewright'in kalbinin kime ait olduğunu ortaya çıkarıp çıkarmayacağını görebilmek için çorapları ekstra özenle eşleştiriyorum. Marco'nun hayatta olduğunu öğrendikten sonra başucunda ağlarken bile odaklanmakta zorlanıyorum. Georgia çok parlak ve egzotik görünüyordu ama şimdi ondan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. *Hasta* görünüyor demek istiyorum.

Bütün gün evimin içinde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Aslında tam tersi bir nedenle Oregon sahilinde yaşıyoruz. Douglas göknarı ve baldıran cüce

Komşularınkini gölgede bırakıyor ve sahil boyunca uzanan minimansionları görkemli gölgeliklerinin altında hobbit evleri gibi gösteriyor. Yolun bizim tarafımızdaki evler göl kıyısıyla buluşmak için hafifçe eğimli ormanlık arka bahçelere sahiptir. Her uzun rıhtım berrak suya doğru uzanıyor ve çoğunda, gölün birkaç mil aşağısındaki Dockside'in diğer tarafındaki şehir kulübüne hafta sonu gezintileri için bağlı eğlence tekneleri var. Caddenin Georgia tarafı, Douglas köknarlarından oluşan bir ormana sırtını dayamış, içinde piknik masası ve salıncak bulunan bir açıklık küçük bir parkı andırıyor. Hava sürekli olarak yosun kaplı ağaç kabuğu, sandal ağacı ve çam kokuyor ve bana sorarsanız burası bir cennet, bu yüzden tüm bunlardan korkup evden çıkmaması şaşırtıcı.

Başına gelen travmanın ne olduğunu merak ediyorum. Bir travmayı ele almak için ne garip bir yol. *My 600-Lb Life*'ı izledim, hepsi bir travma geçirmişti ve sonra kendilerini peynir kızartması ve dana etiyle rahatlatmışlardı, ta ki evlerinden forkliftle çıkarılıp Houston'a Gastrik bypass ameliyatı. Bunu görebiliyorum. Bir çöp konteyneri dolusu doldurulmuş hayvanı ve on dokuz kedisi olan ama kum kabı olmayan istifçileri de. Bunu da anlayabiliyorum, bir bakıma- rahatlatıcı bulduğunuz şeylerle kendinizi doldurma ihtiyacı- ama zavallı Georgia. Onu rahatlatacak

ne biftek ne de oyuncak ayılar var. Bütün gün yapayalnız. Bebeği var ama o kadar küçük,

Bilinmeyen bir kişi o yaşta rahatlatıcı olamaz. Tam tersini düşünürdüm. Yani, bebekleri severim. Kimse bebekleri benden daha çok sevemez ama yardım almadan öylece kilitli kalmak sağlıklı değil.

Ona yardım edebilirim. Yani, biraz tuhaf biri ama sanırım ona ulaşabilir ve onu evden çıkarabilirim. İkinci yılımda sosyal psikoloji dersi almıştım ve sanırım insanlar bana gerçekten tepki veriyor. Kendimi övmek gibi olmasın ama ben insanlarla iyi anlaşılan biriyim. İnsanları dinleme pratiği yaptım.

Yıllarca kız arkadaşlarımla dertleriyle dertlendim. Geldikleri kişi bendim: üniversitede bile, çok sarhoş olduklarında ve bir kız tarafından reddedildikten sonra kustuklarında sayısız kez kirli bir barın tuvaletinde saçlarını tuttum. Utanç yürüyüşünden kaçınabilsinler diye onları tek gecelik ilişkilerin apartmanlarından aldım ve şimdi yaşlandık, Connie Wilkinson oğlu rehabilitasyondan kaçtığında ve onu aramak için mahalleden geçmemiz gerektiğinde kimi arıyor? Steve alem yaptığında Vivian Fletcher kimi arıyor? Ve okul, ne zaman kostüm diktirmek isteseler sonbahar oyunu ya da voleybol kermesi için çörek? İnsanlar bana güveniyor. Georgia'ya onun da güvenebileceğini nasıl gösterebileceğimi bulmam gerekiyor.

Raventli kareler mi yoksa limonlu beze mi yapacağıma karar vermeye çalışırken, hala sıcak olan banyo havlusundan küçük, buruşuk bir nesnenin düştüğünü hissediyorum. Ona bakıyorum -kanepe minderinin üzerinde duran rulo yapılmış bir ciganarın yarısı- ve göğsüm sıkışıyor. Oturup elime alıyorum ve inceliyorum. Kenarında soluk pembe bir ruj çemberi var. Mia'nın içiyor olması mı yoksa Finn'in özel bir arkadaşı olması mı daha kötü bilmiyorum.

Ocak ayında garajda bir torba esrar bulduğumda Mia bunun arkadaşına ait olduğunu söylemiş ve hiç denemediğine söz vermişti. Yalan söylüyor olabilirdi ama o an öyle hissetmemiştim. Ancak Mia asla ruj sürmez. Pembe ve şampanya renkli parlaticıları var ama bu Pepto Bismol pembesi.

C ile İçenler her kimse *ona* ait olabilir mi? Ellerim biraz titriyor Esrarı sehpanın üzerine koyup derin bir nefes alıyorum. Kes şunu. Mantıklı olmak zorundayım. Esrar gerçekten Mia'nın arkadaşlarından birine aitse, belki de aynı esrar içen arkadaş pembe ruj sürüyordur. Mantıklı ol. Mantıklı ol. Bu çamaşırlarımıza nasıl girdiğini açıklamıyor ama Finn'in sevgilisine ait olması mümkün, değil mi?

Olayları yanlış yorumluyorum ve kendimi kaptırıyorum. Bu da başımı belaya sokuyor. Burada aşırı tepki veremem. Bunun ne yaptığını biliyorum. Birkaç yıl önce Finn'in telefonunda bir mesaj gördüğümde, tavşan deliğine girdim. "Selam bebeğim." yazıyordu,

Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum. Yirmi iki yıllık karısı Böyle bir mesaj gördüğünde istediği tepkiyi verme hakkına sahiptir, ancak mesajın Janet Palmer'dan geldiğini, muhasebedeki havalı lezbiyen olduğunu ve herkese "*bebeğim*" diye hitap ettiğini ve yöneticilere komik bir şaka yapmayı planladıkları için onu şirketteki bir toplantıda görmeyi dört gözle beklediğini açıkladı.

Hakkını vermeliyim ki, eğer yalan söylüyorsa, ayrıntılı ve çok hızlı düşünmüştü. O sırada hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ona bağıırıyordum, gerçeği bilmek istiyordum. Bana ondan önceki mesajları görmek isteyip istemediğimi sorduğunda

Andy Keat'in malzemeler için durup durmadığını ya da bir şey alması gerekip gerekmediğini sorduğunda, telefonunu itip ona fırlattım, sonra yukarı koştum ve kendimi banyoya kilitledim.

Konuşmanın masum olduğunu kanıtlayacaktı ama ben işimi mahvettim. emin olmak için bir şans. Şimdi, bana gerçekten mesaj dizisini gösterip göstermeyeceğini merak ediyorum. Benim histerik olduğumu ve böyle olduğumda nasıl tepki verdiğimi biliyordu. Mesajlaşmayı bana göstermeyi planladığını hiç sanmıyorum. O anın sıcaklığıyla bile bir çıkış yolu bulabilirdi.

telefonu yüzüme kapattı, her şeyi inkar etti. Nasıl bilmiyorum ama yapacağını biliyorum.

Peşini bırakmadım. Onu öğle yemeğine götürerek *sürpriz* yapmak için iş yerine gittim, lezbiyen Janet'i bir an olsun görmeye çalıştım ama asla başaramadım. Elbette girişimlerimi anladı ve onu her iş yemeğinde bulduğumda, katılımcılardan emin olmak için ön pencereden baktım. Ya da onu spor salonuna kadar her takip ettişimde, park yerinde kaslı bir hatunla çıkıp çıkmadığını görmek için beklediğimde, beni daha da uzaklaştırdı ve çığlık atışmaları her gece yaşanan bir olay haline geldi.

Biriken küçük şeylerdi - aslında *Emeklilik partisi yazması* gerekirken C türünden notlar içeren tüm *İçecekler*. Yine de her zaman bir açıklama vardı, bu yüzden ben her zaman sadece çılgın ve paranoyak eştim. En azından ben öyle hissediyordum. Suçlamalar arasında, masum olduğunu her kanıtladığında hıçkıra hıçkıra ağladım ve af diledim. Kendime hatalı olduğumu ve evli kalmak istiyorsam bu işin peşini bırakmam gerektiğini söylüyordum ama içimde hep karanlık bir his vardı ve onu yakalamaya çalışmak neredeyse bir bağımlılık haline gelmişti.

Sonra bir gece Paige mesaj attı. Şehir merkezindeki küçük bir şişe dükkânında/tadım odasında restoran için şarap satın alıyordu ve Finn'in mum ışığında bir masada zayıf bir kızıyla otururken fotoğrafını çekti. Felç olmuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum, yatak odamın makyaj masasında

oturmuş

kaşlarını çatmış, zencefil çayı yudumluyordu. Fotoğrafa baktım. Gözlerindeki o parlak, utangaç bakışı görebiliyordum - sesli bir yutkunmanın ve gergin bir kahkahanın eşlik ettiği türden. O parıltıyı bilirim. Kendine güven maskesi takmış bir güvensizlik dokunuşu. Kadehlerine baktım, elleri birbirine çok yakındı, sonra bileğindeki, ikinci evlilik yıldönümümüzde ona hediye ettiğim gümüş saate baktım, inanılmaz derecede ince kolunun yan tarafını okşadı ve aklımı kaybettim.

Bara nasıl gittiğimi pek hatırlamıyorum. Sadece onu iş üstünde yakalamak için tek şansım olduğunu bildiğimi hatırlıyorum. Haklıydım. Başından beri haklıydım ve bu son şansımdı. Havlu kumaştan bir bornoz ve terlik çoraplarla içeri dalarken nasıl bir inek gibi göründüğümü düşününce, bunun utancından ölebilirdim. Makyaj yapmadığımı ve gözlerimin altında göz kremi lekeleri olduğunu söyleyebilirim bile.

"Şimdi bana deli mi demek istiyorsun? Hâlâ hayal görüyor muyum?" Ön pencerelerin yanındaki küçük masalarına ulaştığımda çılgılık attım. Burası sadece birkaç masanın olduğu küçük, karamsar bir şarap barıydı ve tabii ki herkes durdu ve baktı. Umurumda değildi. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı ve bekâr annelik, sürekli acı ve herkesin acımasıyla geçen hayatım gözümün önünden geçerek beni kör etti.

"Cora, hadi dışarı çıkalım. Hadi," dedi Finn, içgüdüsel olarak ayağa fırlayarak, sanki ben akli dengesi yerinde olmayan bir karıymışım ve o da her zaman böyle şeyler yapmak zorundaymış gibi. Kızıl saçlıya özür dileyen bir bakış attı ve işte o zaman gerçekten kendimi kaybettim.

"Bana dokunma lan!" diye bağırdım, bileğimi onun elinden çekip alarak. "Seni yalancı. O lanet olası bir yalancı," dedim orada öylece oturan, ağzı açık bir şekilde şarabını tutmaya devam eden küçük kadına. "Evli olduğunu biliyor muydun? Evet, orospu çocuğu evli ve bir de çocuğu var. Bundan bahsetti mi?"

"Cora!" Finn tersledi ve tekrar kolumu tutmaya çalıştı. Barın arkasındaki adam yanıma geldi ve "Her şey yolunda mı?" gibi aptalca bir şey sormaya başladı ama tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum.

Küçük kızıl saçlı el çantasını aldı ve "Belki de..." demeye başladı ama Finn'in elinden kurtuldum ve masayı ters çevirdim. Her ikisi de Kırmızı şarap bardakları parçalanarak kadının soluk ipek bluzunun üzerine saçıldı. Camlardan bazıları kumaşın içinden geçerek kadının kollarının üst kısmına saplandı. Sessiz bir şok içinde oturan kadın, kalbinden bıçaklanmış ama henüz ölmemiş bir cinayet kurbanına benziyordu. Barmen çılgılık atarak

Finn beni oradan çıkarırken bir başkası da doktor çağırdı. Polisi arayacaklarını söyledi ama kızıl saçlı aramamaları konusunda ısrar etti. Sonra birden dışarı çıktım.

Finn beni arabaya çekti ve orada kalıp sakinleşmezsem polisi kendisinin arayıp suç duyurusunda bulunacağını ve psikolojik değerlendirmeye alınacağımı söyledi. Orada kaldım, hıçkırığa hıçkırığa ağladım, o küçük sürtük kız arkadaşıyla ilgilenmek için içeri girerken gösterge panelini dövdüm. Yarım saat sonra geri döndü. Beni kendi arabasıyla eve bırakacağını söyledi çünkü araba kullanacak durumda değildim. Uzun bir süre bana bakmadı ve konuşmadı. Sonra, neredeyse eve varmıştık ki, "Neyin var senin?" dedi.

Cevap vermedim.

"Şanslısın. Saldırı suçlamasında *bulunmaltı*. Ama en azından cam kırılmadı. Çok daha kötüsü olabilirdi. Sen..." Durdu ve derin bir nefes aldı, sonra başını salladı.

"Umurumda değil," dedim meydan okurcasına, yolcu penceresinden dışarı bakarak. "Bu gece gidip başka bir yerde kalmalısın."

"Oh, planlıyorum."

"Güzel," dedim ve sonra yine sessizlik oldu.

"Bana, *bize* çok pahalıya mal oldun, biliyor musun? Çünkü paranoyak bir psikopat gibi davranmak zorundaydın. Şirketini büyütmeyi tartışan üst düzey bir müşteriydi, ki bu benim için çok büyük bir iş demektir. Az önce yaptığın şeye inanamıyorum bile. Artık böyle misin? Şu haline bak!" Elini direksiyona vurdu ve ben de ne kadar şişman, kaçık bir Zeyna'ya benzediğimin acı bir şekilde farkına vardım, Savaşçı Prenses, bir elimle dev pembe masamı çevirirken bornoz ve göz kremi. Ne yaptığımı fark ettiğimde şüphelerim yerini ölçülemez bir utanca bıraktı.

Ve dürüst olmam gerekirse, o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadık. Terapiye gittim ve aylarca süren sessiz yemeklerden ve kaçışlardan sonra nihayet beni affettiğini söyledi. Muhtemelen kollarında sadece küçük kesikler olduğu için ve hiç şüphesiz acıma duygusuyla yine de ona işini verdiği için ve onun zavallı karısı için gülüp bağ kurdukları içindi.

çok büyük bir yükü. Yine de her şey yavaş yavaş normale dönmeye başladı.

Şimdi, iki yıl sonra, bu eklemim ona ait olup olmadığını sormaya gücüm yetmiyor.

Gerçekten müşteri olan ya da olmayan kızıl saçlı ya da

C ile içecekler.

Onun yerine Mia'ya sormaya karar verdim. Aylar önce garajda o ot torbasını bulduktan kısa bir süre sonra arabasıyla bir kaza geçirmişti. Trader Joe'nun otoparkına girerken bir direğe çarpmıştı. O sıralarda da uzaklaşmış ve dikkati dağılmış görünüyordu. Belki de bu konuda bana yalan söylüyordu?

Bir şeyler oluyordu.

Çamaşır yığınımı bırakıp odasına bakmak için üst kata çıkıyorum. Dizüstü bilgisayar masasının üzerinde açık duruyor, ama kendime bakmanın mahremiyet ihlali olacağını söylüyorum ve bu noktada henüz o çizgiyi aşmak istemiyorum

-Başının gerçekten belada olduğunu düşünmediğim sürece olmaz. Ayrıca şifre bende yok. Aksi takdirde, dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapardım. Sadece sağlığını kontrol etmek için tabii. Ama daha çekmeceyi bile açmadan kapıda bir anahtar sesi ve merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duyuyorum. Mia önümde, sırt çantasını yere atıp bana bakmak için durmadan önce kapısından zar zor çıktım.

"Merhaba!" Çok yüksek sesle, zoraki, çok büyük bir gülümsemeyle birlikte söylüyorum.

"Neden tuhaf davranıyorsun?" diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Hemen bir cevap bulamayınca bir tür omuz silkiyor.

"K. Ben şimdi içeri giriyorum," diyor o küçümseyici ergen tavrıyla ve sonra elinde telefonu yatağına uzanıyor. O zaman öğretmenler toplantısı olduğunu hatırlıyorum, yani yarım gün ve hayır, bir şekilde casusluğumu hissetmedi ve uyuşturucularını saklamak için tam zamanında ortaya çıkmadı.

Kapısının önünde duruyorum, elimde henüz fark etmediği esrarı tutuyorum ve telefonundan başını kaldırmamasını bekliyorum. Sonunda ona baktığımı hissediyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyor.

Esrarı ileri geri sallıyorum.

"Aman Tanrım. Esrar mı içiyorsun?" Ayağa kalktı, yatağında bağdaş kurdu, geniş gözlerle bana bakıyordu, kafası karışmıştı ama biraz da heyecanlıydı.

"Ben-Ne miyim? Hayır. Mia. Bunu çamaşırhanede buldum."

"Nereden geldiğini bilmediğin bir şeyi içmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor soğukkanlılıkla. "Katkılı olabilir."

"Uyuşturucuların bağlanması hakkında ne biliyorsun?" İstedikimden çok daha yüksek sesle söyledim.

"Uhhh, on yedi yaşındayım ve nabzım atıyor. Sanırım sadece bunlar ne anlama geldiğini bilmenin gereklilikleri. Ne yani, şimdi de kontrolümde

olmayan bir bilgi yüzünden azar mı işitiyorum?"

"Sana bağırmıyorum. Bunun senin olup olmadığını soruyorum," diyorum. "Az önce senin olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor.

"Aman Tanrım, Mia..." Durup abartılı bir nefes alıyorum, sonra yavaşça konuşuyorum, bir yerlerde edindiğim sinir bozucu bir annelik alışkanlığı. "Bu kesinlikle benim değil. Bunu çamaşırhanede buldum. Bunun benim olup olmadığını soruyorum.

sana ait."

"Çamaşırhanemde mi buldun? Yok artık."

"Çamaşırhanede buldum. Lütfen bana cevap verir misiniz?"

"Yani benim olduğunu varsayıyorsunuz. Burada yaşayan tek kişi ben değilim." "Bu bir cevap değil," diyorum ses tonumu kontrol altında tutarak. "Geçen sefer

Kontrol ettim, baban ve ben sigara içmiyoruz."

"Emin misin?" diyor, kendini başucuna yaslıyor ve telefonunu tekrar eline alıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Telefonu elinden alarak soruyorum. "Bu benim değil. Ben ot içmem. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü ot Her şeyi yemenize neden olur ve her şeyi yediğinizde şişmanlarsınız. Bana şişman mı diyorsun?" diye soruyor.

Nefesimin altında *Aman Tanrım* diye mırıldanıyorum ve telefonunu ona geri veriyorum. "Libby Patterson tam bir esrarkeş oldu ve şimdi de Hot Konu ve bir milyon kilo almış gibi. Annie Brewer ona Libby derdi-McSaturated Fatterson, Patterson yerine, etüt sırasında ve lakabı takıldı. Sonra biri dolabına bir kalıp tereyağı bıraktı. Bunun ben olmamı istediğimi mi sanıyorsun? Hiç de bile. İçki içip içmediğimle daha çok ilgilenmeli ve esrar meselesini unutmalsın." Bana monologunu bir şekilde noktalayan bir bakış atıyor ve telefonuna geri dönüyor.

Hiçbir şey söylemedim bile. Orada öylece durdum, her şeyi anlamaya çalıştım. Gerçeği söylediğini bilerek dönüp gidiyorum. Ve doğruyu söylemesinin ne anlama geldiğini bilerek. Esrarı garajın arkasındaki büyük çöpe attım ve çamaşırları katlamayı bitirmek için geri döndüm. Bianca Lovewright'ın hangi ikizi seçeceğini öğrenmeyi kaçırdım ve umurumda bile değil.

O akşam Paige'e bir şişe Pinot Grigio götürüyorum ve haftada birkaç kez yaptığımız gibi bahçesindeki Adirondack sandalyelerde oturuyoruz. Oğlunun trajik ölümünden bu yana daha seyrek görüşür olduk ama yine de uğramaya çalışıyorum, gerçi kendimi rahat hissetmeden önce onun ruh halini anlamaya çalışıyorum. Paige benimle Caleb hakkında hiç konuşmaz. Cinayet olduğundan emin olduğunu ve tüm komşularından şüphelendiğini biliyorum.

ama *ondan* hiç bahsetmiyor. Evdeki tüm kitap raflarını ve şömineleri kaplayan fotoğraflarda o var: alacakaranlıkta uzun otların arasında duran,

kavanozda bir ŐimŐek böceği tutan küçük Caleb.

Sanatla ilgilenen ama devam etmek istemeyen, kahvaltıda Mountain Dew içen ve Eagle Cliff Kamp Alanları'ndaki bir iskeleden atlarken sol bileğini kıran Caleb; lisede futbol yıldızı olan ama aynı zamanda annesiyle birlikte *Altın Kızlar*'ın tekrarlarını izleyen Caleb; kabadayılardan nefret eden ve Pez dispenserleri toplamayı seven Caleb. Bu onun hiç bahsetmediği oğlu, en azından bana.

Arnie adında sarı bir kedinin arka bahçedeki ahşap çitin üzerinde dengede durmasını sessizce izliyoruz. Mahalle her zaman olduğu gibi alacakaranlıkta da sessiz. Deniz kabuklarından yapılmış bir rüzgâr çanı esintide içi boş bir çınlama sesi çıkarıyor ve uzaktan bir köpek havlıyor. Bize iki büyük bardak soğuk şarap dolduruyorum ve şişeyi sandalyemin yanındaki çimento yastığın üzerine koyuyorum. Ağlamak istiyorum.

"Sanırım hile yapıyor," diyorum ağaçlara, sonra derin bir nefes alıp sertçe üflüyorum.

Paige bana bakarak, "Tatlım," diyor.

"Bu sefer gerçekten. Çamaşırhanede üzerinde ruj izi olan bir esrar buldum. Ve hayır, Mia'nın değil. Bale ayakkabısı rengindeydi. Pembeden nefret eder. Ve ona sordum, yani, bu birinin. Hayal görmüyorum."

"Cor, beni ikna etmene gerek yok. Ben sana inanıyorum."

"Öyle mi?" Ona bakıyorum, bir şeylerin aktığını hissediyorum.

Sanırım rahatlama. "Elbette. Şüphelendiğin onca zaman onu yakalayamamış olman yanıldığın anlamına gelmez. İçgüdülerine güveniyorsun. Ama bu

sizi paranoyak yapar, akıllı yapar." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bir süre sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve şaraptan büyük bir yudum alıyorum.

"Peki bana neden o piçi terk etmediğini tekrar söyler misin?"

"Oh, hayır. Yanılıyor olabilirim. Yani, gerçekten olabilirim. Belki de sorun bende. Ve bilmiyorum, bu sadece..."

"Ne değil?" diye soruyor.

"O kadar kolay değil," diyorum ve o da başını sallayıp alay ediyor.

"Elbette öyle."

"Evlilik sözleşmesi var," diyorum çekingen bir şekilde.

Paige dudaklarını büzüyor ve sanki şimdi anlamış gibi "Ah!" diyor, benim daha fazla bir şey söylememe gerek kalmadan, ama ben yine de söylüyorum.

"Düşündüğünüz gibi değil. Bunu ben istedim. Bir madde eklenmesini istedim-" Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum "- *önemli* bir madde *Sadakatsizlik söz konusu ise ceza ödenir.*"

Paige yarı etkilenmiş yarı şaşkın görünüyor.

"Yirmili yaşlarında deli gibi aşık bir kızın aklına bunu istemek nereden gelebilir ki?"

"Onu düğünden önceki bahar sabahın üçünde kız arkadaşlarımdan birinin yurt odasından gizlice çıkarken yakaladım. Onunla ilgili bir his vardı içimde, doğasıyla ilgili sanırım," diyorum.

"Onun *doğası*. Öyle mi diyoruz?" diye soruyor şakayla karışık ama neden hâlâ onunla evlendiğimi sorgulamıyor. "Peki *önemli* dediğinde, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"İşin gidişatına bakılırsa, yaklaşık yarım milyon dolarlık bir ödeme söz konusu." "Aldatırsa mı?" diye açıklıyor.

"Evet ama sebepsiz yere gidersem yarısını alırsın diyorlar ama ben hiç çalışmadım, yani evin dışında bir işte çalışmadım ve Mia üniversiteye gidecek, yani sadece ben ve maddi olarak katkıda bulunmayan ben kalacağız. Her şey onun adına... ve en iyi avukatların parasını o ödeyebilir. Bir keresinde bir avukatla konuşmuştum. Neredeyse hiçbir şeyim kalmayabilir.

Biliyor musunuz, bu saçmalık."

Paige şarabını yudumlayıp gözlerini maviliklere dikerek, "Doğru hatırlıyorsam buraya taşınmak ve geri kalan hemen her şeyle ilgilenmek için gazetecilik kariyerinden vazgeçmiştin," diyor.

"Kulağa şey gibi gelmesini istemiyorum. Ben öyle söylüyorum. Bunlar benim seçimlerimdi ve belki de onun hakkında yanılıyordum," diyorum ve sonra bir süre ağustos böceklerini dinliyoruz. Bu benim seçimimdi. Evde oturan bir anne olmamın beklendiği bir dönem değildi. Ama kendime, eğer hayat bana çocuğumu tam zamanlı işim haline getirecek istikrarı verirse, hiçbir şeyin beni daha mutlu edemeyeceğini söyledim. Ve Finn'le tanıştığımda, bir şekilde yıldızlar aynı hizaya geldi.

Benim bekar annem gündüzleri Dillard's'ta insanlara parfüm sıkarak, geceleri de Shady Brook Huzurevi'nde gece vardiyasında çalışır, hafta sonlarını kanepede geçirir ve şeftalili Boone's Farm bardaklarıyla stresli bir haftanın yorgunluğunu atardı. Ben ise tam tersini yapabildim. Ve her gün insanlara yardım ediyorum. Yardım kampanyaları yürütüyorum ve gönüllü çalışıyorum. Bu, sırf kariyerimi yükseltmek için bir açıklama yapan ilk akbaba olmak için birinin suratına mikrofon tutmaktan daha faydalı bir varoluş gibi görünüyor. Gerçekten öyle. Gazetecilik dünyasında olabileceğim gibi tanıştığım herkes için başarıya aç bir baş belası olmak yerine bana ihtiyaç duyuluyor. Paige bunu sözde bir ev hanımının basit yaşamıyla barışık olmak için söylediğimi düşünüyor ama bu doğru değil. Ciddiyim. Sahip olduğum hayat için kariyerimden vazgeçtiğime hiç pişman olmadım.

Şimdi, Finn sözünü tutmazsa, onun hayatı olduğu gibi devam edecek ve ben her şeyi kaybedeceğim. Hala kariyeri, parası, evi var. Hepsi onda.

Benim

Ailemiz için en iyisi olduğuna karar verdiğimiz katkılar, ama kağıt üzerinde ben değersizim, değil mi? Bu inanılmaz derecede acımasız ve adaletsiz.

Aldatmak bir tür ihanet, ama diğer her şeyden mahrum bırakılmak bambaşka bir şey. İçimi çekip içimi yudumladıktan sonra "Ama öyle olduğumu sanmıyorum" diyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Onun hakkında yanılıyorsun. Yanıldığımı sanmıyorum."

"Onu yakalamakta pek iyi değilsin, değil mi?" Paige diyor ki. "Çünkü muhtemelen yanılıyorum - sadece paranoyak bir psikopat oluyorum."

"Bekle. Bir saniye. Yirmili yaşlarında aşık Finn neden bu maddeyi kabul etsin?"

"Çoğunlukla şu ve şu yatırımı elinde tuttuğuna dair maddeler istediği için. Üniversite dışında zaten iyi gidiyordu ve parasını korumak istiyordu, bu yüzden benim de bir maddem olması gerekiyordu. Ayrıca, yurttaki kız arkadaşıyla yakalandığını biliyordu, bu yüzden neredeyse onunla hiç evlenmeyecektim. O yaş için garip bir pazarlıktı, haklısınız, ama ondan uzaklaşmaya hazır olduğum o aylarda her şey bu şekilde gelişti. Komik, bir şekilde kabul etmesinin, ısrar ettiği gibi arkadaşımın takılmadığını kanıtladığını düşünmüştüm, ama... şimdi merak ediyorum, acaba gizlice dolaşma konusunda gerçekten iyi olduğunu biliyor muydu? Ya da yakalanırsa beni kolayca kalmaya ikna edebileceğini. Artık bilmiyorum."

"Üzgünüm, Cor," diyor. Başka ne diyebilir ki?

"Aslında özel dedektif tutmak için biraz para biriktirdim. Tanrım, bu çok çılgınca, değil mi?"

"Ama henüz yapmadın mı?" diye soruyor.

"Hayır, çünkü bunun -bilmiyorum- büyük bir çizgiyi aştığını hissediyorum. Bilmiyorum."

"Belki ben yardımcı olabilirim," diyor bana bakarak. Şaşırmış bir halde dönüp ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Grant bir hobiye ihtiyacım olduğunu düşünüyor," diyor ve ikimiz de buna gülüyoruz.

"Belki biraz zaman ayırıp başka bir şeye odaklanmak kötü bir fikir olmayabilir."

"Tamam," diyorum şüpheyle. "Nasıl yardımcı olabileceğinden emin değilim. Denedim, mesela,

her şey."

Paige kötü bir haber vermek üzereymiş gibi bir ifadeyle, "Burada açık

fikirli olmana ihtiyacım var," diyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tamam..." Daha fazlasını duymak için bekliyorum.

"Onu takip edebilirim. Yani senin güvenip güvenemeyeceğini bilmediğin bir yabancıyı işe alman yerine ben... bir tür tuzak kurabilirim."

"Ne demek istiyorsun? Bunu nasıl yaparsınız?"

"Önce onu takip ederim, yakalayabilir miyim diye bakarım. Eğer bir şey bulamazsam, o zaman... bilirsiniz, onu baştan çıkarmaya çalışırım. Bakalım ısıracak mı?" diyor, sanki az önce şok edici bir şey söylememiş gibi. Elim

ağzıma doğru çırpınıyor ve içimde sinirsel bir enerji dalgalanması

hissediyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kanıt mı istiyorsunuz? Bir kameram ve ilk elden bir hesabım olacak. Bam!" diyor, bu fikre biraz fazla kapılmış. Bir an için bunu düşündüm. Pilates vücudu ve uzun kestane rengi saçlarıyla Paige muhtemelen herkesi baştan çıkarabilirdi. Onu Finn'le yatakta düşünmek zorunda kaldığım şu ana kadar güzelliğini bilinçli olarak kıskandığımı hissetmemiştim. Benim Finn'im.

"Aslında çok ileri gitmesine izin vermeyeceğim," diye ekliyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Sadece ihtiyacın olanı elde etmene yetecek kadar." Bu sınırların tam olarak nerede olduğunu sormuyorum. Birkaç dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. Bunu istiyorum. Bilmek istiyorum.

En yakın arkadaşlarımdan biriyle aldatacak kadar ileri gider miydi? Sahip olduğumuz her şeyi çöpe atmak için sadece birkaç içki ve bir cinsel ilerleme yeterli olur muydu? Eğer öyleyse, evet, sanırım bilmek istiyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Bu... çılgınca."

"Evet," diyor. Hayatta kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir kadın gibi konuşuyor, ki kendisi de tam olarak öyle. "Bir düşün," diyor bir bardak daha doldururken.

Konuyu kapatıp kuş yemliğinden çalan sincaplardan ve attığı çimlerin meşe ağacı tarafından fazla gölgelenmemesini umduğundan bahsediyoruz.

Kederinden nasıl sakat kaldığını ve çalışmayı bırakmak zorunda kaldığını düşünüyorum.

O ve Grant'in bir zamanlar restoranlar zinciri varmış. Bu evin parasını nakit ödemişler ve Puget Sound'da bir kulübeleri varmış. Tayland ve Fiji'de tatil yapmışlar. Peki ya şimdi? Elllerinde tuttukları tek restoran onları ayakta tutuyor, muhtemelen sadece ev uzun süredir ödenmiş olduğu için, ancak mülk

Vergiler tek başına bir mücadele olmalı. Belki bilmediğim bir para vardır ama yine de bir yabancı yerine ona ödemeyi tercih ederim. Bir şekilde daha az tehlikeli hissettiriyor.

-Daha çok bir dayanışma eylemi. Sonra bir anda "Tamam! Evet!" dedi ve kıkırdayarak bir yudum daha aldı. "Eğer kanıt bulabilirsen sana aynı parayı ödeyeceğim."

"Bana sadece parayı alırsam ödeme *yapıyorsunuz*" diyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum. Eğer her şey dua ettiğim gibi gitmezse, bu paraya ihtiyacım olacak. Ellerim titriyor ve ona hayır demeliyim, bunun kesinlikle delilik olduğunu söylemeliyim, ama sanırım bu benim tek şansım olabilir. Bu yüzden titreyerek kadehimi kaldırıyorum ve onunla tokuşturuyorum.

"Tamam," dedim. "Ben de varım."

OceanofPDF.com

GÜRCİSTAN

Bazen kendim için yarattığım bu hapishanede olduğumu tamamen unutuyorum. Şu anda, bir İngiliz kahvaltı çayı poşetinin üzerindeki kırılğan kağıdı soyup çaydanlığı ocağa koyarken, bir anlığına da olsa, yakışıklı, şefkatli bir kocası ve yeni bir bebek hediyesi olan normal, çok şanslı bir kadın olduğumu unutuyorum ve hissediyorum. Muazzam bir evde yaşıyorum ve mutlu olmaktan başka hiçbir şey yapmamalıyım ve tamamen sorunsuz olmalıyım. Ama bu sadece saniyeler sürüyor, genellikle. Ya da bazen sabah uyandığımda, bir rüyanın kırıntılarına tutunup uyku ile uyanıklık arasındaki o yerde asılı kalıyorum ve tamamen bilinçli olsaydım unutacağımdan biraz daha uzun süre unutabiliyorum.

Kendimin bu versiyonuna dönüşmeden önce kim olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Uzun zaman önce yaşadığım mutluluğun anlık görüntüleri kopuk kopuk patlamalar halinde geliyor. On iki yaşındayken Skateville'de çok beklenen bir doğum günü partisini hatırlıyorum: beyaz olanları istediğimde bağcıklı ten rengi patenler, imtiyaz standında kişisel pepperoni pizzaları ve Dr. Peppers, paten pistinde hareket eden baş döndürücü ışık noktaları. Arkadaşlarımla Cornwall sahilinde geceleri evden gizlice kaçtığımızı, ateş çukurlarının etrafında oturup şeftali şarabı içtiğimizi ve güldüğümüzü hatırlıyorum. Ailemin Cornwall'daki evi ve onlar ölmeden önceki son Noel'i geçirdik. Zencefilli şarap içtik ve *It's a Wonderful Life*'i izledik. Çok sevdiğim 1997 model VW Jetta'mı sattığım gün çünkü dünyaya açılmak için yola çıkmıştım. Konaklama ve turizm alanındaki lisans eğitimim beni önce Cordillera'da altı aylık bir sözleşmeye götürecekti, sonra da kim bilir nereye.

Anıları bir kenara itip derin, dikkatli bir nefes almak ve kendimi toparlamak için mutfak sandalyesine oturuyorum. Bu, bodrum kapısının önünde duran kirli çamaşır sepetini gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığının hırlamasıyla kesiliyor. Avery'nin daha önce üzerine kustuğu en sevdiği battaniyesinin temiz olması için bu işi şimdi bitirmeyi planlamıştım. O olmadan kolay kolay yatmaz.

Televizyonun önüne kurulmuş oyun parkından bana gülümsüyor. *Teletubbies*'in tekrarında bir korku filmindeki ana benzeyen bir şarkı çalıyor kötü bir bebek canlanıp herkesi katletmeden önce. Ben istiyorum

ama o zevkle ciyaklıyor ve küçük tombul yumruklarını havaya kaldırarak dans etmeye çalışıyor. Ona hemen döneceğimi söylüyorum ve tereddütle çamaşır sepetine gidiyorum. Bodrumun kapısını açıyorum ve dik merdivenlerden aşağıya, karanlığa bakıyorum. Tepe lambasını yakan zincire dokunup çekiyorum. Bu eski evlerin hepsi yenilenmiş ve bozulmamış, açık kat planlarından beyaz kuvars mutfak adalarına kadar, ama

bodrumlar hala dungeonesque. Eminim Lucas'ın çamaşırhaneyi her HGTV ev yenileme programında olduğu gibi ana kata taşıma zahmetine girmemesinin tek nedeni aslında çamaşır yıkamamasıdır, o halde bu neden onun radarında olsun ki?

Dikkatli adımlarla ilerliyorum, çamaşır sepeti her adımda arkamda zıplıyor. Sadece çamaşır. Sadece lanet olası çamaşırlar. Çamaşır makinesine atacağım, Başlat'a basacağım ve gideceğim. Merdivenlerin dibinde durakladım. Sağ taraftaki duvarda, muhtemelen evin orijinali olan, paslanmış boya bidonları ve eski yağ tenekeleriyle dolu, diğer bakımsız dağınıklıkların yanı sıra cılız ahşap raflar var. Çamaşır makinesi ve kurutucu, beton odanın sonunda, bodruma fazla ışık vermeyen bir çıkış penceresinin altında, çünkü pencerenin dışında bir huckleberry çalısı tarafından maskelenmiş durumda. Açık çamaşır makinesine bakıyorum, sonra tekrar merdivene dönüyorum. Bu mantıksız bir hayalet korkusu değil, hatta

gölgelerde saklanan tecavüzcüler. Ben mantıksız bir insan değilim. Ama o ekşi bodrum, kirli paspas suyu kokusu bana çarptığında, yine o odadayım. O odadayım, çığlık atıyorum. Çıkmak için yalvarıyorum. I...

Kurutucunun yanındaki lavaboda bir şey birikmiş. Durgun kahverengi suyu görebiliyorum. Bir kısmı kenarlardan taşmış ve eğimli zeminden odanın ortasındaki metal gidere aktığı yerdeki çimento zemin nemli. Öğürüyorum. Sonra geliyor, tamamen kontrolüm dışında. Nefesimi tutamıyorum. Nefes nefese kaldım. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sonra, iznim olmadan gözyaşları başladığında, hıçkırıklar her paniklemin tepesinde kontrol edilemez hıçkırıklarla takip ediyor. Koşuyorum, dik merdivenlerden neredeyse sürünerek çıkıyorum. Duyuyorum

Ocaktaki çaydanlık cızırdıyor, bu da Avery'yi ağlatıyor ve ayağa kalkıp ona gitmeden önce sadece nefesimi tutmaya odaklanabiliyorum. Merdivenlerin başında ellerimin ve dizlerimin üzerinde panik atağı durdurmaya çalışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum.

Tam o sırada Lucas bitişik garajın kapısını açıyor ve bebek, çaydanlık ve yerde nefes nefese yatan benim çığlık seslerimle karşılaşılıyor.

"Tanrım!" Eşyalarını bırakıp bana doğru koşuyor ve kolunu bana dolayarak oturmama yardım ediyor. "Hey, sorun yok" dedi. "İyi misin? Nefes al. Sorun yok, iyisin." Sakinleştiğimi görene kadar birkaç dakika benimle kalıyor. Sonra gıcırdayan çaydanlığı kapatmak için koşuyor ve Avery'yi oyun parkından alıp yanıma oturmak için geri geliyor.

"Gördün mü? Sorun yok," diyor ona sevdiği bir bebek sesiyle. "Her şey yolunda, değil mi?" Onu dizinde zıplatıyor ve o da ağlamayı kesip gülümseyerek burnunu tutuyor. "Evet, öyle." Adam kızın yanağına bir ahududu veriyor ve kız kıkırdıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor. Ona ne olduğunu söyleyemiyorum çünkü tam olarak hiçbir şey olmadı.

"Bilmiyorum," diyorum, ayağa kalkıp titreyerek yemek odasındaki sandalyelerden birine oturuyorum. Bu cevaba alışkın ve benden alacağı başka bir şey olmadığını biliyor. Avery'yi bana vermesi için kollarımı açıyorum.

"Sorun değil," diyor. "Belki de birkaç dakika dinlenmelisin." Onu oyun parkına geri koyuyor ve o da hemen tekrar gösterisine dalıyor.

"Şimdi iyiyim," diye ekliyorum. Bana bir bakış atıyor. Bu akşam birkaç kez bahsettiği bir futbol maçı olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

"Gerçekten. Biranı al ve oyun öncesi her ne deniyorsa onu izle. Ben iyiyim. Birazdan yemeğe başlayacağım."

"Neden önce bir banyo yapıp biraz rahatlamıyorsun? Bunun her zaman faydası olur" diyor. İyi gelmemesi dışında, ama bunu söylemiyorum. İş kıyafetlerini değiştirmeye giderken banyoyu yapmak için çoktan üst katın yolunu yarılamıştı bile.

Yıkanıp temiz yoga pantolonumu ve büyük boy kazağımı giydikten sonra akşam yemeği için Hint körisi yapıyorum, yanında yasemin pilavı ve marketten aldığım naan var. Ön verandada oturuyoruz çünkü akşam esintili ve serin. Lucas, Avery'nin mama sandalyesini dışarı çekip onu besliyor. Ben bulaşıkları verandadaki küçük masaya dizerken bir kaşık havuç püresi. Yemeğimizi sessizce yiyoruz. Maçı kaydediyor olsa da, sık sık paravan kapıya doğru yürüyor ve bir anlığına televizyona bakıyor. tezahürat veya heyecanlı spor spikeri sesleri duyar.

Onunla Cora'nın ziyareti hakkında konuşmak istiyorum - bir öğleden sonra Avery ile birlikte gelme daveti - ama yapmıyorum, çünkü bu mümkün değil. Öyle bir hayatın hayalini kursam da, eğer bir çocuk gibi dünyaya açılamazsam

Normal bir insan olsaydım, belki de en azından çıkmaz sokağın güvenliğinde kendime küçük bir dünya yaratabilir ve biraz sosyal etkileşim kurabilirdim. Burası yakın. Sanırım hala güvenli. Ama bu konuşma için çok yorgunum. Daha önce ağladığım için yüzüm şişmiş gibi hissediyorum ve bu konu üstesinden gelebileceğim bir konu değil, bu gece değil.

Yemekten sonra Avery'yi evimizin arkasındaki küçük parka götürüp bebek salıncağına bindiriyorum. Az önceki halimden sonra, Lucas'ın beni kontrol etmek için arada bir pencereden dışarı bakacağını evimizin arkasına bakmama gerek kalmadan biliyorum. Ama Avery'yi hiçbir şey için tehlikeye atmam, o yüzden buna gerçekten gerek yok.

Küçük göletin yanında birkaç genç görüyorum. Kaykaylarıyla numaralar yapıyor ve bir kâğıt torbadan kutu kutu bir şeyler içiyorlar. Lucas her zaman buranın bir uyuşturucu parkına dönüştüğünü ve dikkatli olmamız gerektiğini söylerdi ama ona burada hiç böyle bir şey görmediğimi söylüyorum. İçlerinden biri bana doğru yöneldiğinde gözlerimi alçak güneşe karşı kısıyor ve ne yaptıklarını görmek için zorlanıyorum. İçgüdüsel olarak eve doğru bakıyorum.

Lucas orada. Çocuk yaklaştığında Avery'nin salıncağını durdurup onun önünde bir adım atıyorum. Düşündüğümünden daha büyüktü: on yedi ya da on sekiz, belki.

Başının bir tarafı tıraşlı, diğer tarafında ise gözünün üzerinden aşağı sarkan sarkık perçemler var.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?" diyor.

"Hayır," diyorum sertçe, Avery'yi kucağıma alıp bebek arabasına koyarken. "Whaa!" Bir tür kanka kahkahası atıyor. "Whoa, sana soramam

Bir şey mi?"

"Bir şey mi satıyorsun?" Ben soruyorum.

"Olmamı mı istiyorsun?" diyor sırtarak.

"Çünkü sadece bir şey satan insanlar bir yabancıya bir şey sorabilir *miyim diye sorar*. Alışveriş merkezindeki büfede güneş gözlüğü satmaya çalışan adam ya da bakkalın önünde telefon operatörünüzün kim olduğunu soran adam gibi. Grubunuzun yaptığı CD'yi almakla ilgilenmiyorum ama yine de teşekkürler."

"Daaamn. Zengin bayanın gerçekten bir tavrı var. Hayır, satmıyorum. Herhangi bir şey," diyor ve şortundan ne olduğunu görebileceğim kadar küçük bir torba ot çıkarıyor.

"Buraya gelip - bir bebeğin olduğu yere, dikkatinizi çekerim - bana esrar satmaya çalışabileceğinizi size düşündüren nedir? Sen deli misin?"

"Sizin gibi hatunlar benim en iyi müşterilerim. Artı, senin için bedava.

Bu seferlik." Etrafına bakındı ve sonra bana vermek için uzandı. Orada durdum.

Bir eli kalçasında ve yüzündeki ifade sabırsızlaşıyor. O

Dikkatli olun, etrafta polis ya da izleyici olmadığından emin olmak için etrafa bakın.

İstiyorum. *İhtiyacım var*. Ama ya Lucas şu anda izliyorsa? Bunu nasıl açıklarım? Özellikle de Avery buradayken. Yapamam. Bunu kaldıramam.

"Cebime koy," diyorum hemen. "Ne?" dedi.

"Lanet olası cebime sok onu," diye çıkışıyorum. Gülüyor ve nasıl sevdiğimi bildiğine dair bir şaka mırıldanıyor ama dediğimi yapıyor. Yaptığında ellerimi protesto etmek için kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. Lucas'ın görme ihtimaline karşı, zorlanmış, hatta saldırıya uğramış gibi görünüyorum. Biraz fazla olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacım var.

Çocuk giderken bir kez daha sırtıyor, sonra da göz kırpmıyor ve beni tekrar göreceğini söylüyor. Tencereyi sütyenimin içine koydum ve kalbim göğsümde hızla çarparak eve doğru yürüdüm.

Bu bir şeyleri değiştirebilir. Bu her şeyi değiştirebilir.

OceanofPDF.com

PAIGE

Paige üst kattaki çalışma odasının karanlığında oturur ve Holmons'ların evinin güvenlik kamerası görüntülerini masaüstü bilgisayarına kaydetmiş. O

Arada bir durup hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için resmi yakınlaştırıyor, görülecek kayda değer hiçbir şey olmamasına rağmen. Sevgilisini arka kapıdan gizlice çıkaracak türden bir sümsüğe benziyor. Zavallı Cora aynı anda ve masum bir şekilde, kitap kulübü toplantısından, çakırkeyif ve akşamı hakkında konuşarak ön kapıdan içeri girerken, onun pantolonunun fermuarını çektiğini ve saçını düzelttiğini fark etmez bile.

Adam iyi, Paige kabul etmek zorunda. O otoparkta beklemişti Bu hafta her gün ofisine gitti ve işten sonra onu takip etti. Üç gece doğruca eve gitti. Bir gece lüks bir et lokantasına gitti ama özel bir odaya götürüldü, bu yüzden ondan sonra hiçbir şey göremedi. Ne tür bir insan bir restoranda özel oda tutar ki? Elbette bazı önemli müşterilere kur yaptığını ve birbirlerinin konuşmalarını duyabilmeleri gerektiğini söyleyecekti - bunu böyle gerekçelendireceğini varsayıyordu. Belki tamamen meşruydu ama belki de başka bir şeydi. Bunu asla bilemeyecekti.

Geçen gece işten sonra eve gitmedi; bir şeyler içmek için birileriyle buluştu. İş arkadaşları ya da müşteriler, belki. Paige barın otoparkının uzak tarafına park edip dürbünle içeri bakarak onu izledi. Yakışıklı bir adam vardı.

Dar bir kalem etek giymiş esmer bir kadındı ve özellikle yeni görevi için aldığı yeni Nikon D850 ile birkaç fotoğrafını çekti. Genel olarak şu ana kadar hepsi oldukça hayal kırıklığı yarattı.

Sonra Paige karede tuhaf bir şey görür ve çöp kutularının yanındaki hareketin ne olduğunu görmek için eğilerek onu geri çeker. Lanet bir rakun.

Başka bir şey yok. Kendini işine o kadar kaptırmıştır ki, merdivenlerden gelen ayak seslerini ya da çalışma odasının kapısında duran figürü duymaz, ta ki nefes alıp verdiğini fark edene kadar. Dehşet içinde sandalyesini fırlatır ve göğsünü tutarak ayağa kalkar.

"Lanet olsun, Grant! Ödümü kopardın!" Ama Grant hemen cevap vermiyor. Elinde paket servis kutularıyla dolu bir çantayla duruyor.

ve omzunun üzerinden ekrana bakıyor.

"Kendini beğenmişlik yapma bana," diyor kadın, o daha ağzını açıp konuşmadan. "Bir yıl önce komşulara kamera koymuş olsaydım, bu durumda olmayabilirdik. Hem senin burada ne işin var?"

"Makarna puttanesca," diyor masum bir şekilde poşeti kaldırarak.

Alt katta, karanlık mutfakta birlikte yemek yiyorlar. Tek ses, kadının genellikle eşlik etmesi için arka planda açık tuttuğu oturma odasından belli belirsiz duyulan bir kablolu haber programı.

"Nasıl?" diye soruyor beklentiyle.

"Güzel," diyor. "Her zaman iyidir."

"Yarın akşamki hayır işi için. İyi hamsi aldım. Anlayabiliyor musun?" diye sorar.

"Martel's?" diye soruyor.

"Martel's" mi? Bunların Martel's olduğunu mu sanıyorsun? Bu Delfino'nun. Dört kat daha

teneke başına fiyat, ve farkı söyleyemez misin?" Delfino'nun olduğunu biliyordu ama onu biraz kızdırmayı seviyordu. Onun yemek yapma konusunda bu kadar tutkulu olmasını hâlâ sevimli buluyor. Gülümsüyor ve onun şaka yaptığını anladığını görebiliyor. Ona şarap ikram ediyor ama o reddediyor, bunun yerine çay için su ısıtıcısını açıyor.

"Gerçekten çok güzel," diyor tekrar, arkasından geçerken omzunu sıkıyor ve dolaptan iki fincan alıyor. Yemekten sonra ön verandadaki sallanan koltuklara oturuyorlar. Christopher Grant'ın kucağına atlıyor, Grant yaşlı köpeğin başını okşuyor ve çayını yudumluyor. Esintisiz bir gecedir ve mahalle sessizdir. Paige çayına bir yudum cin koyuyor ve bacaklarını battaniyeyle örtüyor.

"Dikkatli ol," diyor Grant birden. "Neye?"

Paige tersler.

"Şu anda kendini hangi sinsi yılan işine bulaştırıyorsan, işte o" diyor.

"*Sinsi yılan mı?*" diye tekrarlıyor küçümseyen bir bakışla. Adam tepki vermiyor, o da eliyle ve alaycı bir ifadeyle onun yorumunu geçiştiriyor.

"Dün gece Caleb'la ilgili bir anım vardı," diyor Paige. "Geçen sene bir partiden eve geç geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

Finn Holmon'u sokakta park halinde gördüğü ve sakso çekiymiş gibi görüldüğünü söylediği için mi?" Paige soruyor.

Grant kısa bir kahkaha atarak, "Bunu hatırladığımı söyleyemem," diyor.

"Belki restorandaydınız ama yaşlı evli çiftlerin böyle şeyler yapmadığından emin olduğunu söyledi."

"Ona yaşlı insanların seks yapmadığını söylemenin genç bir insan için klişe olduğunu ve ayrıca Cora'nın otuz dokuz yaşında olduğunu söyledim."

"Demek istediğinin Cora olmadığı olduğunu söyledi. Bunu nasıl bildiğini sorduğumda, sadece 'Bana güven' dedi ve yatağına gitti. Onun Cora olduğunu düşünüyordu. çok komik."

Grant bunun nereye varacağını bilmeden, "Tamam," diyor.

"Cora olduğunu düşünmüştüm ama şimdi düşünüyorum da o haklı. O olmadığından oldukça eminim," diyor Paige.

"Peki bu nasıl bizim işimiz oluyor?" Grant soruyor.

"Çünkü o benim arkadaşım. Ve o orospu çocuğu bir dolandırıcı."

"Bütün gün evde vaktini böyle mi geçiriyorsun?" diye soruyor ve sonra iç geçiriyor ve zamanını nasıl geçirdiği hakkında hiçbir şey söylememiş olmayı dilediğini anlayabiliyor. "Sadece endişeleniyorum," diye devam ediyor. Bunun nedenlerini söylemesine gerek yok - kızın dengesiz olmasından, çok yalnız kalmasından, çok uzun süredir yas tutmasından ya da sağlıksız bir şekilde uyumasından endişeleniyor; liste uzayıp gidebilir - bu yüzden başka bir şey söylemeden önce, Caleb'in ölümünden hemen sonra olduğu gibi öfkeli tartışmalara dönüşmemesi için ikisinin de yapmayı öğrendiği şekilde konuyu kapatıyorlar. Belki de kontrol etmeyi öğrenmiş olsalardı

Bu şekilde daha önce konuşsalar, hala birlikte olurlardı ve birbirlerine asla söyleyemeyecekleri şeyleri söylememiş olurlardı.

"Neden artık Finn'le takılmıyorsun ki? Eskiden ikiniz birlikte maç izler ve sürekli golf oynardınız," diyor Paige. Grant sadece omuz silkiyor.

"İşler değişiyor," diyor ve başka pek bir şey söylemiyorlar, sadece Christopher'ın biraz şişmanladığını, buzdolabındaki buz makinesinin sürekli bozulduğunu ve Grant'in saçını kestirmesi gerektiğini, Paige'in de Pazar günü geldiğinde bunu onun için yapmayı teklif ettiğini söylüyor.

Ertesi sabah Paige bu günlerde sık sık yaptığı gibi geç uyanır.

Eşofmanları ve büyük boy Blondie atletikle aşığı iner ve bir fincan kahve hazırlarken mutfak penceresinden Finn'in golf sopalarını Holmons'ların Land Rover'ının arkasına tıktığını görür. Hiç düşünmeden bunun onu takip etmek için bir fırsat olduğuna karar verir. Kadın ayaklarını terliklerinin içine sokar, çantasını alır ve garajına koşar. Garajı açıp arabayı dışarı çektikten hemen sonra adamın arabasının uzaklaştığını duyuyor.

Yolda giderken, bir fincana kahve koymadığı ya da gerçek kıyafetler giymediği için çok pişman olur ve golf sahasında değerli bir bilgi elde edeceğinden ciddi şekilde şüphe etmeye başlar. Dünyada yapmak istediği son şey bir cumartesi günü bütün gün bir golf kulübünün otoparkında oturmaktır, ama bir görevi vardır, bu yüzden en azından bir saat kadar zaman ayıracaktır.

Onun Greenbriar çıkışına girdiğini gördüğünde nabızı hızlanmaya başlar ve elleri aniden nemlenir. Golf sahası Lakeview'den altı mil daha uzakta. Belki benzin almak için durmuştur. İyi, diye düşünüyor. Biraz evsiz gibi görünse de belki bir kahve içebilir. Geçici yargı kafeine degecektir. Conoco istasyonunun, Mattress Firm'ün, Coffee Central'ın ve boş bir Taco Bell binasının yanından geçerken şansına inanamaz. Royal Inn'e gidiyor.

Biraz yavaşlıyor çünkü adam omzunun üzerinden bakıyor olmalı. Hilton Express ya da her neyse, onun gibi bir yere gidiyor olmalı çünkü fahişeler ya da ucuz yolcular dışında kimse burada kalmaz, bu yüzden tanıdığı birine rastlamaması muhtemeldir. Lanet olsun, onu yakaladı. Adamın kendisini fark etmemesi için caddenin karşısındaki Antika Alışveriş Merkezi'nin otoparkına park eder ve dürbünüyle motele bakar. Adam hâlâ arabasında oturuyor.

Royal Motel'in kraliyetle alakası yok elbette. Tek katlı, on odalı, alçak çatılı bir bina ve önünde 1980'lerden beri orada duruyormuş gibi görünen kırık bir Pepsi makinesi var. Her odaya doğrudan otoparktan ulaşılabilir ve odaların üzerinde numara yok, sadece her biri için farklı, koyu renkli bir kapı var. Birkaç genç kadın sarı kapının etrafında dolaşıyor, sigara içiyor ve telefonlarına bakıyor.

Adamın neden hâlâ arabada olduğunu merak ediyor. Buluşmaya geldiği kadın içeride mi, yoksa henüz gelmemiş mi? On dakika kadar onu izledikten sonra, sigara içen kadınlardan birinin sigarasının izmaritini havaya savurduğunu, saçlarını kabarttığını ve adamın arabasına doğru yürüdüğünü görür.

Paige dehşet içinde izlerken nefesinin altından "Kapa çeneni," diye fısıldıyor. Kadın leopar desenli dar bir mini elbise giyiyor, tıpkı Cadılar Bayramı'nda kostümü *Striptizci* olan üniversiteli bir kızın giyeceğini hayal edebileceğiniz gibi. Ancak bu kadının seksi, yüksek topuklu botları falan yok, onun yerine kirli pembe parmak arası terlikleri var. Kadın adamın arabasına yaslanıyor ve bir dakika konuşuyorlar. Sonra-

Buna inanamıyor. Ne görüyor böyle? Kadın Finn'in elini pencereden çıkarıp külotunun içine sokar. Paige neredeyse çılgık atacaktı ama onun yerine Nikon'uyla bir fotoğraf çekti. Ve sonra birkaç

Finn ve kadın gülerken daha fazla. Ardından, muhtemelen oda ücretini ödemek için, girişe yakın küçük, ayrı bir binada bulunan ön check-in alanına gider. Kız arkadaşlarının yanına dönüyor, bir sigara daha içiyor, çantasını topluyor ve Finn yeşil kapılı odaya girdikten birkaç dakika sonra kadın da onu takip ediyor. Paige her şeyi yakalar.

Köhne motelden uzaklaşıp ana yola geri dönerken kendi kendine gülümsüyor. Almak için geldiği şeyi almıştı. Onu doğrudan Cora'ya götürmeli ve bu kadarla kalmalıydı. Ama bunu yapmayacaktır çünkü burada daha büyük bir resim vardır ve Finn Holmon için planları vardır. Bir fahişe fotoğrafı yeterli değil.

Eve döndüğünde nefessiz ve endişeli hissediyor. Kahvesini yapar ve bilgisayarının başına oturur, karmaşık kamerasındaki verileri *Finn Holmon* etiketli masaüstü dosyasına nasıl aktaracağını öğrenmek için YouTube videolarına tıklar.

Buna tam olarak inanamıyor. Cora'nın içgüdülerine güvenmediğinden değil, ama kolayca etkileyebileceği ve manipüle edebileceği ürkek bir resepsiyonist bekliyordu, Royal Inn'deki hayvan baskısı giymiş fahişeler değil. Ne halt ediyordu bu adam?

Ne yapıyorsun? *Eğer istediğin buysa, neden evleniyorsun?* Tek düşünebildiği *bu*.

Her zaman garsonun kıyafetleri hakkında yorum yapan bir adam olmuştur. ya da sarışın haber sunucusunun güzel göğüslerini. Yanında bulunan diğer kadınlara kendilerini daha aşağı hissettirmek için tasarlanmış bir tür pasif yorum. Yoksa neden bir şey söylesin ki? Seni neyin erekte ettiği neden umurunda olsun ki? Karısı değil, ona bunun sözünü verebilir. Kimse sikini kime sokmak istediğinle ilgilenmiyor, diye düşünüyor. Ama böyle bir yorum gerçekten de bunu ima eder ve belli bir tür insan gerektirir - belki de bir

Narsisistik biri, etrafındakileri rahatsız hissettirmek için bu tür açıklamaları özgürce yapabilir.

Paige ve Grant'in restoranında bir keresinde nasıl söylediğini hatırlıyor -ve Cora tuvaletteydi- genç garsonun bacaklarının "cennete kadar" gittiğini söyledi. Grant, Finn'in aradığı nezaket gülüşünü ya da onaylama homurtusunu asla göstermedi. Her zaman konuyu değiştirir ve onu duymamış gibi davranırdı.

Finn'in nasıl biri olduğunu biliyor. Peki neden daha fazlasına ihtiyaç duyuyor? Sonunda aklını kaçırmış olabileceğini düşünüyor.

O öğleden sonra Paige Cora'yı arar, her ne kadar Cora'nın yardım etkinliklerinden birini düzenlemeye yardım ettiği her seferinde nasıl bir çılgınlık içinde olduğunu bilse de. Onlar için yaşıyor ve kesinlikle kusursuz olmaları gerekiyor.

Finn'in bu gece orada olacağından şüpheleniyor çünkü bu Cora'nın işi ya da her zaman öyle söylüyor ve ona nadiren eşlik ediyor. Ama nerede olacak? Asıl soru bu.

Paige Cora'ya, "Hey, son dakika yardımına ihtiyacın var mı diye sormak için aramıştım," diyor ve olmaması için dua ediyor.

"Oh, bu çok hoş, ama aslında şu ana kadar kontrol altında olduğunu düşünüyorum."

"Finn bu gece sana katılacak mı?" Paige sadede gelir ve Cora'nın cevabındaki tereddütü duyar: Cora'nın Finn'den tam olarak emin olmadığını bilmektedir.

onların tüm bu planı.

"Uh, hayır. Bazı arkadaşlarıyla planları var - sanırım O'Sullivan'da bira içecekler." Paige bunu karalıyor. "Mia kaçtı, yani..."

"Saat kaçta?" diye sorar.

"Pardon?" Cora diyor ki.

Paige, "O'Sullivan'daki biralar," diyor. Cora bir an sessiz kalır. "Paige, ben-" Cora söylemeye başlar ama Mia tarafından sözü kesilir. gibi. Bir an boğuk bir konuşma duyuyor, sonra "Hey, gitmem gerek, ama bu gece Moretti'de olacaksın, değil mi?" diye soruyor.

"Aslında biraz keyifsizim," diye yalan söylüyor Paige. "Nasıl hissettiğime sonra bakarım." Telefonu kapattıklarında Paige kendini çok kötü hisseder. Bu gece Grant'in yanında olmalıydı ve Cora'yla birlikte tüm bu çılgın planı iptal etmeleri gerektiğini biliyordu. Cora'nın çaresizlikten kabul ettiği saçma bir fikirdi ve şimdi Paige bunu istismar ediyor. Yine de içinde bir şeyler kıpırdanıyor, rüzgarın yön değiştirmesi gibi değişiyor. Kederin bir anda gelip geçmesi beklenir ama onunki durmak bilmeyen, nefes kesen bir kederdi. Sanki dünya yana yatıyormuş ve o da kaymamak için toprağa tutunmak zorundaymış gibi hissediyordu; uyanık olduğu her an sürekli, her şeyi tüketen bir çaba. Finn Holman'da, Cora'nın kocasında bir umut ışığı bulmasının -bu mudur yani- berbat bir şey olduğunu bilse de bunu yapması gerektiğini biliyor.

Kuaföre gidip fön ve manikür yaptıracak, sonra da Altıncı Cadde'deki butikte o şirin ipek tişörtün hâlâ vitrinde olup olmadığına bakın.

Paige geldiğinde O'Sullivan's meşguldü. Dar kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymiş, üzerinde de vitrindeki siyah ipek kaşkorse var. Sandra Bullock gibi saçları olduğu söyleniyor ve kendine çeki düzen verdiğinde

Nakavt. Haftalardır eşofmanlarını değiştirmemiş, makyaj yapmamış ya da hatırlayabildiği kadarıyla saçlarını dağınık at kuyruğundan kurtarmamıştı - belki de Caleb'in cenazesi herhangi bir nedenle çaba sarf ettiği son zamandı. Bu gece farklı biri gibi hissediyor. Bunun bir nedeni de kendini yeniden insan gibi, hatta insandan da öte, arzulanır hissetmesi. Elindeki işin gerekliliği dışında arzu edilir olmak umurunda değil, ama bu insana kendini daha hafif, hatta biraz kendinden emin hissettiriyor. Bu yeni odak noktası - tuzak

Finn bir şekilde ona yeni bir soluk getirmiştir. Karanlık bara doğru yürür ve bara oturur. Burası yılların birası gibi kokuyor.

Halıda, kapalı alanlarda sigara içmek yasaklanmadan önce duvarları sarartan onlarca yıllık dumanın bayat, dumanlı rengi vardı.

Hiç vakit kaybetmiyor. Bir bira sipariş ediyor ve yarısını yudumluyor, sıvı cesaretinden ziyade bir süredir oradaymış ve bu nedenle onu takip etmiyormuş gibi görünmek için. Onu tanımadığı birkaç adamla birlikte bılardo masalarının yanında görür. Adamın bir kadınla birlikte olmasını bekliyordu ama onun bile yerel bir mekanda bunu bu kadar açıktan yapmayacağını tahmin ediyordu. Kadın

birasını taşır ve telefonuna bakarak mesaj yazıyormuş gibi yapar. o tarafa doğru dolanır. Bunun organik hissettirmesi için *onu* görmesi gerekiyor, başka türlü değil. Ve görüyor da. Onun görmemesini imkansız hale getirdi. Masalarına yakın duruyor, telefonuyla meşgul görünüyor.

"Paige!" diye bağırıyor, sesini duyurabilmek için elini ağzının bir tarafına götürüyor. Elindeki birayı havaya kaldırıyor ve "*Burada ne işin var?*" der gibi omuz silkiyor.

"Oh. Finn. Merhaba!" diyor, saçlarını yüzünden itiyor ve telefonunu çantasına koyuyor.

"Merhaba. Sully'nin yerinde ne yapıyorsun? Seni daha önce burada hiç görmemiştim." "Bir içki için kız arkadaşım ile buluşacaktım ama bakıcısı aradı.

ve gitmesi gerekiyordu." Bu yalanların bu kadar kolay ve kaygan olması hoşuna gidiyor: bir karakteri canlandırıyor ve bu canlandırıcı. Grant'in şeyinde neden olmadığını sormuyor ve o da ona sormuyor. İkisi de orada olmalı, diğer yarılarını desteklemeliler. En azından o öyle yapmalı. Paige ayrı. Daha az zorunluluk var. İkisinin de bu ihmali duruma uygun görünüyor.

"O zaman bize katılın," diyor geniş bir gülümsemeyle.

"Oh, hayır. Sorun değil. Erkekler gecesine benziyor. Rahatsız edemezdim." "Bak, bu zavallıları üniversiteden beri tanıyorum. Yeni bir şeyimiz yok.

ve eğer Jesse'nin karısının ona izin vermemesinden yakındığını duyarsam

Bir kez daha rugby takımına katıl, zaten gidecektim. Gel hadi. Temiz bir nefes olacaksın. Sana bir içki ısmarlayayım," diyor.

"Uh, evet. Tamam. Sanırım... bir tane için," diyor ve elinde sallanan şişeler ve bira bardaklarıyla inanılmaz derecede dolu bir tepsi tutan küçük sarışın bir garsona el sallıyor.

"Fırsat bulduğunuzda," diyor ve parmağıyla bir tür daire çiziyor. "Bir tur..." Paige'e bakar.

"Oh, uh, Heineken," diyor ve kız başını sallayıp yanında dev gibi görünen müşterilerin arasında kayboluyor.

Sonunda bilardo alanının yanındaki yüksek bar masasındaki taburelere otururlar. Arkadaşları oyun oynuyor, o ise çoğunlukla barın etrafındaki çok sayıda düz ekranda oynayan bir futbol maçına odaklanmış durumda. Arkasına taktığı UMass şapkasıyla televizyona odaklanmış ve ağzına patates kızartması tıkıştırarak bir ergene benziyor. Kadın ona bakıyor, bir anlığına donup kalıyor. Şapkayla ilgili bir şey kalbinin çarpmasına neden oluyor. Adam tekrar ona bakar.

"Ne?" diye soruyor, bir ağız dolusu yemeği çiğnerken.

"Yok bir şey." Gülümsüyor ve içkiler gelene kadar karıştırdığı karton bardak altlığına sinirli bir şekilde bakıyor.

Ekranda heyecan verici veya hayal kırıklığı yaratan bir şey olduğunda ilgileniyormuş gibi yapıyor ve doğru sesleri çıkarmaya çalışıyor, ancak buna izin verecek daha sessiz bir yerde biraz daha fazla sohbet etmeyi umuyordu. Adamın biraz sarhoş olmaya başladığını, ona verdiği beşliklerin sayısının artmasından anlayabiliyor.

Ayrıca, her yeni tur geldiğinde birasını başkalarının boş biralarının içine atmanın yollarını bulduğunu fark etmiyor. Aklını başına toplaması lazım.

Kalabalık azalınca ve arkadaşları gidince, saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyor. Bütün akşam Alabama Slammer vuruşlarının ve kötü hakem kararlarının arka planında bir şekilde var olmuştu ve plan bu değildi, ama adam pek konuşkan birine benzemiyordu. Bunu yapmanın en iyi yolu konusunda emin değil. Çok bariz bir yaklaşım tehlikeli olabilirdi, ama şimdi adam hoş ve gevşek olduğu için, nasıl yapılacağını unutmuş olabileceğini hissetse de flört etmeye çalışıyor.

"Eminim okulda futbol oynamışsındır," diyor ve kulağa ne kadar ezikçe geldiğini görünce hemen öğürmek istiyor.

"Oh, hayır. Ben büyük bir tiyatro ineği idim," diyor ve az önce içtiği içkiden aldığı yudumu neredeyse tükürüyor. Burnundan geri çekerken genzinin yandığını hissediyor.

"Özür dilerim," diye gülüyor. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi. Hem de hiç. Cora bundan hiç bahsetmedi." Kahretsin, Cora konusunu açmamalıydı. Yapmak istediği son şey ona karısıyla arkadaş olduğunu hatırlatmaktı.

"Ah, evet. Bir film yıldızı olacaktım. Herkes bunun inekçe bir şey olduğunu düşünür ama büyük oyuncuların çoğu tiyatro sınıflarında başladı," diyor ve Paige bunu hayal bile edemiyor. Ağzı hafifçe açık bir şekilde baktığını fark ediyor.

"Ne?" diye gülümseyerek karşı çıkıyor.

"Hayır, bu... bu harika. I..." Ne yapacağını şaşırır. Onu sadece golf ve basketbol oynarken ve Grant ile maç izlemeye geldiği zamanlarda büyük bir soytarı gibi elinde bira kutularıyla tezahürat yaparken görmüştü.

Aklına başka bir şey gelmediği için "Lisede *Annie*'deydim," diyor.

"Öyle miydin?" diyor. "Ne rolü?"

"Tam olarak bir rol sayılmaz. Her gece iki saat kuliste oturmam ve 'Hard-Knock Life' numarası sırasında paspas kovaıyla sahnede yürümem gerekiyordu," diyor. "Ondan sonra beni bu işten soğuttu." Buna gülüyor.

"Peki oyunculuk kariyerine ne oldu?" diye soruyor biraz daha yaklaşıyor.

"Bilirsiniz, üniversitede sanat alanında uzmanlaşmaya çalışırsınız ve sonra aslında hiçbir zaman bir kariyeriniz olmayacağını fark edersiniz ve ailenizi utandırırırsınız, bu yüzden Bölümünü işletme ve bilgisayar bilimleri gibi sorumluluk gerektiren bir alan olarak değiştir." Bunun üzerine adam içkisini ve kaşlarını kaldırıyor ve kız onun sözlerinin ardında bir acılık notası duyduğunu düşünüyor.

"Doğru. Kendin için iyi olanı yaptın, yani..."

Bu duyguyla şişeleri tokuşturmak için birasını hızla kaldırıyor, gecenin yüzüncü tokuşturması, diye düşünüyor.

"Ve sen. Senin bir restoranın var," diyor.

"Geçmiş zaman. Ondan vazgeçtim," diye ekliyor ve yüzü, oğlunu hatırladıklarında insanların yüzünün aldığı o şekli alıyor.

Onun ölümünün ardından hayat parçalandı. "Yine de aynı," diye ekliyor ruh hali değişmeden önce. "Ben işin iş tarafındaydım, girişimciydim. Grant ise yaratıcı, şefi," diyor ve eşinden bahsettiği için kendini bir kez daha tekmeliyor. Finn fark etmemiş gibi görünüyor ve konuşmaya devam ediyorlar

Anlamsız şeyler: hayatlarının filminde onları kimin oynayacağı, banyo tadilatı için neden iyi müteahhitler olmadığı ve bir blok ötede kedi istifleyen Janie Nowak'ın nesi olduğu... Ama beklediğinden çok daha fazla gülüyorlar ve neden orada olduğunu unuttuğu ve giderek artan ve şaşırtıcı derecede çekici olan bu adamın arkadaşlığının tadını çıkardığı birçok an var. Sonra kendini hatırlar ve yüzünün utançla kızardığını hisseder.

Bir aktör, diye düşünüyor, tuvalete gitmek için mazeret bildirdikten sonra. Mantıklı. Adamın masaya dönerken hafifçe sallanmasını izler.

Zach'in onu bara bıraktığını ve eve Uber'le dönmeyi planladığını bildiğinden, "Seni eve bırakayım," diye öneriyor.

"Oh, sorun değil. Seni söndürmek istemiyorum," diyor.

"Aynı blokta oturuyoruz." Gülümsüyor. "Ve evet, araba kullanabilirim," diye ekliyor. Dirseklerini oynatarak karmakarışık bir *Peki, tamam, o zaman* hareketi yapıyor ve *sonra yönünü* bulmak için masaya yaslanıyor.

Ön dişi eksik ve üzerinde ironik bir *Uyuşturucuya Hayır* Tişörtü olan ufak tefek bir kadın, elinde plastiğe sarılı beş galonluk bir kova tek gülle masadan masaya dolaşıyor.

"Gülüne karşılık bir gül mü?" diye tekrarlıyor yanına yaklaştığı her erkeğe. Çoğu el sallıyor. Atletli ve hipster sakallı bir adam, inanılmaz derecede küçük beli ve mor saçları olan minik kız arkadaşı için bir tane satın alıyor. Sarılmak için içeri girdiğinde, açıkta kalan koltuk altı kılları kadını sarıyor ve Paige

Kızın yüzünün hemen yanında sarkan beyaz bir deodorant düğümünü gördüğünde bir öğürmeyi bastırır. Yüzünün önünde buruşuk plastik bir nesne belirdiğinde bakışları yarıda kesilir. İrkilerek ona vurur.

"Tanrım," diyor Finn, ona uzattığı gülü geri çekerek. "Özür dilerim, özür dilerim! Beni korkuttun. Bu da ne?"

"Benim inancıma göre," dedi elini kalbine götürerek, "güzel bir kadın varken bir satıcıdan gelen iki dolarlık bir gülü asla geri çevirmezsin. Hediye." Adam hediyeği kıza uzatır ve kız hediyeği alır ama tüm bunların iğrençliği karşısında kahkahalarını tutamaz. Birdenbire yine üniversite birinci sınıfta, kokuşmuş bir barda, kendilerini çekici sanan sarhoş adamlarla uğraşan biri oluveriyor. O

O günlerde barda geçirdiği gecelerden sonra bu güllerden kaç tanesinin arabasının ön panelinde solduğunu merak ediyor.

"Ne?" diye sorar.

"Hayır, hiçbir şey. Teşekkür ederim. Çok naziksin." Kahretsin, gerçek Paige'in Paige karakterine kaymasına izin veriyor ve bunu mahvedecek.

"Gerçekten," diye ekliyor.

Arabada giderlerken ve adam kanallar arasında gezinip 90'lardan bir Goo Goo Dolls şarkısına eşlik ederken, kolu kızın kalçasına değiyor. Bir an orada kalmasına izin veriyor. Sonra, sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi, "Bu gece gerçekten hoş görünüyorsun" der. Kadın istemsiz bir kahkaha atar ve sonra...

"Teşekkürler." Genellikle "*Kapa çeneni*" der ve koluna bir yumruk atardı. iltifatlardan rahatsız oluyor. Ayrıca, bu nezaketi, onu uzun zamandır ev kıyafeti giymemiş ve UPS görevlilerine ve gazete dağıtıcılarına bağırırken görmediğini fark ettiği için de gösteriyor olabilir. Muhtemelen flört değildi. Bu işte sandığı kadar iyi değildi.

"Sen de öyle," diye ekliyor acı içinde. Evin arka tarafındaki karanlık araba yoluna girdiğinde onun kendisine baktığını hissediyor.

"Ne?" diye sorar, Park'a geçer ve gülümseyerek ona bakar. "Eh, hiçbir şey. Sen seksi bir piliçsin, hepsi bu. Mutluluk sana yakışıyor, Paige Moretti," diyor ve ardından emniyet kemerini çözüp kapısını açmak için hareket ediyor. Birden paniğe kapılır çünkü bu fırsatı kaçırmak üzeredir, bu yüzden elini onun iç uyluğuna götürür.

"İstemiyorsan henüz gitmek zorunda değilsin," diyerek kendini şaşırtıyor. O da tamamen şok olmuş görünüyor. Gözleri açılıyor ve sonra gülmeye başlıyor. Gülmeye! Kahkahalarla gülüyor, bu da onu gerçekten kızdırıyor.

"Ne?" diyor savunmaya geçerek.

"Hayır, hiçbir şey, sadece...
Sen..."

"Ateşli bir piliç," diyor şaka yapmaya çalışarak, onu kendine çekip öpüyor. O da onu tutkuyla öpüyor ve adam aniden durup dehşet içinde tekrar gülünceye kadar konsolun üzerinde birbirlerini okşuyorlar.

"Vay be. Tamam, belki de düşündüğünden biraz daha fazla içmişsindir ve taksiye binmeliydik," diyor. Kadın tamamen ayık ve son derece sinirli.

"Sarhoş değilim." Kadın onu tekrar öpmeye başlıyor ve adam bir an için izin verip geri çekiliyor ve gömleğini düzeltiyor. Önündeki vizörün arkasındaki aynayı aşağı çeviriyor ve yüzünde ruj izi olup olmadığını kontrol ediyor. Hiç şüphesiz bu konuda alışık olduğu bir şey.

"Sen karımın en iyi arkadaşıydın. Ne düşünüyorduk bilmiyorum. Böyle bir şey olamaz."

"Ona kim söyleyecek?" Paige soruyor.

"Daymmn," diye cevap veriyor ve kırklı yaşlarında, başarılı bir adamdan gelen bu erkek çocuğu dili kulağa gülünç geliyor. Kadın, adamın

kızgınlığını gösterdi.

"Şey, bu güvenli değil. Öğrenir" diyor.

Paige bir hata olduğunu düşünüyor. Paige başka biri olsaydı -evine çok yakın olmayan biri- bunu yapacağını neredeyse itiraf etmek onun için çok kolay görünüyordu.

"Yani, yapacağımın değil zaten," diye ekliyor çabucak. "Grant'le ayrıldığınızı biliyorum ve sanırım bu seni bekâr yapıyor, ama..."

Başka aptalca bir şey söylemesine izin vermeden önce, tişörtünün spagetti askılarını aşağı kaydırıp bırakarak, tişörtün önünü aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkararak onun sözünü kesiyor.

"Aman Tanrım," diyor abartılı bir şekilde, gözlerini sıkarak kapatıyor ve sonra açıyor. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Teklif açık, hepsi bu," diyor, üstünü çabucak geri çekiyor ve gitmesine izin vermesini işaret ediyor, en azından onu kovan kişi olarak bir nebze dürüstlüğünü koruyor, ama konuşmaya karar veriyor.

"Paige," diyor usulca, "Bence sen..." Sonra durdu. Vay anasını. Onu reddetmek ve ona boktan bir *Bence sen gerçekten... her neyse* Konuşma mı?

"Harikasin, ama bence şu anda yalnızsın ve buna gerçekten pişman olursun," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. Adam yolcu kapısını açtığında, bunun şokuyla ağzının açık kalıp kalmadığını bilemiyor ve Caddenin karşısındaki evine doğru yürümeden önce küçük bir el sallıyor.

Adam gittikten sonra yüksek sesle "Benimle dalga mı geçiyorsun?" der; radyo ve arabanın ani sessizliği kulaklarında bir çınlama yaratır. Dev halka küpeler takan ve hayvan desenli bir fahişeyle yatmış ve onu reddetmiş mi?

Kendini tehlikeye attı, yeni makyaj malzemeleri aldı ve tam bir Neandertalle dolu bir barda acı çekti - tüm saygınlığından vazgeçti ve bunu yaparken çok seksi görüldüğünden emin oldu ve onun yaptığı şey bu mu?

Oh, hayır, Finn Holmon. Bu böyle gitmeyecek. Hayır cevabını kabul etmeyecek.

CORA

Moretti's, kızılağaç ve büyük yapraklı akçaağaçlardan oluşan bir gölgelik altında yer alıyor. Ağaçların tepelerinden pamuksu bir sis süzülüyor ve deniz kenarındaki kayalıklara karşı yersiz görünüyor, ancak içeriden bana her zaman bir filminden çıkmış bir İtalyan restoranını hatırlattı. Tuğla duvarlar ve özellikli pizza fırını buraya rustik bir hava veriyor, ancak her masadaki büyük boy şarap kadehleri ve Tavanı boydan boya kaplayan beyaz ışıklar mekâna sofistike bir hava katıyor. Bu gece, her masa kişi başı iki yüz dolar ödeyen insanlarla dolu ve gelirin çoğu yerel Açlık Projesi'ne gidiyor.

Tony Bennett yemek odasının hoparlörlerinden "The Very Thought of You" şarkısını söylüyor ve gece elbiseleri ve yemek ceketleri giymiş çiftler birbirlerine sarılıyor.

Bardaklar ve mumlar ve makarna tabakları arasında kısık sesle birbirleriyle konuşurlar.

Yardım kuruluşunun sözcülerinden birkaçı da Eski Steinway & Sons piyanosunun yanındaki küçük sahnede mikrofonla konuklara teşekkür ediyor ve kuruluşun misyonu hakkında konuşuyorum. Sessiz müzayede masasında görev yapıyorum ve bir avuç dolusu diğer tabakları temizleyen ve içecekleri dolduran gönüllüler. Tüm etkinlik kusursuz ve güzeldi. Paige'i düşünmeden duramamam dışında. Ve Finn'i. Ve belki de onları birlikte.

Ellerinin bir başkasının, özellikle de yakın arkadaşımın üzerinde olduğu bir senaryoyu hayal etmek beni fiziksel olarak hasta ediyor, ama daha da kötüsü duygusal ihanet. Başka birine ilgi duyması, hatta onunla seks yapması boğazıma bir yumruk yemiş gibi hissettirir ama kalbinin başka bir yerde olması - benimle bir hayat yaşayıp aslında o hayatı istememesi - bu çok daha kötü. Bu... dayanılmaz.

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde yere baktığımı fark ediyorum ki bir gönüllü omzuma vuruyor ve tekrar şimdiki zamana dönüyorum.

"Müzik kesildi. Ses sisteminde bir sorun olduğunu, kablolarda kısa devre olduğunu düşünüyorlar. Ne yapmaları gerektiğini bilmek istiyorlar" diyor yumuşak dilli genç bir kadın.

Tony Bennett'in sustuğunu fark etmemiştim bile. Odanın karşısında Grant'i gördüm. Onun işi kalabalığa şirinlik yapmak. Elini en büyük bağışçılardan birinin omzuna koymuş, şarap listesinden seçtiklerini işaret ediyor. Durup bana kaşlarını kaldırıyor, yardım edip edemeyeceğimi soruyor, şüphesiz. Görevlinin kablolar ve kordonlarla uğraştığını ve sorunun kaynağına inmeye çalıştığını görüyorum. Ergenlik çağını yeni yeni aşmış ve bu işle uğraşan birine benziyor. görsel-işitsel ekipmanlarla olan ilişkisini Dungeons and Ejderha tişörtü ve dudak piercingi, bu yüzden onu kendi haline bırakıp hızla piyanoya doğru ilerliyorum.

Mekan pazartesi ve çarşamba günleri akşam yemeğinden sonra şarkılara ev sahipliği yaptığında her zaman dolup taşıyor, bu yüzden piyano tezgahının içinde büyük bir nota cildi var. Açıyorum ve Eric'in "Wonderful Tonight" şarkısına geliyorum.

Clapton ve çalmaya başlıyor, odadaki sessizliği dolduruyor. Sanki günü kurtarmışım gibi birkaç kişi alkışlıyor. Grant'in bardan bana şaşkın bir gülümseme ve başparmak işareti yaptığını görüyorum. Righteous Brothers ve Elton John'la geçen yaklaşık bir saatin ardından, çoğu insanın paltolarını toplayıp yavaşça vedalaşarak dışarı çıkacağı sırada, garson sesi düzeltiyor.

Genç gönüllülerime teşekkür edip yardımları için hepsine küçük hediye paketleri verirken, Grant elinde gecenin spesiyali olan domatesli risotto tabağıyla geldi ve yanındaki standı işaret etti.

"Hanımefendi, muhteşem bir akşam geçirdiniz ve bütün gece hiç oturmadınız. Lütfen oturun." Oturmam için işaret etti.

"Oh, Grant. Sorun değil. Bunun için imza attım. Bunu yapmaktan mutluyum," dedim, ciddiydim.

"Açlıktan ölüyor olmalısın," diyor. "Bana katıl. En azından bunu yapabilirim," diye ekliyor.

Son birkaç kişi de ayrıldıktan ve restoran boşaldıktan sonra oturup zeytinyağlı ve traşlanmış Parmesanlı sıcak kabuklu ekmek, son derece lezzetli risotto ve bolca kırmızı şarap yiyoruz. Grant benim için her zaman Paige'in bir uzantısı olmuştur, çoğunlukla. Bu kadar çok Onunla birlikte yaşadığı zamanlarda bile pek ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden bahçede kahve içtiğimiz sabahlar ya da film gecelerimiz genellikle onu içermiyordu. Düşündüğümden farklı görünüyor. Belki de tüm erkeklerin Finn gibi olduğunu varsayıyorum - bir tür duygusal olarak ulaşılmaz ve genellikle uzak, gezgin bir göz ve her fırsatta insanları bir üst seviyeye çıkarma tutkusu. Eskiden teke tek olayını çok sevimli bulurdum. Başarılı ve kendine güvenen bir adam ama haklı olma ve her zaman bir cevabı ya da

daha iyi bir hikaye zırhındaki çatlağı gösterdi ve güvensizliği ortaya çıktı -En azından benim için. Farkında olmadığı kırılmanlığı hoşuma gitti. Diğer Nitelikler o kadar çekici değildi, ancak bunlar zaman içinde yavaşça gelişti ve beni gizlice yakaladı, ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Eğer hep oradaysalar, sanırım aşk gözümü kör etmişti.

Ancak Grant, -ne bileyim- telefonunu karıştırmaya gerek duymadan dinliyor ya da söylediğim bir şeyi örneğin başına gelen daha ilginç bir şeyle çarpıtıyor gibi görünüyor. Bu çok... beklenmedik. Yıllardır kocam dışında bir erkekle yalnız oturmamıştım - muhtemelen Finn'le çıktığımdan beri. Dürüst olmam gerekirse biraz skandal gibi geliyor. Ama neden olsun ki? O ayrıldı ve ben de kocamı aldatırken yakalaması için bir arkadaşımı tuttum. Bundan zevk almaya hakkım var, değil mi? Yanlış bir şey yapmıyorum.

"Pişano çaldığını nasıl bilmezdim?" diye sordu.

"Aslında çocukken ders aldım ve üniversitede müzik alanında yan dal yaptım. Bugünlerde çok sık çalmıyorum ama-"

"Dört yıl önceki yeni yıl mı?" diye araya giriyor.

"Uh..." Ne demek istediğini sormaya başladım.

"Evinizde bir yeni yıl partisi verdiniz ve televizyonda top düştüğünde Mia'nın küçük klavyesinde 'Auld Lang Syne' çaldınız."

"Evet," diyorum gülerek. "Sanırım yaptım."

"Demek çaldığını biliyordum. Böyle bir performansı nasıl unutabilirim?" "Doğru. O zaman sanırım aşağılandım. En iyi çalışmalarından biriydi." I

Gülümsüyor, iki parmağımla beceriksiz melodiyi nasıl çıkardığımı ve çıkardığı tenekemsi, elektronik uğultuya nasıl eşlik ettiğimi hatırlıyorum. Grant'in bana bu kadar tanıdık ama bir o kadar da uzak olması garip. Eğer Paige'den onun hakkında bir şeyler biliyorsam, örneğin mobilya almayı reddettiği için restoranın üst katındaki dairede yerde bir şilte üzerinde uyuduğu gerçeği ve

Burayı bir yuva haline getirdi, muhtemelen ona benimle ilgili sırlar anlattı ve muhtemelen birbirimizi, ortak yalnızlığımızda, düşündüğümüzden daha iyi tanıyoruz.

Hıçkırarak ağlayarak Caleb'in tabutuna uzanmaya ve cansız bedenini yukarı çekip ona sarılmaya çalıştığını biliyorum. Orada değildim çünkü küçük bir

Cenaze töreni sadece ailesiyle birlikte, birkaç saat kuzeyde, büyükannesi ve büyükbabasının yanında yapıldı ama bu görüntü aklımdan çıkmıyor. Ayrıca cenaze töreninin geciktiğini çünkü Grant'in kederden yere yığıldığını ve kiliseye fiziksel olarak zorlukla yürüyebildiğini de biliyorum. Paige'in onu kanepeye kadar ittiğini biliyorum.

misafir odası oldu, ve Şimdi restoranın üstündeki bu oda, ve o
gittikçe küçüldü ve her gece orada tek başına oturuyor. Bana dedi ki

Elinde kalan tek şeyi, yani onu elinden almayı durdurabilmeyi diledi. Ama yapamazdı. Yine de, bir şekilde, onun aksine, her sabah dünyaya yürüyor ve bir yabancı onun yaşadığı zayıflatıcı umutsuzluğu asla bilemez.

Bilmemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Zaman içinde ona benim hakkımda ne söylemiş olursa olsun, onun yaşadıkları göz önüne alındığında benim sorunlarım oldukça acınası görünüyor. Bu

Aylardır seks yapmadığımı ya da geceleri herkes uyuduktan sonra arka verandada torpido gözümdeki saklı yerlerinden çıkardığım Oreo'ları yediğimi bilmesi beni utandırıyor. Ya da Finn'in ilişkisi olduğunu düşündüğüm bir kadına karşı psikopatlaştığımı ve

Yalnızlığı, aynı anda terk edilmiş ve ihanete uğramış hissetmekten daha şiddetli hayal edin, ama aynı zamanda çılgın paranoyam yüzünden bunun için suçluyum.

Eminim biliyordur, ve bu karşılıklı bilgi diğerinin sırlarını Birden tuhaf bir şekilde samimi göründü ve gitmem gerektiğini hissettim. Ama Grant şarabımızı dolduruyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp bir süre beni inceliyor.

"Çalmayı özleyiyor musun?" diye soruyor. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. "Evet, sanırım öyle. Yani, çok fazla düşünmüyorum. Çok oynadım

ama hiç bar sahnesinde olmamıştı, bu yüzden aslında oldukça havalıydı," diyorum. "Haftada birkaç gece çalışacak birini arıyorum. Yani, biliyorum

Sen şehirdeki en meşgul kızsın, ama eğer seninle ilgili bir şeyse-" "Oh, piano-bar sing-along için," diye heyecanla geveledim.

"Evet, ondan kurtulmayı düşündüm," diyor, "ama insanlar onu seviyor, o yüzden..." "*Sen seviyorsun*," diye ekliyorum. "Seni korkunç bir yorumla dans ederken gördüm.

'Don't Stop Believin' medleyini birden fazla kez dinledim, dinlemediğimi sanmayın." Gülüyor. "Beynine mi kazındı?"

"Sürekli kâbuslara neden oluyor, evet," diyorum gülerek ve o da bir parmesan peyniri çalkalayıcısını eline alıyor ve çalan bir Frank Sinatra şarkısıyla birlikte ona şarkı söylüyor.

"İşte hayat bu..." Yüksek sesle şarkı söylediğini duyuyorum. Ben de ona katılıyorum. dramatik jestler. Bir sonraki satırı kükrüyoruz ve sonra sözleri unutup gülüyoruz.

Paige'le birlikte sattıkları restoranları ve dünyasının ne kadar küçüldüğünü düşünüyorum. Bunun sadece aptalca bir piyano gecesi

olduğunu biliyorum ama sanki kaybetmemesi gereken bir şeymiş gibi geliyor.

"Wanda'ya ne oldu?" diye sordum. "Notalara bile ihtiyacı yoktu."

"Şehirde bir iş buldu, haftada beş gece," diyor Wanda'yı tebrik etmek için içkisini kaldırarak.

"Süslü. Bununla yarışamazsın." Gülümsüyorum ve sebepsiz yere alkışlıyoruz. Sanırım kadehlerimiz çoktan kalktığı için.

"Yani, baskı yok, Cor. Sadece senin için eğlenceli olacaksa. Sadece bir fikir," diyor, sanki fikri elinin tersiyle iter gibi bir hareketle.

"Hayır, yani, evet. Wanda ile rekabet edebileceğimi sanmıyorum. Hepsi, 'Seksi, seksi esmer nerede ve neden onun yerine bir elbisenin içine doldurulmuş bir jambon koydun' diyecek ve sen de, 'Hayır, o şarküteri eti değil, sadece piyano çalabilen şişman bir piliç... ama kesinlikle notalara ihtiyacı var' diyeceksin." Ben gülüyorum ama Grant gülmüyor.

Yaptığım şakadan anında pişman oldum. Finn buna alışkın, bu yüzden bir yorumla karşılık verme ihtiyacı hissetmiyor. Bazen *balık tutup* tutmadığımı soruyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bu sadece alışkanlık. En azından bilinçli olarak bir iltifat arayışında değilim; sadece o anda söylemeyi bildiğim şey bu.

"Umarım gerçekten böyle düşünmüyorsunuzdur," diyor.

"Özür dilerim, sadece bir şakaydı." Kızardım, şimdi kendimi utangaç hissediyorum.

"Senin her zaman nefes kesici olduğunu düşünmüşümdür," diyor ve ben neredeyse gülmek istiyorum. Demek istediğim, Paige her standartta nefes kesici. Sadece nazik olmaya çalıştığını biliyorum.

"Özür dilerim. Yani, evet..." Konuyu çabucak değiştirdim. "Belki birkaç gece oynayabilirim. Finn'le görüşmem lazım, bakalım..." ama ben Bunu nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Artık ona pek bir şey sormuyorum. Her zaman yetişebileceğimden fazlasını üstleniyorum ve onun fikrini hiç almıyorum. Mia antrenmanlara ve arkadaşlarının evine kendisi gitmeye başladı.

Kimsenin bunu onaylamasına gerek yok. Yine de bunu yapmak için hemen kabul etmek istemiyorum. Soğuk Paige gibi davranıp ona sağlam bir belki vermeyi tercih ederim ama kulağa heyecan verici geliyor.

"Peki, bana haber ver." Gülümsüyor. "Gerçekten, baskı yok."

"Ben yaparım!" Tam bir deli gibi söylüyorum, ama o benim aşırı hevesliliğimi fark etmemiş gibi görünüyor ve avucunun içine bir *Woot* veriyor. İkimiz de gülüyoruz.

Tanımadığım eski bir caz şarkısı çalıyor ve o da şarkı sözlerini akortsuz bir şekilde söylüyor. Muhtemelen şaraptandır. Benim yüzüm kızarıyor ve başım dönüyor, o Sinatra ve Dean Martin söylüyor, ama gerçekten güzel. Düetin kadın kısmı başladığında Parmesan mikrofonunu kabinin karşısında bana doğru tutuyor.

ve ben ellerimi protesto için kaldırıp kıkırdıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. Sonra ayağa kalkıyor ve tutmam için elini uzatıyor. Sanırım biraz çakırkeyif. Onun çok nadiren içki içen biri olduğunu biliyorum. Aslında Paige bundan birden fazla kez bahsetmişti - konu çok fazla içki içen insanlara gelince biraz yargılayıcı olabiliyor, bu yüzden şaşırdım.

Ayağa kalkıp elini tutuyorum ve o da beni dansa çekiyor, hâlâ şarkı sözlerinden parçalar söylüyor.

Nabzımın boğazımda attığını ve şarabın kafamda uğuldadığını hissedebiliyorum. Sonra müziğe eşlik eden eğlenceli dönme ve mırıldanma duruyor ve birbirimize sarılarak yavaşça sallanıyoruz. Neden bilmiyorum ama başımı onun omzuna yaslıyorum. Zar zor hareket ediyormuşuz gibi geliyor. Nefesinin sıcaklığını boynumda ve kalp atışlarının göğsüme vuruşunu hissedebiliyorum. Gözlerimin yüzeye çıkmaya çalışan yaşlarla dolduğunu hissedebiliyorum, ama nereden geldiklerini anlamadan onları geri kırıyorum. Yutkunuyorum ve Kulaklarımın arasında yüksek sesler var. Gitmeliyim.

Ona baktığımda, geri çekilmeye ve saatin ne kadar geç olduğunu söylemeye hazırken, alınlarımız buluşuyor ve buna izin veriyoruz. Bir an öylece duruyoruz ve sonra elini yüzümün yan tarafına götürüp yanağımı hafifçe kavırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, ne olmasına izin verdiğimi merak ediyorum, ama sonra aniden, eşzamanlı olarak buna izin vermiyoruz.

Öpüşmüyoruz. Başını eğiyor ve neredeyse özür dilercesine elimi sıkıyor. Sonra beni çaresiz hissettiren bir sarımayla kendine çekiyor. İkimiz de sessizce birbirimize sıkıca tutunuyoruz. Uzun bir süre. Sonra hiç konuşmadan bırakıyoruz ve ben kabine doğru yürüyüp ceketimi ve çantamı alıp kapıya gidiyorum. Arkama dönüp baktığımda, neşesiz bir gülümsemeyi değil tokuş ediyoruz. I Odayı, boş bardakları ve loş ışığı, daha bir saat önce mekânı dolduran tüm yaşamı, gürültüyü ve kahkahaları ve şimdi Grant'ın Her şeyin ardından. Işıkları kapattığını, şarap şişesinde kalanlarla arka ahşap merdiveni tırmandığını ve yatağına uzandığını hayal ediyorum, çok yalnız. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Onunla gitmek istiyorum. Eşyalarımı bırakıp elini tutsam ve onu merdivenlere doğru götürsem ne yapardı? Tam burada onu öpsem ve gömleğinin ön düğmelerini açmaya başlasam ne yapardı? Arzu çok baskın geliyor. Neredeyse ona doğru hareket edecektim ama kendimi felç olmuş gibi hissediyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ve o bana beklentiyle bakıyor, ama ben bir şey söylemediğimi fark ediyorum. Ne diyeceğimi bilemediğim için düz avucumu garip bir el sallama şekli

olarak gösterdim ve oradan ayrıldım.

Taksi beni evime bıraktığında, sulu sepken bir yağmur başlamıştı ve arabanın metalinde mermi gibi ses çıkaran buzlu taneler halinde yağıyordu. Grant'i düşünmek dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden caddenin karşısında duran ve garaj ışığının arkadan aydınlattığı bir figürü neredeyse fark etmiyorum. Bu Georgia'nın kocası, Lucas. Elinde bardak, omuzları kambur, ayakta duruyor ve yanlara doğru yağan sulu kar yağışına bakıyor. Çoğunlukla siluet halinde gölgede kalsa da, farlar kısa bir süreliğine üzerinden geçtiğinde yüzünü görüyorum; sırlıklam ve üzgün görünüyor. Arabadan indiğimde şemsiyemi açıyorum ve taksi uzaklaşıyor. İçeri koşmadan önce bir an duraksıyorum, bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Geçici bir el sallama hareketiyle elimi kaldırıyorum ama El salla. Hiç hareket etmiyor. Sonra garaj kapısının sadece bacaklarını görene kadar yavaşça önüne kapandığını görüyorum, ardından iç ışık sönerken karanlık çöküyor.

OceanofPDF.com

GÜRCİSTAN

Cumartesi akşamı lavabonun önünde durmuş rus patateslerini soyuyor ve kabuklarını çöp öğütücüsüne atıyorum. Kasım ayı yaklaştıkça hava erken kararıyor ve akşam yemeği vakti gelmeden hava kararmış oluyor. Günlerin kısalması bu evdeki yaşamı daha da boğucu hale getiriyor.

Lucas yan kapıdan girip ayakkabılarının altındaki çamuru karşılama paspasına silmek için durduğunda Avery mama sandalyesinde oturmuş elma püresi dolu yumruklarıyla oynuyor.

"İşte benim kızlarım," diyor ve ceketini çıkarıp hemen Avery'nin yanına gidiyor. "Merhaba patates kızartması. Bugün ne yaptın?" diye şakacı bir sesle soruyor ve Avery ciyaklayarak dağınık ellerini açıp kapatıyor. Bir dizi karın dürtme ve kafaya bir ahudududan sonra yanıma gelip beni yanağımdan öpüyor.

"Üzgünüm, yemekten önce iki telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. En fazla yirmi dakika," diyerek kravatını gevşetiyor ve ofisine doğru ilerliyor.

"Evet, tabii ki," diyorum, dikkatim dağılmış bir halde, çünkü pencereden Cora'yı görüyorum.

Mavi kadife elbisesi ve ceketıyla oldukça güzel görünüyor. Bir bağış toplantısına gidiyor. Süslü bir akşam yemeğinden bahsederken duydum onu. Bunu düşününce sanki minik parmaklar omurgama dokunuyormuş gibi hissediyorum. Ellerimi bir kurulama beziyle siliyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve derin bir nefes alıp sertçe üflüyorum. Arkadaşların arasında, şık martiniler ve canlı müzik eşliğinde bir akşam yemeği masasında oturma özlemi - ne kadar basit bir şey, ama yokluğunun beni öldürebileceğini hissettiğim günler var.

Lucas yirmi dakikadan çok daha uzun. Sonunda aşağı indiğinde, Masada iki tabak somon ve patates kızartması var ve Avery sandalyemin yanında yerde bir battaniyenin üzerinde, şekiller oyuncağıyla oynuyor, üçgenleri ve daireleri yanlış deliklere tıktırıyor.

Dikkati dağılmış gibi görünse de ona gününü soruyorum. Davaları bana her zaman ilginç gelmiştir. Cinayet ve silahlı soygun hikayeleri her zaman Sanırım herkes için kaçış. Yine de bana davasından bahsetmiyor ve bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum. Yemeğini bitirdiğinde tabağını itiyor ve arkasına yaslanıp bana gülümsüyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Mide. Cebinden küçük bir torba ot çıkarıp masanın üzerine atıyor.

"Bu da nereden çıktı?" diye soruyor. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. Uzanıp Avery'nin saçlarını okşuyorum ve aptalı oynuyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum.

"Kulübedeydi. Kötü bir şekilde saklanmıştı."

"Kulübede ne yapıyordun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Orasının mükemmel bir yer olacağını düşünmüştüm çünkü oraya hiç girmezdi.

"Bana neden kendi barakama girdiğimi sorma!" diye bağıyor, yumruğunu masaya vuruyor, ağzının kenarlarından tükürükler fışkırıyor.

"Neden benim olduğunu düşünüyorsun? Onu nereden bulabilirim?"

"Bu harika bir soru. Her zaman Avery'yi getirdiğin uyuşturucu parkı olabilir," diye homurdanıyor.

"Neden esrar alayım ki? Parayı nereden bulmuş olabilirim ki? Bu-hayır. Bu..."

"Güzel soru. *Harika* soru!" diye bağıyor. Avery'nin ağlamaya hazırlandığını görebiliyorum ama ondan sesini alçaltmasını isteyemeyeceğimi biliyorum.

"Lucas, yemin ederim. Bak, buradaki tüm gençler, belki de onlar. Donna Nichols bir keresinde konukevinde seks yapan iki çocuk yakaladığını söylemişti. Belki bazı çocuklar dışarıdaydı-"

Beni durdurdu. "Neden Donna Nichols ile konuşuyorsun ki? İki sokak ötede oturuyor," dedi.

"Koşarak geçiyor, merhaba diyor." Kendi sesimdeki çaresizliği duyabiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"İşte düşündüğüm şey," diyor, şimdi daha sessiz. "Onu almak için ne yaptın bilmiyorum, ama bahse girerim onu satmayı ve son yaptığın pisliği yapmayı planladın."

Bir yanıt bekler. "Beni aptal mı sanıyorsun?" diye bağıyor ve şimdi Avery ağlıyor. Ayağa kalkıyor ve saçlarımın arkasından tutup beni zorla kaldırıyor, bodrum katına inen merdivenlere doğru itiyor.

"Belki de düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardır," diyor ve ben feryat ediyorum, ellerimi kapı pervazına bastırıyorum, direniyorum, beni o odaya koymaması için çığlık atıyorum. O bodrum kokusu geri geliyor -paspas suyu, orada kilitli kaldığım saatler- ve titrememi ya da paniğimi kontrol edemiyorum.

"Lütfen!" Yalvarıyorum. "Lütfen, söz veriyorum benim değil. Ben yapmayacaktım... Lütfen!" Ağlayan Avery'ye dönüp bakmaya çalışarak hıçkırıyorum. Onu rahatlatmalıyım. Geceyi o odada geçiremem.

"Özür dilerim! Lütfen. Tamam, bir çocuk verdi. Ne yapacağımı bilemedim. Dışarı atmalıydım. I..."

Başımın arkasını bıraktı ve ben yere düştüm. Sürünerek bebeğimin yanına gidip onu kucağıma alıyorum. Saçlarını okşayıp onu sallarken Lucas lavaboya gidip küçük torbanın içindekileri giderden aşağı boşaltıyor ve yıkamak için musluğu açıyor.

"Artık o parka gitmiyorsun. Dün o çocukla konuşurkenki küçük hareketini görmediğimi mi sanıyorsun? Ben her şeyi görüyorum. Sana güvendiğimde böyle oluyor işte. Evden çıkmayı başarabileceğini düşünmüştüm. Sana biraz özgürlük verdim çünkü uslu durabileceğini düşündüm. Bunu *senin* için yaptım." Sesini alçaltıyor ve bize bakıyor, öfkeden hayal kırıklığına geçiş yapıyor. "Lanet olsun, Georgia. Bir dursan her şey çok güzel olacak. Her zaman her şeyi mahvetmeyi bıraksan," diyor başını sallayarak ve sonra buzdolabından bir bira alıp kapağını açıyor ve TV izlemek için oturma odasına.

Avery kucağımdayken ayağa kalkmaya çalışırken dizlerim kontrolsüzce titriyor. Onunla birlikte mutfak sandalyesine oturuyorum ve sakinleşip sonunda uykuya dalmadan önce bir saate yakın bir süre boyunca onu nazikçe susturup sallıyorum. Bir süre önce arkamda Lucas'ın kendine bir bira daha aldığını duydum.

Ayak sesleri durakladığında, belki bana vurur diye düşündüm ama Avery kucağımdayken vurmadı, Tanrı'ya şükür. Şimdi evdeki tek ses eski bir sitcom'un kahkaha sesi, bu yüzden Avery'yi sessizce üst kattaki odasına götürüyorum,

Onu beşiğine yatırın ve karanlıkta Sünger Bob puf koltuğuna oturup düşünmeye çalışın. *Düşünmeye.*

Bu plan da daha öncekiler gibi yarıda kaldı. O aptal on sentlik çantayı parktaki bir çocuğa on dolara satabilirim Kasabaya gitmek için otobüs parası yeterdi. Üç ay önce garajdaki bir kutunun dibinde eski bir yüzük buldum, belki de büyükannesinin yüzüğüydü, şans eseri buldum çünkü değerli olan her şey başka bir yerde saklanıyor. Baktığımı biliyor. Her şeyi düşünmüş.

Kesinlikle her şeyi. Yüzüğü satmak için bir rehin dükkanına gidebileceğimi düşündüm. Evin her odası kameralarla ve hareket sensörleriyle donatılmış olsa da, böylece bütün gün beni izleyebilir ve ayrılmaya çalışırsam polise haber verebilir, kendime veya bebeğe zarar vermeyi planladığımı söyleyebilirim.

bir kamerayı nasıl kandıracağımı. Bu fırsatı bekliyordum.

Sitede sadece bir güvenlik kamerası var ve o da ön kapıda. Bana söylendiğine göre, zamanın yarısında çalışıyormuş. O, tabii ki,

bu görüntülere erişimi yok. Bazı komşuların ön kapılarında Ring kameraları var, ancak bunların göstereceği tek şey evlerinin önündeki sınırlı bir alan.

ve yine, bunlara erişimi olmazdı. Çok az şey var.

bu mahallede gözetim. Bu zengin insanlar muhtemelen güvenli bir bölgede yaşadıklarını ve sürekli izlenmediklerini hissetmek istiyorlar. Yoğun gözetimle donatılmış tek ev bizimki.

Bu yüzden sundurma kamerasındaki görüntüyü dondurabileceğimi fark ettiğimde çok sevindim. Sadece içeriye, verandaya doğru bakıyor, sokağa değil. Komşuların bunu tuhaf bulacağını düşünürdüm ama sanırım kimse böyle şeylere bakmıyor. Ama onun haberi olmadan ön basamaktan daha uzağa gitmediğimden emin olmak için orada.

Bir gün kameranın yan tarafına şeffaf ambalaj bandıyla bantlanmış küçük bir kumanda fark ettim. Cesaretimi toplayıp onu almadan önce haftalarca ona baktım, her zaman izlemediğine ve ihtimallerin iyi olduğuna inandım beni bunu yaparken görmezdi. Görmedi de. Bildiğim kadarıyla orada olduğunu bile unuttu ve bende olduğundan haberi yok. Şimdi, Avery oyun parkındayken ön verandadaki divanda kestirirsem, ikimiz uyurken görüntüyü dondurabilirim. Bu bana sadece bir saat kadar zaman kazandırır - kestirmek için inandırıcı bir süre- ama o orada uyuduğumuzu sanırken biz sıvışabiliriz. Eğer o Kamerayı yakından incelersem ve görüntülerimizin şüpheli olduğunu fark edersem boku yerim ama bu riski almak zorundayım. Hava daha da soğuyacak ve sundurma şekerlemeleri daha uzun süre devam edemeyecek, bu yüzden hareketimi planlamam gerekiyor.

Otobüs aktarmaları ve yedekte bir bebek varken bir saat nasıl yeterli olur bilmiyorum ama bu aylardır sahip olduğum ilk umut ışığı. Çok bir şey olmayabilir ama birkaç yüz dolar bulabilirsem bu bir başlangıç olur... belki bir şeylerin başlangıcı olur. Ama artık böyle bir şans yok. Cora'nın ziyaretini gördüğünü ve her şeyi duyduğunu biliyorum. Cora buradayken mümkün olduğunca alttan alıyorum ama Cora'ya karşı bir şeyler hissetmemesi için dua edebilirim. Henüz ziyaretlerinden bahsetti, ki bunun uzun vadede bir yüzleşmeden daha kötü olduğunu öğrendim.

Ay ışığı yatak odasının penceresinden içeri süzülüyor ve beşiğinin üzerinde asılı duran *Charlotte's Web* cep telefonundan zemine çiftlik hayvanı şeklinde gölgeler düşürüyor. Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Ağlama zamanı değil. Kaçışımı yeniden düşünme zamanı.

Tanıştığımızda gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Her şeyin değiştiği, gözlerinin karardığı ve bomboş olduğu gece bile.

Fransa'da geçirdiğim tüm o ayları ayaklarımı yerden kesmek için planladığına inandım, böylece beni buraya getirdiğinde pasaportumu yenisini alamayacağım şekilde yok edebilecekti. Bu çok çirkin, saçma. Kaçak gençlerin insan ticaretine maruz kaldığını düşünürdüm hep. Bir dünya gezgini değil, eğitilmiş bir yetişkin.

Bir kere denedim. Yedek bir pasaport sipariş etmek için. İlk günlerde, gerçekte ne kadar kapana kısıldığımı bilmeden önce. İş arkadaşlarının ve dostlarının kulağına depresyonda ve dengesiz olduğumu fısıldadığını bilmeden önce... Yani yardım için birine gidersem, ben deli, antidepresan kullanan eş, o da onlarca yıllık ilişkileri ve toplumdaki saygınlığı olan yargıç olacaktı. Her şeyi bir araya getirmesi için ne gerektiğini hayal bile edemiyorum.

İlk başta param vardı, işlerimden biriktirdiğim para, hem de çok. Neler olduğunu anlamaya başladığımda, internetten yeni bir pasaport sipariş ettim.

Bu benim ilk hatamdı. Elbette o uyuduktan sonra kullandığım bilgisayarındaki arama geçmişini kontrol etti. Tabii ki postalarımı el koydu ve daha sonra kontrol edebilmek için tüm postaları bir posta kutusuna göndertti. Bunlar o zamanlar yapacak kadar saf olduğuma inanmadığım şeylerdi. *O zamanlar*. Yıllar geçmiş gibi geliyor ama neredeyse bir yıl oldu.

Gerçi o zamanlar, Avery'nin tüm doğum belgeleri üzerinde tam kontrole sahip olduğunu bilmiyordum ve çok para ve bana sahte belgeler sağlayacak bazı karanlık insanlar bulmadığım sürece, bu artık bizim hayatımızdı.

Bazen Cora'ya ya da ön verandada koşarak Avery'ye cıvıldaayan Donna'ya söylemeyi hayal ediyorum ama bu o kadar kolay değil. Tabii ki polise gidebileceğimi düşündüm. 911'i arayabilir ya da bir komşuya koşup her şeyi anlatabilirdim. Hangi mantıklı insan bunu yapmayı düşünmez ki? Lucas bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. İlk seferinde -her şeyin değiştiği gece, başparmağını boğazıma öyle bir sokmuştu ki yıldızlar görmüş ve bayılmıştım- polisi arayacağımı söylemiştim. Hamileydim; ABD'ye yeni gelmiştik. Evlendiğim adamın sıcak suyu bitirdiğini söylediğim için beni banyo duvarına yapıştırıp boğması sadece birkaç ay sürdü.

Gidip yardım isteyeceğimi söylediğimde bana güldü. Polisi aramam için bana telefonunu verdi. Geldiklerinde onları içeri buyur etti. Depresyonumu ve kırılgan ruh halimi açıklayarak onlarla birlikte güldü. Doğru olmaması önemli değildi. Ona *efendim dediler* ve elini sıkıtlar.

Ondan kaçacaksam, çok uzağa gidemeden polis tarafından durdurulmam ya da kayıp olarak bildirilmem gibi bir şansım olamaz.

Çok uzağa gitmeliyim.
ve bu da para gerektirir. Cora'yı düşünüyorum.

Sundurma. Uzun zamandır Lucas ve Avery dışında başka birine en yakın olduğum andı. Bir an, "*Ya ağzımı açtığımda kelimeler ağzımdan çıksaydı ve ondan bana yardım etmesini isteseydim?*" diye düşündüm. Ama bu fantezinin nasıl sonlanacağını zaten biliyorum çünkü tüm kameralar sesli çalışıyor ve evdeki herhangi bir sesi aldıklarında telefonuna uyarı geliyor. Öğrendim ki

zor yoldan. Ve asla işe yaramayacak bir girişim için gecelerimi tekrar bodrumdaki o odada geçiremem.

Çocuk odasındaki sallanan sandalyenin arkasından pembe örgü bir battaniye çekiyorum ve Avery'nin beşiğinin yanında yere uzanıyorum. Hâlâ ağlamıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece duvara takılı tek boynuzlu at gece lambasına bakıyorum. ve merhametli bir uyku için dua et.

OceanofPDF.com

PAIGE

Paige karanlık mutfağında durmuş, arka ayakları üzerinde sabırsızca dans eden Christopher için bir kutu ton balığı açmaktadır. Paige, içinde zar zor yürüyebildiği çok dar bir etekle sivri topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyor ve Christopher heyecanlı sıçrayışlarıyla neredeyse onu deviriyor.

"Bir hap al, Christopher," diyerek onu bacağından itiyor ve eğilip ton balığını yediriyor, o da iki ısırıkta yiyor. Giymek zorunda kaldığı aptal kıyafetin içinde ayağa kalkmak için lavabonun kenarına tutunmak zorunda kalıyor.

Giymekten nefret eder. Yetişkinler Cadılar Bayramı için giyinmemeli. Bu kadar. Bir flapper kızı olarak ya da arka bahçedeki bir luau için çim etekle gelmesi gereken temalı partilerden nefret ediyor. *Tahmin et ne oldu, Brian? Baktan arka bahçe ızgaranda hamburgerine ananas eklemek ve dekorasyon için etrafa birkaç plastik leis atmak bir luau yapmaz.* Bu bir kostüm olmayabilir ama öyle hissettiriyor.

Yıllık Sanat Müzesi Balosu da *balo* olarak adlandırılmamalı. Bir karaoke odası ve çok fazla bedava margarita içtikten sonra saat dokuzda çöp kutularına kusan yirmili yaşlarda bir grup insan var. Yine de çoğu insan smokinleri ve kabarık elbiseleri içinde, her ne kadar biraz 1980'lerin balosu gibi patladı ve sonra Tanrı aşkına kot pantolonla gelen bir avuç insan var, ama iyi. Bu bir *balo*. O ve Grant her zaman gitmişlerdir ve elbette Cora ve topluluğun çoğu da gitmiştir. Katıldıkları çoğu etkinlik gibi bu da hayır için. Finn orada olmasaydı bu yıl hiç gitmeyecekti ama Grant onu alıp birlikte gideceği için heyecanlıdır, bu yüzden normal bir akşam geçirmeye çalışıyormuş gibi yapacaktır. Aslında Grant onun gitmeyi kabul etmesine çok şaşırır. Grant'in, onun hayatına az da olsa devam etmenin bir yolunu bulduğu için umutlu olduğunu bilmektedir.

* * *

Sapphire Hotel, tavandan sarkan ışıltılı kağıt kar taneleri ve aralarında yüzen balonlarla dekore edilmiştir. Devasa odanın etrafına kurulmuş küçük bar arabaları var. Daha çok katlanır masalar gibi.

Üzerlerinde siyah masa örtüleri, etrafa saçılmış içki şişeleri ve plastik bardaklar var ama idare eder. Devasa çift kapılar açık duruyor ve birkaç başka odaya açılıyor, birinde canlı bir caz grubu çalıyor ve derme çatma dans pistinde iyi bir kalabalık var. Diğer ziyafet salonunun halı kaplı, pelüş alanının etrafına kurulmuş yuvarlak masalarda haşlanmış yumurta ve yengeç pufları gibi ordövrler bulunuyor. Muhtemelen bir kuğu olduğunu düşündüğü, ancak şimdi biraz erimiş ve daha fazla görünen bir buz heykeli var.

deli bir güvercin gibi.

Grant, bar masalarından birinin yanında birkaç çiftle sohbet eden Cora ve Finn'i işaret eder. Yanlarına giderler ve

Herkesle hoşbeş eder. Finn ile göz temasından kaçınıyor. Diğerlerinin önünde yüzünün neyi ele vereceğinden emin değildir. Evli erkeklerle öpüşmeye alışık değil, bu yüzden suçluluk duygusunu o anda iyi gizleyebileceğinden emin değil. Bir dakikaya ihtiyacı var.

"Bu da ne böyle?" Paige, Cora'nın kar külahına benzeyen içeceğini işaret ederek, "Bu da ne?" diyor.

"Bir Mavi Lagün" diyor.

"Bu jelibon mu?" diye sorar. Cevap beklemeden Cora'dan alıp bir yudum aldıktan sonra yüzünde abartılı bir tiksinti ifadesi beliriyor ve geri veriyor. Finn'in gözlerini üzerinde hissediyor.

"Siz ikiniz Disney çifti gibi görünmüyor musunuz?" diyor Paige, isteksizce onun bakışlarına karşılık verdikten sonra dikkatini hemen Cora'ya veriyor, Cora kıkırdıyor ve sahte bir reverans yapıyor, ama gerçekten de kıyafeti Paige'in Cora'nın bunun onun quinceañera'sı olmadığını fark edip etmediğini merak etmesine neden oluyor.

"Derhal mavi peynirli zeytinli bir martini istiyorum." Paige Cora'yı da yanına alarak bara gider ve gruptan müsaade ister. Birlikte partiye göz atarlarken Paige içkisindeki zeytini kürdanla dürtüyor.

"Tanrım, Harry Kilgore'un nefesi sana doğru geliyor, değil mi?" Paige kocalarının hâlâ içinde durduğu büyüyen çembere bakarak soruyor.

"Bir keresinde bir okul aile birliği etkinliği için onunla arabada oturmak zorunda kalmıştım. Sonrasında ceketimi dışarı atmak zorunda kaldım. Kuru temizlemeci kokuyu çıkaramadı. Zavallı adamın hiçbir fikri yok," diyor Cora.

Paige, "Birinin ona söylemesi gerektiğini hissediyorum," diyor ve Cora sanki bu kadar açık sözlü olabilecek tek kişi oymuş gibi ona bakıyor.

"Ona yakın biri. Ben değilim. Hey, bu kim?" Paige, kocaların sohbetine yeni katılan bir çifti işaret ederek sorar.

"Charlotte ve Tony," diyor Cora. "Çok havalı bir çift. Kadın resim öğretmeni gibi, hani şu gerçek çıplak insanların resmini yaptığınız türden, erkek de

Finn ile çalışıyor. Bir grupta. Bilirsin işte, hafta sonları garaj gibi bir şey ama sanırım davulcu o. Bir dahaki sefere onları davet ettiğimizde sana söylemeliyim. Onları seversin." Paige Cora'ya yeni insanlarla tanışmanın ve akşam yemeği partilerine katılmanın aklının ucundan bile geçmediğini belirten bir bakış atmak zorunda kalmıyor. Cora sadece, "Yani, bir noktada. Zaten onları çok sık görmüyoruz."

"Doğru." Paige gülümser, Charlotte'un *C'li İçecekler* olup olmadığını merak eder. Cora'nın bahsettiği kadın.

"Sanırım henüz bir şey yok, yoksa bana söyledin," diyor Cora, pipetiyle gergin bir şekilde oynarken ve votkayla ıslatılmış jelibonlarını içkisinin mavi derinliklerine batırırken.

Paige gözlerini kaçırarak, "Henüz değil, üzgünüm," diyor ve yanağındaki bir kasın seğirdiğini hissediyor. Cora başını sallıyor ve ona sıkı bir gülümseme veriyor.

"Geçen hafta sonu, o akşamki etkinlik için restorana gelmediğinde, belki de... Bilmiyorum."

"Evet, onu orada burada biraz takip ettim ve henüz kırmızı bayraklı bir şey görmedim. Yakalanmaması için dikkatli olmaya çalışıyorum elbette. Ama denemeye devam edeceğim," diyor Paige. Cora'nın Finn'e özlemle baktığını fark ediyor. "Eğer istersen," diye ekliyor.

"Evet. Hayır, yani, sanırım öyle. Ama bu iyi bir şey, değil mi? Söylediği yerde, yani bu iyiye işaret. Belki de bunu yaparak psikopatlık yapıyorumdur. Öğrenirse böyle derdi. Yani, ilişkimiz biterdi. Lanet olsun. Ya ona asılırsan ve o da hayır derse? Bunun aramızda ne kadar garip bir durum yaratacağını düşünmemiştim bile. Ya seni buna benim zorladığımdan şüphelenirse? Tanrım, bilmiyorum. Artık bilmiyorum." Ağır bir nefes üflüyor ve içkisine bakıyor.

"Hayır demeyecek," diyor Paige sertçe.

"Ne?"

"Demek istediğim, doğru sinyalleri aldığımdan emin olacağım. Ben sadece ona saldıracam. Yemi yutacağını bildiğimden emin olacağım," diyor. Cora yere bakar ve sertçe yutkunur.

"Evet," diyor.

"Olmayabilir, Cor," diyor daha yumuşak bir sesle. Cora gözyaşlarını tutamıyor ve Mia'nın okulundan tanıdığı birkaç anneye yolun karşısını işaret ediyor.

"Gidip merhaba demeliyim," diyor Cora, yüzüne bir gülümseme çizerek ve insan kalabalığının içinde ilerleyerek, arabaların arkasındakilere çarparak

dev tüylü eteğiyle dizlerinin üzerine çöktü. Paige, Vanessa Hammon'ın dizlerinin bükülmesini ve içkisinin elbisesine değil yere dökülmesi için elini uzatmasını izler. Cora, neden olduğu dökülmelerin domino etkisinden ve ardında bıraktığı bakışlardan habersizdir. Paige normalde buna çok sevinirdi ama bunun yerine göğsüne yayılan küçük ısı iğnelerinin lekeli kırmızı izler yarattığını hissediyor. Suçluluk mu yoksa heyecan mı? Bilemiyor.

İnsanlar birkaç saat sonra dağılmaya başlıyor. Grant, Paige ile birlikte müzik grubunun bulunduğu ziyafet salonundaki bir masaya oturur. Pasif bir şekilde müziği dinler ve Cora, Finn ve birkaç arkadaşlarının dansını izlerler. Charlotte dışarıdadır, görünüşe göre sarhoştur ve biraz da elleri vardır. Paige onun *Cher* gibi *Char* diye çağrıldığını ama *a ile* okunduğunu öğrenmiştir, bu yüzden Paige *Char* diye telaffuz etmeye özen göstermektedir

ve biri onu düzelttiğinde duymamış gibi davranıyor. Char o şeyi yapıyor, alçalıyor ya da twerk yapıyor ya da her ne haltsa ve sonra güvensiz bir şekilde, sanki sadece şaka yapıyormuş, aptalca bir hareket yapıyormuş gibi gülmeye çalışıyor, ama gizlice cinselliği zorlamaya çalışıyor Ne tür bir ilgi görebileceğini görmek için sınırlar.

Grant ağzına beyaz bir Laffy Taffy atıyor ve kıkırdıyor. "Ne?"

Paige sorar.

"Sanırım oradaki payetli elbise iç çamaşırı giymeyi unutmuş," diyor. Daracık payetli elbise giyen tek kişinin Char olduğunu anlamak için bakmasına gerek yok.

"Akşam yemeği ve gösteri," diyor şakayla karışık.

Üç katmanlı cam tatlı standı olan bir masada oturuyorlar. garip bir nedenden dolayı tamamen beyaz şekerlerle dolu bir orta süsü. Paige beze damlalarını, taş şeker çubuklarını ve sakız damlalarını toplayıp önündeki tabağa yığdı.

"Beyaz M&M'ler yapıldığını biliyor muydun?" diye soruyor ve bir tanesini ağzına atıyor.

"Vay canına, burada bir şekerleme var. Bu gitmiyor," diyor ve peçeteye tükürüyor.

"Beyaz şekerleme de neyin nesi?"

"Eggnog?" diyor omuz silkerek. Kadın ambalaja bakıyor.

"*Macadamia*. Egnog ile macadamia arasındaki farkı anlayamazsın. İkisi de çikolatayla iyi gider, bilginize." Kadın adama bir M&M daha uzatıyor ve adam gülümseyerek bir süre daha kadının elini tutuyor. Kadın gülümsüyor. Bir süre sonra geri çekiliyor ve anlamsız gözlemlerine devam ediyor.

"Peki neden bu şey için en nadir bulunan şeker rengini seçtiler? Paralarını böyle mi harcıyorlar? Bu bir hayır etkinliği. Belki de şeker bütçeleri, ne bileyim, sponsor olunan hayır kurumuna gidebilirdi."

Tabak dolusu yemeğe bakıyor ve ona "*sen öyle diyorsan*" der gibi bir bakış atıyor. "Hayır kurumu neydi?"

"Bir Çocuğun Dilek Vakfı" diyor.

"Tanrım," diye alay ediyor. "*Çocuğunuzun ölümcül dileğinin gerçekleşmesine yardımcı olamadığımız için üzgünüz. Bir depo dolusu...*" önündeki şekerleri inceliyor "*...piña colada jelibonlarını satın almak zorunda kaldık. Bizim hatamız!*"

Cora gelir ve bitkin bir halde masalarına oturur. Topuklu ayakkabılarını çıkarır ve peçeteyle alnındaki teri siler.

"Badem kabuğu?" Paige tabağını uzatıyor.

"Oh, yapmamalıyım," der ama bakmaya devam eder. Paige, Cora'nın şişmanlık kompleksinden nefret ediyor. O mükemmel kıvrımlı, orta boylu bir insan ve kendini aşması gerekiyor. Harika görünüyor.

"Piyano işi nasıl gidiyor? Grant söyledi, ben de söylemeyi unuttum. Her şey," diyor Paige ve Cora'nın yanaklarının kızarmasını ve yüzüne utangaç bir gülümseme yayılmasını izliyor.

"Henüz başlamadım ama iyi olacak. Gerçekten eğlenceli."

"İçkinizi tazeleyeyim mi?" Grant ayağa kalkarak sorar.

"Hayır, çok fazla içtim. Yine de teşekkürler," diyor Cora kıkırdayarak, Paige aynı anda bardağını uzatıp "Martini. Ekstra zeytinli."

Cora utanır ve özür diler. "Tanrım, özür dilerim, benimle konuştuğunuzu sandım. Bizimle. Asla. Tabii ki ona soruyordun. Ha ha! Özür dilerim."

Paige bu davranışı tuhaf bulur ve bir süre ona bakar.

"Kimin susadığını soruyordum," diyor Grant nezaketle, uzatılan bardağı alıp bara doğru ilerlerken.

"İyi misin?" Paige soruyor.

"Evet. Elbette. Özür dilerim. Sanırım ben sadece... Finn'le ilgili şeyler çok fazla. Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum."

Paige ağzını sıkı bir çizgi haline getirir ve empatik bir şekilde başını sallar. Bir süre oturup partiyi izlerler.

Elinde selfie çubuğu olan bir kadın dev bir margarita bardağının önünde parlak gözlü fotoğraflar çekiyor ve içiyormuş gibi poz veriyor. Bir grup kadın dans pistinde bir daire oluşturmuş ve müziğe uymayan bir tarzda aşırı dramatik bir şekilde dans ederken tüm ayakkabılarını pistin ortasına atmışlar. Paige'in yeni fark ettiği Lucas Kinney sahneye yakın bir yerde smokiniyle duruyor, elinde içkisi, belli belirsiz tanıdığı bir çift avukatla sohbet ediyor.

Bu olayları yıllardan beri biliyor. Cora onu görmek için zorlanıyor. Dans pistinin ışıklarının parıltısını engellemek için elini gözlerinin üzerine koyar.

"Ne?" Paige soruyor.

"Lucas Kinney burada," diyor.

Paige kuru bir sesle, "Ne kadar heyecan verici," diyor. Cora daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyor. "Uh... onu her gün BMW'sini garaj yolunda beziyle ovarken ya da kısa şortuyla mahallede koşarken görebilirsiniz. Neden bakıyor musun?"

"Sence o, biraz, bilmiyorum..." "Ne?"

"Kapalı mı?" Cora soruyor.

"Yanlışı kişiye soruyorsunuz. Sanırım mahalledeki herkes kapalı. Siz hariç tabii," diyor Paige ve Grant dönüp ona dolu bir martini uzatıyor.

"Kim gitti?" diye soruyor, aralarına oturup taze biranın köpüğünü hüpürdeterek.

"Lucas Kinney," diyor Paige. "Eşcinsel olduğunu sanıyordum." "O evli," diyor Cora.

"Evet, ondan önce. Birkaç yıl orada yaşadı ve evine kimsenin girip çıktığını görmedim, o yüzden *eşcinsel* olduğunu düşündüm."

"Yani," diyor Grant, "eğer hiç kimsenin girip çıktığını görmediyseniz, o zaman erkeklerin girip çıktığını da görmediniz. Bu nasıl eşcinselliğe eşit oluyor?"

"Bilmiyorum. Çünkü saklıyordu, büyük yargıç falan," dedi Paige, şimdi hepsi Lucas'a bakıyordu.

"Yani şimdi sırf insanların girip çıktığını görmediğiniz için kapalı bir eşcinsel. Binlerce kadınla çıkabilir ve onların evinde kalabilirdi. yerler," diyor Grant.

"Bin mi? Evet, eğer bin kadınla çıksaydı, muhtemelen en azından bir ya da iki tanesinin utanç içinde arabalarına yürüdüklerini görürdüm."

bir kez," diyor Paige.

Grant dikkatini Cora'ya çevirir.

"Finn'le bir iki kez içki içmek için ona katıldığımda harika biri olduğunu düşünmüştüm. Neden, ne yaptı ki?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Belki biraz düşmanca. Sadece bana mı öyle geldi diye merak ettim."

"Bence o kapalı. Çok kısa pantolonlar ve çorapsız ayakkabılar giyiyor," diyor Paige.

Grant, "Herkesin kapalı olduğunu düşünüyorsunuz," diyor.

"Evet, siz yokken bunu hallettik, teşekkürler."

Cora, "Bence bu artık çok şık," diyor. "*The Bachelorette*'de tüm erkeklerin çorapsız bilek pantolonları var. Bu bir moda" diye otoriter bir tavırla ekliyor.

"Bu aptalca ve o yirmi iki yaşında bir reality yıldızı değil."

Grant şakayla karışık, "Ben yokken hakkımda söylediklerinizden korkuyorum," der. Cora yüksek sesle güler ve eliyle ona şakacı, küçümseyici bir hareket yapar ama Paige'in dikkati dağılmıştır. Charbroil'un Finn'i tuvalete kadar takip ettiğini görür. Paige daha önce mutfak yanındaki ana koridorda yer alan tuvaletlerin tek kişilik, unisex olduğunu fark etmişti. Muhtemelen mutfak personeli içindir, müşteriler için değil, ama yemek servisi bir süre önce durduğundan ve Mutfak bulaşık yıkama ve yemek malzemelerini toplama telaşındayken, buranın aşıkların buluşması için özel bir yer olabileceğini düşünüyor.

"Oh, işte Claire. Onu uzun zamandır görmemiştim. Geri geleceğim," diyor Paige. Sosyal etkileşim peşinde koşmanın karakterine tamamen aykırı olduğunu ve bunun şüpheli olarak yorumlanabileceğini biliyor, ancak hem Grant hem de Cora onun kendisi olmasını istiyor, bu yüzden muhtemelen ayrılmasına göz yummayacaklar.

Paige, casusluk yaparken yakalanmamak için telefonuna bakarak bir metinde kaybolmuş gibi davranarak yürüyor. Banyolara giden karanlık koridora ulaştığında, açık banyo kapısından gelen sarı dikdörtgen ışıktaki konuştuklarını görür. Char başını ellerinin arasına almış duvardan aşağı kaymıştır ve ağlamaktadır. Tanrım, Paige kadınlardan nefret eder. Neden erkeklerin yanında hep ağlıyorlar? Köşeye, duvara doğru geri çekilir ve dinlemeye başlar.

Bu kadar uzaktan sadece boğuk sesler duyabiliyor. Lanet olsun. Neler olduğunu görmek için köşeden bakmaya cesaret eder. Finn, Char'ı omuzlarından tutup yukarı kaldırmaya çalışır. Bir dakikalığına ona izin verir. Ona sarılmaya çalışır ama onu iter.

"Hep böyle olacak!" Char ona doğru dönüp koridorda ondan uzaklaşırken Paige'in duyduğu tek şeydir. Hızla döner ve birkaç adım uzaklaşır. Telefonunu kulağına götürür ve Char yanından geçerken telefonla konuşuyormuş gibi yapıyor.

"Oh, evet. Gitmeye hazırlanıyoruz. Hayır, hayır. Evet, evet." Paige'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktur, gerçek bir yedek planı da yoktur ama Char ona aldırmaz. Ziyafet salonuna doğru duygusal bir koşuya başlar.

Beklenmedik bir fırsat çıkar; saniyeler içinde ne yapacağına karar vermek zorundadır. Elinde çok sarhoş bir Finn var. Belki de yeni ayrılmış bir Finn. Savunmasız mı? Kontrol et. Ahlaki olarak yanlış mı olur?

Onu vurmak mı? Evet. Olurdu.

Bir dakika bekler, onun gelmesini bekler ama gelmez, bunun üzerine koridora döner ve onu duvara yaslanmış, sigara içerken görür.

Onu görünce elindekini düşürür ve ayağıyla bir anda ezer. "Tanrım, beni korkuttun. Ben seni..."

"Kim?" Paige soruyor.

"Hayır, burada ne yapıyorsun?" "Sigara mı içiyorsun?" Konuyu değiştiriyor.

"Genelde değil. Biri bana verdi ve ben de bilmiyorum. İyi bir fikir gibi geldi."

"Artık kimse sigara içmiyor," diyor. Geçen sefer çekingen davranmak işe yaramamıştı, o halde neden kendisi olmasın?

"Çok doğru," diyor.

"Buradayım çünkü eğer farkında değilseniz, kadınlar tuvaletinde otuz kişilik bir kuyruk var. Erkeklerin sırasını gördüm. Hiç yoktu. Sırrınızın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Pisuvanlar belki. Ama içeridekiler bu tuvaletleri biliyor. O yüzden izninizle," diyor ve Finn'in yanından geçerek banyoya giriyor.

Musluğu açıyor ve gözlerinin altına biraz soğuk su damlatıyor, ardından allık rengi dudak parlaticısı sürüyor ve dudaklarını birkaç kez birbirine bastırıyor. Kapıyı açtığında neyle karşılaşacağını bilmiyor. Adamın gitmiş olacağından, Cora'ya gitmeleri gerektiğini söyleyerek mızızlanacağından oldukça emin. Ya da belki hâlâ orada olacaktır. Birden hangisini umduğundan emin olamıyor. Sinirleri geriliyor.

Kapıyı açtığında, adam hâlâ oradaydı. Eğer onun hakkında böyle hissetmeseydi, onun adına utanırdı. Duvara yaslanmış, içkisiz, telefonsuz, zavallı görünüyordu. Orada olması için bir neden yoktu.

"Geçen gece için özür dilerim," diyor. "Sadece bunu söylemek istedim. Aptalca davrandım. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," diyerek yanından geçip gitmeye hazırlanıyor.

"Teklifin açık olduğunu söyledin," diyor. Sonra birbirlerine bakarlar.

"Yaptım," diyor sonunda ve adam yüzünün yanlarından tutup onu neredeyse şiddetle öpüyor. Tökezleyerek banyo kapısından geçiyorlar ve arkalarından kilitliyorlar. Gömleğinin ilk birkaç düğmesini açıyor ve arka yakasına uzanarak gömleği pratik bir hareketle çıkarıyor. Kadının elbisesinin fermuarını açıyor. Bu kadar çok süslü kıyafet olmadan bunun çok daha kolay olacağını düşünüyor, ama dar eteğini kalçalarının üzerinden çekmesine yardım ediyor ve onu kaldırıp lavabo tezgahına yerleştiriyor.

Bu tutkulu, romantik bir karşılaşma değildir ve söz verdiği fotoğrafları çekmez. Adamın pantolonunu indirmesine ve çaresizce içine girmesine izin veriyor. Cora'ya bu kadar kolay ihanet ettiği için ondan nefret ediyor ama bu düşüncüyü aklından uzaklaştırıyor. Bacaklarını ona dolamış, sırtını makyaj aynasına dayamış, bir eli lavaboda. Tatmin duygusu bir anlık bir şeymiş gibi geliyor.

O anda içinden elektrik akımı geçiyor ve pişmanlık ya da utanç gibi başka hiçbir duyguya yer bırakmıyor. Adamın homurtularını ve inlemelerini susturuyor ve her şey çabucak sona eriyor.

"Çok uzun zamandır yoktuk," diyor, düşen bir küpeyi aceleyle fayans zeminden alırken ve saçlarını kontrol edip Kıyafetlerinde kırıksıklıklar var.

"Önce sen git," diyerek onu dışarı itiyor. "Birlikte gidemeyiz."

"Tamam, evet," diyor ve o gitmek için birkaç dakika beklerken banyo kapısından aceleyle çıkıyor.

Az önce olanları düşünecek ya da konuşacak zamanları yok, ama bir şeyden emin ve nefesinin altında mırıldanıyor. "O artık benim."

GÜRCİSTAN

Sabahları uykusuzluktan akşamdan kalma hissediyorum. Kollarım bacaklarım ağırlaşıyor ve bunu kahve içerek telafi ediyorum, bu da beni gergin ama yine de bitkin bir halde bırakıyor. Geceleri uyanık kalıp onu öldürmenin yollarını düşünüyorum. Her gece Avery'nin odasında uyuyorum ve o yatmadan önce kapıyı dışarıdan kilitliyor. Bazen elime fırsat geçse o uyurken kalbine bir mutfak bıçağı saplayıp saplayamayacağımı merak ediyorum. Onu zehirlmeyi düşünüyorum ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Nasıl yapılacağına bakacak bir telefon ya da bilgisayar olmadan, bu ölümcül olabilecek bir risk. Benim için.

Snapped'teki her kadın kocasını antifrizle yavaşça zehirliyor gibi görünüyor. Antifrizimiz ya da fare zehrimiz yok, baktım ama ev temizleyicilerimiz ve böcek spreyimiz var. Ne kadarı bir insanı öldürür? Kesinlikle tadına bakacaklardı. Bilirdi ve hepsi bu kadar olurdu. Kapıdan girdiğinde onu pusuya düşürmeyi düşünüyorum. Bir kere denedim. Rawlings beyzbol sopasıyla kafasına vurdum ama benim iki katım olduğu için sadece

Onu öfkelenirmiş ve yumurta büyüklüğünde bir şişlikten fazlasını bırakmamış. Eve temkinli yaklaşıyor. Kameralara bakıyor ve neredeyse günün yirmi dört saati gözleri üzerimde.

Beni bu eve ilk getirdiğinde, hemen böyle değildi. Biraz kontrolcü olmaya başlamıştı, evet. Ama oldukça normal bir çifttik. O isteyken ben gün içinde alışverişe ve yürüyüşe çıkıyordum. Bir otelde iş bulmaya çalıştım, o da destekliyormuş gibi yaptı. O uyuduktan sonra dışarı çıktım ve verandada bir kadeh şarap içtim ya da eve döndüğümde arkadaşlarıma mesaj attım.

Her şeyi ayarlayabilmek için zaman kazanıyordu. Ne kadar mutlu olduğumu düşündüğümde, hayatın başka bir şey olacağından ne kadar habersizdim.

Tanıştığımızdan beri olduğu gibi romantik akşam yemekleri, tatiller ve tembel pazar günleri birlikte, mide bulantısı dalgalarının taşıt tutmasına benzediğini hissediyorum. Eğer bir ipucum olsaydı kaçabilirdim - eğer daha az güvenen ve aptal olsaydım.

İnsanların benimle tanışmasına ve bizi mutlu görmesine, benim gerçek bir insan olduğumu görmelerine ihtiyacı vardı - en azından birkaç iş

arkadaşı ve bazı aileler. Sonra, sözde hastalandığımda, onların sempatisini kazandı ve bu ona garip gelmedi.

Evden hiç çıkmayan bu hasta eşle hiç tanışmamışlardı. Hasta olan mutlu, normal bir insanla tanışmışlardı; o bunu dikkatlice kurguladı. Her seferinde, kendisini özverili, cefakâr bir koca gibi göstermek için dengesizliğimle ilgili ipuçları verdiğinden emin oldu. Zemin hazırlandıktan sonra her şey bir gecede değişti. Baş döndürücü yeni evliliğimden bu hale geldim.

Elimde üçüncü fincan kahve ile mutfak tezgâhında dururken eve doğru yürüyen bir kadın görüyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Pencerenin önünden çıkıp evde yokmuşum gibi davranamadan beni görüyor ve el sallıyor. Ben de el sallamıyorum. Bardağımı yere bırakıp parmak eklemimi çiğneyerek düşünüyorum. Şimdi kapıyı açmak zorundayım, değil mi? Lucas'ın beni izlediğini düşünüyorum. Ne yapıyor olursa olsun, telefonundaki sesli uyarıyı tetikleyen sesler duyduğunda durup dinler. Bazen o anda izlemiyor olabilir ama daha sonra kaçırıldığı bir şey olmadığından emin olmak için görüntüleri mutlaka tarar -en azından sesler yer almaktadır.

Ne diyeceğini bilmiyorum. Cevap vermezsem ve normal ve arkadaşça görünürsem mi yoksa onunla konuşup yanlış bir şey söylersem mi daha çok kızacak? Ne istiyor olabilir ki? Cevap vermemeye karar verdim.

"Alo?" diye sesleniyor. "Evde kimse var mı? Ben Paula Landry, sokağın yukarisından. Yoo-hoo!"

Karanlık girişte, ön kapının arkasında durup gitmesini bekliyorum. Sonra kapının altından çıplak ayaklarımın üzerine bir zarf itiliyor. Nefesim kesiliyor ama kendimi ele vermemek için hemen ağzımı kapatıyorum. Sonra duyuyorum

verandanın merdivenlerinden inen ayak sesleri. O gidiyor. Ön penceredeki tülleri açıyorum ve panjurların arasından hafifçe bakıyorum. Gözden kaybolduğunda zarfı alıp mutfığa götürüyorum. Önünde sarı yapışkanlı bir not var, üzerinde *yanlışlıkla posta kutumuza düştüğü* yazıyor. *Üzerinde adresiniz var.* Bana gönderilmiş. Bana! Nasıl yani? Ne olabilir ki? Benim Ellerim kontrolsüzce titriyor. Geldiğimde, kendi param varken ve yerel bir banka hesabı açtırmayı ya da Lucas'a bundan bahsetmeyi hiç düşünmezken hesap açtırdığım kredi birliğinden. Neden düşüneyim ki? Her zaman bağımsızdım, her zaman kendi yolumu çizdim. Ne yazabilir ki?

Burada açamam. Birinin bir şey bıraktığını çoktan anlamıştır. Açmadan önce Avery'nin verandadaki günlük öğle uykusuna yatmasını ve kamerayı dondurmasını beklemem gerekiyor. Ne olduğunu görmeden önceki saatler acı verici. Bu hesabı bilmemesine ve ben görmeyeyim diye boşaltmamasına

imkân yok.

erişimi var. İşin içinde para olamaz. O yüzden heyecanlanmamalıyım. Her şeyi, her detayı o kontrol ediyor. Hepsi planlanmıştı: telefonumu, internet erişimimi, ulaşımımı, paramı nasıl kestiği. Beni her şeyi imzalamaya zorladı, paramı kontrol altında tutmak için banka hesabıma kendi adını ekledi. Getirdiği belgelere zorla imza attırdı.

Bu yüzden belki de bunu bilmiyordur diye göğsümde küçük bir umut pırıltısı var.

Bahsettiğim gibi değil. Biraz kontrolcü olma belirtileri gösteriyordu - küçük şeyler hakkında beni kandırıyor, beni kontrol etmemi ve aramamı istiyordu

Gittiğim her yerde kıskanç davranıyordu. Yeni bir ülkede olduğum için aşırı korumacı davrandığını düşünüyordum, ama sanırım küçük bir parçam paramı, kazandığım parayı korumam gerektiğini düşünüyordu, çünkü dünyam artık onun geliri, evi etrafında dönüyordu. Kendimi güvende hissediyordum. Çok değildi, birkaç bin. Tanrım, şimdi tam bir servet gibi görünüyor. Mektupta ne yazdığını görmeliyim. Nasıl saklayabilirim?

Öğleden hemen önce Avery'yi mama sandalyesine oturtuyorum. Çoraplı ayaklarını masaya vururken muz ve yoğurt parçalarını yiyor. Tezgâhın üzerindeki ahşap posta düzenleyicinin içinde bir sürü eski posta var. Yanında duruyorum ve ekmek kızartma makinesine bir parça ekmek atıyorum. Sadece şu parçalarla çalışabiliyorum tezgâhın üzerinde yatıyor. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyorum. Bir araba bayisinden gelen spam teklifine benzeyen bir şey görüyorum. Lucas çok düzenli biri ama bütün hafta önemsiz postaları ajandasına tıktırıp hafta sonu temizliyor. Bu şu anda benim için büyük bir avantaj. Taze bir demlik çay yapıp kendime bir fincan daha dolduruyorum. Sonra dolaptan bir tabak çıkarıyorum. Araba bayiliği zarfının üzerine yerleştiriyorum. Tostum hazır olduğunda tabağa yağ sürüyorum ve ardından zarfların bulunduğu tabağı kaldırıyorum.

"Hemen döneceğim böcek," diyorum ve tabağımla kupamı verandadaki masaya yerleştirmeye gidiyorum. Bunu yapmadan önce, sanki bir şey unutmuşum gibi "Tüh" dediğimden emin olduktan sonra tabağımla mektubumun durduğu ön kapının yanındaki sehpa üzerine yerleştiriyorum. Mutfığa dönüp bir kaşık alıyorum, ardından altında banka mektubu olan tabağı alıp dışarı çıkarıyorum. Ben Titriyorum. Dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor, o kadar gerginim ki... Ama hemen içeri girip Avery'yi alıyorum ve yorulana kadar oynaması için müzik kitabıyla birlikte bir battaniyeye yatırıyorum.

Tostumu yiyorum ve heyecanla bana el sallayan Cora'ya el sallıyorum. Buraya gelmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Zamana ihtiyacım var.

Avery uyuduktan sonra yanına uzanıyorum ve elimi divan minderinin altına sokarak

kamerayı dondurmamı sağlayan küçük bir uzaktan kumanda. İşlevin çalıştığını sadece tahmin edebiliyorum, çünkü aslında gözetleme ekranına değil, sadece bir kamera merceğine bakıyorum. Şimdiye kadar hiçbir şeyin ters gittiğini düşünmedi, bu yüzden çalıştığını biliyorum. Bunu her yaptığımda kalbimin çarpma riski beni hasta ediyor.

Bir dakika derin nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Sonra mektubu cebimden çıkarıp yırtarak açıyorum. Okurken parmak eklemlerimi ağzıma bastırıyorum ve sonra tekrar okuyorum. Aman Tanrım. Yapamam, Tanrım! Para var. Yıllık hesap özeti. Nabzım kulaklarımda zonkluyor. Gezegeni kağıt israfından kurtarmak için aylık hesap özeti almayı reddettiğimi hatırlıyorum. Eğer bunu yapmasaydım, aylık ekstrelerin geldiğini görecekti ve hepsi bu kadar olacaktı. Aman Tanrım. Tanrım. Bu hesaptan haberi yoktu.

İçinde 1200 dolar var! Bu bir pasaport ve uçak bileti değil ama beni dışarı çıkarabilir. Bu sefer önce bir plan ya da pasaport ayarlamaya çalışarak zamanımı boşa harcamayacaktım, sadece paranın bizi götürebileceği yere kadar gidecektim. Gözyaşlarım dökülmeye başladı ve onları banka hesap özetinden çılgınca silip katlayarak sütyenimin içine soktum.

Bu bir mucize. Biri beni izliyor. Pek çok posta doğrudan gönderiliyor ve aslında posta kutusuna iletilmiyor, ama o her zaman posta kutusunu kontrol eder ve benim ona yaklaşmama izin verilmez. Bu bana

Şanstan da öte, kurtuluş gibi geliyor. Başımı ellerimin arasına alıp ileri geri sallanıyorum, aklım plan yapmakla meşgul. Kasabaya nasıl gideceğim? I zorunda.

"Tatlım, iyi misin?" diye soruyor bir ses ve ben kalbimi tutarak ayağa fırlıyorum. "Tanrım, çok üzgünüm," diyor Cora. Elini omzuma koyuyor.

"Hayır. Sorun yok. Sadece beni korkuttun," diyorum ve Avery'nin uyuduğunu görüp parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret ediyor. Bana sormadan oturdu, ben de oturdum.

"Geçen ay oyuncak kampanyası yaptık ve garajda unutulmuş bir kutu bebek oyuncacı buldum, ben de küçük Avery'ye bunu getirdim," diyor çantasından peluş bir ahtapot çıkararak.

"Oh," dedim. "Bu gerçekten çok hoş. Teşekkür ederim. Buna bayılacak."

Cora kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor. Aklı başında bir insanın çay ikram edeceğini biliyorum ve gitme belirtisi göstermediği için ona bir fincan isteyip istemediğini soruyorum.

"Bu harika olur. Teşekkürler," diyor ve ben verandadaki kameranın donmuş olduğunu hatırlıyorum ve eğer içeri girersem

Uyursam, inanılmaz bir şekilde mahvolacağım.

"Biliyor musun, çok özür dilerim. Son çay poşetini kullandım," diyorum. "Bugün kasabaya gidip biraz almayı planlıyordum." Elimdeki tek şey bu. Bana inandığını sanmıyorum.

"Sorun değil canım. Sadece Avery'nin bunu anladığından emin olmak istedim."

Ona başka bir şey sunmalıyım ama yapamam, bu yüzden onun yerine sohbet ediyorum, çünkü sunabileceğim tek şey bu.

"Bugün hava çok güzel," diye başlıyorum.

Ve öyle de oldu. Bugün hava güneşli, ki bu çok uygun çünkü aylardır ilk kez kendimi hafif hissediyorum. Gündüzleri hala hafif ceket havası ve geceleri soğuk, ama kışın geldiğini biliyorum ve belki de gelmeden önce kaçabileceğime dair göğsümde genişleyen bu nadir umut çırpıntısını hissediyorum.

Cora, benim umursama lüksüne sahip olmadığım şeylerden bahsetmeye devam ediyor - Kilo Gözlemcileri ve görünüşe göre Alfalfa adını verdiği mahalledeki sokak hayvanını beslemek için bulduğu yeni organik kedi maması. Avery kıpırdanmaya başlıyor. Cora parmaklarını heyecanla dudaklarına götürüyor ve sanki daha önce hiç bebek görmemiş ve ona dokunamazsa fiziksel acıya katlanacakmış gibi gülümsüyor.

Avery bugün mutlu bir şekilde uyanıyor, bize göz kırpmıyor ve küçük bacaklarını uzatıyor.

Cora bana bakıyor.

"İstersen ona verebilirsin," diyorum ve o da omuzlarını neşeyle hafifçe silkeliyor, doldurulmuş ahtapotu alıyor ve divanda Avery'nin yanına oturuyor.

"Merhaba tatlı kız," diyor yumuşak bir sesle ve Avery cıvıdayıp ellerini esneterek pelüş hayvana uzanıyor.

"Bu senin için. Adını ne koyalım?" diyor Avery'nin ayaklarının altını gıdıklayarak. Cora'nın boş sandalyesinin yanındaki açık çantasını görüyorum. Gezegendeki en iyi kadından bir şey çaldığım düşüncesiyle yanaklarımın utançtan kızardığını hissedebiliyorum. Yine de ona geri ödeyeceğim. Nedenini bilseydi beni suçlamazdı, diyorum kendi kendime. Kasabaya gitmek için sadece on dolara ihtiyacım var.

Nasıl? Bir şey almak ya da Avery'yi getirmek için içeri girmesini sağlayamam. İçerideki hareket sensörlü kameraların dikkatini çeker. Bu her şeyi mahveder.

"Görünüşe göre birinin yeni bir beze ihtiyacı var. Çişini mi yaptın? Evet, yaptın" diyor ve sesi bir çocuktan çok bir köpek yavrusuyla konuşuyormuş gibi çıkıyor ama Avery buna bayılıyor. Cora bana sormuyor bile: sadece ön kapının yanında duran oyuncak ve bebek malzemeleri çantasından temiz bir

bebek bezi çıkarıyor ve kontrolü ele almaya başlıyor.

Avery'nin biberonunu ve birkaç oyuncağını alarak temizlik yapıyormuş gibi yapıyorum ve sonra Cora'nın yerine oturuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum.

"Yardım etmeyi seviyorum, özellikle de bir bebeğe" diyor ve ben çantasına bakıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki duyabildiğini düşünüyorum. Kızının küçüklüğüyle ilgili bir hikâye anlatmaya başlıyor ama tek duyduğum benim nabzım. Elimi yavaşça çantasına sokup deri çantasını çıkarırken gözlerimi sırtında sabit tutuyorum.

"Bu, anne bloglarımız olmadan önceydi, bilirsiniz, yani..." diye devam ediyor. Hafifçe dönüyor, kirli bezi atacak bir yer arıyor ve ben debriyajı gizleyerek ayağa fırlıyorum.

"Bunu ben alayım!" Diyorum ve bezi alıyorum, sonra hızla arkamı dönüyorum ve bir yirmilik çıkarıyorum - sahip olduğu tek şey bu - ve bir yirmilik çekmek için birkaç adım yürüyorum plastik torbayı bebek çantasından çıkarıp bebek bezini içine dolduruyorum. Çantayı hırkamın içine koyarak onun yerine geri dönüyorum ve sandalyesine oturuyorum. Avery'yi almak için arkasını döndü.

"Bu daha iyi değil mi? Evet," diyor Cora ona.

Bir hayalet kadar solgun göründüğümü hayal edebiliyorum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Yatağın kenarına oturmuş, Avery'yi kucağında zıplatıyor.

"Patikleri," diyorum, umutsuzca arkasını dönmesini ve Avery'nin tekmelemiş olabileceği güverte zemininden uzanıp onları almamasını umarak.

"Patikler! Evet tatlım, hava serin, değil mi?" Avery'yi kucağına alıp tekrar divana yatırıyor ve tığ işi minik tavşan patiklerini giydiriyor, ben de elimdeki çantayı çantasına geri bırakıp uzun zamandır tuttuğum nefesi ciğerlerim ağrıyarak dışarı veriyorum.

Nefes veriyorum ve Avery'ye karşı ne kadar hassas olduğunu izliyorum. Bir an için güvenebileceğim birini bulduğumu düşünüyorum. Çılgınca bir an, ona sormak istiyorum.

Avery'yi biraz izleyebilir. Kamerayı sadece yirmi dakikadır dondurmuş durumdayım. Oraya bir saat içinde gidip dönebilirim, Lucas daha uzun bir uyku çektiğimizi düşünebilir ve bu da herhangi bir tehlike yaratmayabilir. Henüz yanlış bir şey fark etmedi. Bu benim tek şansım olabilir. Yirmi kişiyle bir taksiye binebilirim ve otobüsten çok daha hızlı olurum ve Avery olmadan çok daha hızlı olurum. Bu delilik değil. Denemek zorundayım.

"Senden hoşlandığı kesin," diyorum ve Cora'nın gözleri gururla, zevkle ya da buna benzer bir şeyle doluyor. "Onu benim için birazcık izlemek

istemene imkân yok, değil mi?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Tabii ki!" diye neredeyse bağılıyor, hiç duraksamadan. "Zorla kabul ettirmek istemem," diyorum, mecburiyetten. "Çok memnun olurum" diyor.

"Şimdi hızlıca dışarı çıkıp bir saat içinde dönecektim," diyorum. Cora'nın yüzünde şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade var, tabii bu mümkünse. Benim evden çıkabilecek kapasitede olduğumu ama bunu onun için yapmak istemediğimi düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Ama bunun için endişelenecek vaktim yok.

"Elbette," diyor.

"Sadece bir saat, umarım daha az sürer."

Cora'nın kalçasında Avery ve omzuna asılı dev bebek çantasıyla evinin önünden geçişini izliyorum. Umarım ona güvenebilirim. Hızlı hareket etmeliyim. Üzerimdeki kıyafetlerle gitmeliyim. Önce, altında bayilik zarfı olan tabağımı, kameraya yakalanmamak için tek kolumla dikkatlice ön kapıdan içeri kaydırıyorum. Sonra Cora'nın göz hizasında olmadığından emin olduktan sonra evin yan tarafına doğru ilerliyorum. Sokağımızda yürüyüp fark edilme ve Lucas'a bundan bahsetme riskini göze alamam. Evin arkasındaki küçük parka yöneliyorum ve salıncakta bir bebeği iten tanımadığım genç bir anne dışında parkın boş olduğunu görünce koşarak parkın karşısına geçiyorum ve ana yola çıkana kadar koşmaya devam ediyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Avery'yi terk ettiğime inanamıyorum. *Sorun yok*, kendime söylüyorum. Odaklan. Uber çağıracak bir telefonum yok ve burası yoldan geçen taksilerle dolu bir şehir değil. *Bunun için zamanım yok*, diye düşünüyorum, kaldırımda geriye doğru yürürken, elimle güneşi engelleyerek durabilecek herhangi bir Lyft, taksi ya da Uber arıyorum, ama hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden başparmağımı uzatıyorum. Muhtemelen öldürüleceğim ama başka seçeneğim yok. İşlek bir caddede gün ortasındayız, belki de sadece taciz edilirim ama öldürülmem.

Birinin kenara çekmesi uzun sürmez. Tabii ki orta yaşlı bir adam.

"Merhaba," diyor yolcu kapısını iterek açarken. Araba 90'lardan kalma bir Passat ve bana yer açmak için koltuktaki boş bira kutularını fırlatıyor. Dağınık sakallarının arkasından bana gülümsüyor ve ayaklarının çıplak olduğunu fark ediyorum. Seçeneklerimi tartıyorum. Bu benim tek şansım mı, yoksa kaçınılmaz olarak onunla savaşıp zaman mı kaybedeceğim?

Sonra onun dört ya da beş araba boyu arkasında kırmızı ışığa yaklaşan bir taksi görüyorum. Ona doğru koştum ve yavaşladığı için kendimi önüne attım. Dalgıç

bana korna çalıp el sallıyor ama ışıklarda durduğunda, deli kadını dışarıda tutmak için kapıyı kilitlemeye çalışırken kapıyı açıyorum ve kendimi arka koltuğa attım.

"Ne halt ediyorsun, bayan? Görevde değilim. Öğle yemeğindeyim."

"Lütfen. Acil bir durum var. Sadece birkaç mil uzakta. Lütfen. Bu bir Acil durum," diye yalvarıyorum.

"O zaman polisi ara," diyor.

"Çok uzun sürecek! Lütfen!"

"Tanrım," diyor elini saçlarında gezdirirken. Zarfın üzerindeki adrese bakıyorum. Ona bir banka adresi veremem çünkü bankanın neden acil olduğunu merak eder ve belki de beni kapı dışarı eder. Keller ve Altıncı Cadde'de olduğunu biliyorum, o yüzden beni oraya bırakmasını istiyorum. Sadece başını salladı ve arabayı sürdü.

"Çok minnettarım. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Kısa mesafeyi gittikten sonra ne kadar olduğunu sordum.

"Sayaç kapalı. Sadece git," diyor.

"Sen bir azizesin, gerçekten," diyorum gözlerim yaşararak ve eczanenin otoparkından geçerek bankanın önüne doğru koşuyorum. Durmaya çalışıyorum

Böylece çaresizliğimi ele verip kimseyi telaşlandırmamış olurum. I birkaç nefes alıp saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım. İçeri girmeden önce sakinleşmeye çalışıyorum. O evin duvarlarının dışında olmak inanılmaz derecede garip geliyor; her şey bir tür gerçeküstü pus içinde yavaşça hareket ediyor gibi görünüyor. Veznedarla konuşmak için sırada beklerken adrenalinden başım dönüyor. Ben. Yok. Zamanım. Zamanım. Zamanım. yok. Kamerayı ve ne kadar süredir yok olduğumu düşünüyorum. Hâlâ iyiyim, toplamda bir saatten az oldu ama acele etmeliyim.

Sıra bana geldiğinde veznedara yaklaşıyorum - otuzlu yaşlarında, arkaya doğru at kuyruğu yapmış, büyük halka küpeli, pratik olmayan uzun tırnaklı bir kadın. Ona banka hesap özetini gösteriyorum ve bakiyeyi çekip hesabı kapatmak istiyorum. Her zamanki *gibi bunu duyduğumuza üzüldük* diyor ve sonra nedenini soruyor. Taşınacağımı ve acil olduğunu söyledim.

"Elbette. Sadece kimliğinize ihtiyacım var ve bu formu doldurabilirsiniz."

"Hayır, kimliğimi getirmedi. Üzerinde adımın yazılı olduğu bu beyannamenin yeterli olacağını düşündüm," diyorum sesim titreyerek. Kimliğimin olmadığını düşünmemiştim çünkü benimkini çok uzun zaman önce almıştı ama bunun yeterli olacağını düşündüm. Neden bilmiyorum ama bir şans olduğunu düşündüm.

"Kimliğiniz olmadan adınızın bu olduğunu nereden bileceğiz?" diyor.

"Lütfen. Lütfen, sana yalvarıyorum. Bu paraya ihtiyacım var. O benim. Bu benim!" Bağırıyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor. Böyle bir şey olamaz. Ben çok aptalım.

"Size gerçekten yalvarıyorum. Kadın kadına. Bu çok acil. Uzaklaşmam gerek," diyorum gözlerinin içine bakarak, tehlikede olduğumu anlamasını dileyerek ve anladığını düşünüyorum. Yumuşuyor, yutkunuyor ve dudaklarını büzüyor.

"Çok üzgünüm," diyor. "Bu mümkün değil. Yapabilsem yapardım, gerçekten," diyor ve ben çığlık atmak için ağzımı açıyorum -kendimi aramızdaki tezgâha atıp feryat figan yalvarmak ve ona her şeyi anlatmak için ama böyle bir sahne polis anlamına gelir ve Lucas'ın arka cebinde polis var. Çığlık atamam. Bebeğime geri dönmeliyim. Param olmadan kaçamam ve Avery'yi asla arkamda bırakmam. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Kadın başka bir veznedara yerini alması için işaret ediyor ve o da gelip beni bir sandalyeye oturtuyor. Yanımda diz çöküyor.

"İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" diye nazikçe soruyor. *Evet, yardıma ihtiyacım var*, demeyi çok istiyorum ama demiyorum.

"Bir taksiye ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen benim için çağırabilir misiniz? Çabucak?" Başını sallıyor ama daha fazla bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bir süre oyalanıyor, sonra tezgâhın arkasına geçip bir telefon açıyor. Lacivert takım elbiseli ve saçları taralı müdür tipli birinin ona baktığını ve kaşlarını çattığını görüyorum. Kadın olay çıkararak beni hızla ön kapıdan dışarı çıkarıyor.

"Birazdan burada olurlar. Ön tarafta beklememizi söylediler." diyor, hala Sempatik ama sorundan kurtulmaya hazır. Binanın önündeki banka oturup taksiyi bekliyorum. Ağlayamayacak kadar kalbim kırık. Yedi yaşlarında bir çocuğu olan bir kadın yanıma oturuyor. Elinde bir Happy Meal taşıyor ve bir elini içine sokmuş, patates kızartması çıkarıp ağzına tıktırıyor. Sonra kırmızı kutuyu düşürür ve ulumaya başlar. Annesi onu teselli eder. Diz çöküp kurtarılabilir olanları topluyor ve hamburgerin paketlenmiş olduğunu, dolayısıyla sorun olmadığını söylüyor. Sonra taksim kaldırma yanaşiyor.

Oğluna yardım ederken çantasını bankın üzerine bırakmış. Ben bir canavarım, o beni bir canavara dönüştürdü, çünkü çantayı alıp taksinin kapısına koşup kendimi içeri atmadan önce ceketimin içine sokuyorum. Arabayla uzaklaşırken izliyorum: fark etmemiş. Açgözlülükle içindekileri çıkarıyorum, bir cep telefonu olması için çok dua ediyorum. Ama yok.

Altın bir saat buldum. Sanırım bir Gucci olabilir. Hemen sütyenimin içine koydum. Kırk dolar var, onu da alıyorum, hepsi bu. Bir saç fırçası dışında, biraz makyaj malzemesi, bir rulo Tums, Advil, saç bağı, içinde yarım kızarmış

elma ve anahtarlar. Lanet olsun. Anahtarlarını aldım. Kimliğini aldım ve ayakkabımın içine soktum. Sonra şoföre dokunup çantayı uzattım.

"Birisi bunu koltuğun üzerine bırakmış. Kredi kartında bir isim var, eğer ona geri verebilirsiniz."

Bir tür tanıma homurtusuyla alıyor ama gerçekten bir şey söylemiyor.

Başımı pencereye yaslıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum, akıp giden dünya bulanıklaşıyor. Artık bir parçası olmadığım dünyayı.

OceanofPDF.com

CORA

Avery kucağımdayken oturma odamdaki piyanonun başına oturuyorum ve parmağını tutup "Mary Had a Little Lamb" şarkısını söylerken ciyaklıyor ve kıkırdıyor. Daha sonra, küçük ellerini tuşların üzerine vurarak kendi melodisini çıkarıyor, kendinden memnun. Onu dizimde zıplatıyorum. Üç halkalı bir nota klasörünü karıştırır ve piyano barındaki popüler şarkılara aşına olurum.

Geçen gece yumuşak mum ışığında Grant'i düşündüm ve bu bana çok yasakmış gibi geldi. Onunla ilgili özel düşüncelerim bile odaya biri girdiğinde beni ürkütüyor, sanki aklımı okuyabiliyorlarmış gibi. Hemen Aklımın başka yerlere kaymasına izin verirken biri benimle konuşursa kapanış saatinden sonra yalnız olduğumuzu ve onun tarafından dokunulmanın nasıl hissettireceğini düşündüm. Yıllardır tanıdığım bir adamla geçirdiğim bir akşam nasıl bu kadar çok arzu uyandırabilir? Sanırım bunu ifade etmenin tek yolu bu. Bu duygudan utanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, son bir haftadır sinirli bir manyak gibi davrandığımı hissediyorum ve Finn'in nasıl olup da bana ihanet etmekle kalmayıp bunu belli etmediğini ya da farklı davrandığını hayal bile edemiyorum. Aslında yanlış bir şey yapmadım. Farklı davrandığımdan eminim. Şüphelerim hiçbir zaman davranışlarını değiştirmesine ya da içgüdüsel hislerime dayanmıyordu; her zaman dudak boyası gibi şeylerdi.

C-gerçek ipuçları ile eklemler ve *İçecekler*. Eğer sadakatsizse, bu işte gerçekten iyi. Ancak son günlerde hissettiğim garip duygular, bana karşı gerçekten dürüst olabileceğini düşündürdü. Eğer bir fanteziyi şımartmak bana bu kadar suçluluk hissettiriyorsa, kesinlikle eylemin kendisi onun değişmesine neden olur ve bir değişim olur. Aşırı telafi, paranoya, bilmiyorum, ama bir şey.

Avery piyanodan sıkılmaya ve huysuzlanmaya başladığında, Georgia gideli neredeyse iki saat olduğunu fark ediyorum, düşündüğümünden çok daha uzun bir süre, bu yüzden Paige'i ve bu tatlı bebeği kucağına almanın onu ne kadar neşelendireceğini düşünüyorum. Avery'nin küçük şapkasını ve ayakkabılarını giydiriyorum ve sonra fark ediyorum ki Georgia'nın numarasını alıp ona sokağın karşısında olduğumu söyleyeceğim. Kapısına bir not bırakmak için Sharpie arıyorum ama

bulamıyorum.

Lucas'ın numarasını arıyorum. Taşındığından beri orada bir yerde gömülüydü ve ona Georgia'nın döndüğünde Avery'yi Paige ve Grant'in evinden alabileceğini ve lütfen ona izin vermesini söyleyen bir mesaj attım. Numarası bende olmadığı için bilmiyorum.

Avery'ye bir Chips Ahoy! kurabiyesi veriyorum ve Paige'in evine doğru yola çıkıyoruz.

Evin yan tarafındaki ahşap kapıyı açarken, "Tak, tak," diyorum ve arka bahçeye giden kaldırım taşlı patikada yürürken Avery'yi kalçamda daha yükseğe kaydırıyorum.

"Hey, Cor," diyor arkasını dönmeden, ben de Avery'yi kucağıma alarak karşısına oturuyorum. Bizi görünce ağzı açık kaldı. Avery'yi işaret ediyor.

"Bir bebeğiniz var," diyor kesin bir dille. "Georgia'nın küçük kızı, Avery." "Onu neden doğurdun?"

"Georgia dışarıdayken ona biraz göz kulak olacağım. Mükemmel değil mi?"

"Onun bir münzevi olduğunu sanıyordum. Nereye gitti?" Paige söylüyor. Dudaklarımı büzüp gözlerimi deviriyorum.

"Bu muhtemelen etrafta yaymamamız gereken bir dedikoduydu," diyorum. "Bunu bana *sen* söylemiştin," diyor Paige.

"Her neyse. İşte," diyorum ve Avery'yi kucağına koyuyorum. İtiraz edeceğinden ve kızgın bir ifadeyle onu bana geri vereceğinden eminim ama yapmıyor. Avery'yi kendisine dönük tutuyor ve hafifçe zıplattıyor. Avery ona gülümseyerek Paige'in gevşek örgüsünün ucundaki saç bağını yakalamaya çalışıyor. Paige saç bağını çıkarıyor ve ona bırakıyor. İçgüdüsel olarak, boğulma tehlikesi olduğunu açıklayarak onu uzaklaştırmak istiyorum ama yapmıyorum. Birlikte oynamalarını izliyorum; Paige baş ve işaret parmağıyla yavaşça çekiştiriyor, Avery ise kapalı bir yumrukla tüm gücüyle çekiştiriyor. Bir an için Paige'in gözlerinin yaşlarla parladığını gördüğümü sanıyorum. Kendi çocuğunun artık yaşamadığı bir yere bir çocuk getirerek korkunç bir şey mi yaptım, yoksa onu şu anda mutlu ederek iyi bir şey mi yaptım bilmiyorum.

"Geçen geceki balo çok eğlenceliydi. Orada olmana sevindim," diyorum.

"Evet" diye cevap verdi.

"Bu yüzden, yani, bunu düşünüyordum ve belki de tüm bu, bilirsin, anlaşılmamızın harika bir fikir olmadığını hissediyorum."

"Neden değiştin?" diye soruyor, hâlâ Avery ile oynamaya odaklanmış bir halde.

"Onu iki hafta boyunca takip ettiniz ve hiçbir şey bulamadınız. Sanırım cevabımızı aldık," diyorum.

"Bu size kalmış ama iki hafta çok uzun bir süre değil. Bugün aldatmıyor olması, aldatmadığı ve aramaya devam edersem onu yakalayamayacağım anlamına gelmez."

"Biliyorum. Ben sadece... Dürüst olduğunu kanıtlamış gibi hissediyorum ve şimdi kötü olan ben oldum, o değil."

"Peki, bak. Onu yakalamadığım sürece sana bir maliyeti yok, değil mi? Onu bir şeyle tuzağa düşürmek için son çabamı henüz denemedim. Çünkü daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum - ona belli etmemeliyiz - ama bu senin işin, nasıl istersen," diyor, Avery kalçasında, ayakta dururken. O

arka güverteden bir battaniye alıp yere seriyor. Avery'yi üstüne yerleştiriyor ve Christopher paytak paytak yürüyor. Köpek ıslak burnuyla onu kokladığında Avery heyecanla çığlık atıyor ve ikimiz de gülüyoruz. Christopher uzanıp başını Avery'nin bacağına yaslamadan önce birkaç daire çiziyor.

Kafasını umursamazca okşuyorum. Belki de yaratılan bu alanda kalmak istiyorum - bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak için elimden geleni yaptığım ve masum olduğunun kanıtlandığı bir alanda. Bunu beni sevdiğinin kanıtı olarak görmek istiyorum - yanılmışım ve artık her gün ince yollarla ondan sürekli geri çekilmeden ilerleyebilirim. Kendimi yeterince iyi hissetmemenin getirdiği şüpheciliği ve kendimden nefret etmeyi bırakabilirim. Mutlu olabiliriz.

Bir zamanlar, Finn'in kamyonetinin kasasından güneşin doğuşunu izlemek için bir hevesle gece boyunca Teton Ulusal Parkı'na kadar araba sürdük. Benzin istasyonunda kahve içtik ve sesimiz kısılana kadar konuştuk. Üniversiteden yeni mezun olduğumuzda, bir partiye katılır gibi 5K koşusuna katıldık. Herkesle birlikte koşmaya başladık. bedava bira ve bitiş çizgisinde parti. Onu Iago'yu oynarken izledim. Shoreside Halk Tiyatrosu'nun *Othello* yorumuna ve bayanlar Foxtrot softball takımına katıldığımında tüm maçlarıma gelirdi. Floransa'da bir kaldırım kafesinde içinde çikolata kalbi olan mango mousse'u paylaştık ve Wisconsin'deki ailesini ziyaret ettiğimizde adını hatırlamadığım bir gölde küçük bir kayıkta seviştik. Bana kazınmış bir küçük bir hediyelik eşya dükkanından bir yüksük almıştım. Birbirimize aşık olduk. Mükemmeldik. Onu geri istiyorum.

"Sanırım bunun çılgınca bir fikir olduğunu düşünmeye başladım ve özel dedektif değil de sen olduğun için çok mutluyum. Yani, ne düşünüyordum ki, değil mi? Ona güveniyorum. Bunu yapmamalıydım. Kendimi suçlu hissediyorum."

"Eğer eminsen, Cor. Sorun değil."

"Zaman ayırdığınız için size ödeme yapacağım. Lütfen izin verin," diyorum ama o cevap vermeden evin önünden bağırان bir adam sesi duyuyoruz.

"Georgia?" diye bağılıyor ses.

"Lucas olmalı," diyorum. "Onu almaya hazır olduklarında burada olacağımızı söyledim."

"Buradayım," diye sesleniyorum. Birkaç saniye sonra Lucas ortaya çıkıyor. Yüzü kıpkırmızı ve çenesi gergin ama bizi görür görmez yumuşuyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Uh, merhaba," diyorum. Saatin üçten geç olamayacağı ve onun genellikle hâlâ işte olduğu gerçeğini düşünüyorum. Arabasını saat altıya kadar hiç görmüyorum. "Eve erken gelmişsin," diyorum.

"Georgia kendini iyi hissetmiyor," diyor. "Hayır, iyi görünüyordu," diyorum.

"Cesur olmaya ve dışarı çıkmaya çalıştığında böyle oluyor, zavallı şey," diyor, hala gülümseyerek, Avery'ye yaklaşıyor ve onu yerdeki battaniyesinden kaldırıyor. Avery ağlamaya başlıyor.

"Ne zamandır sende?" diye soruyor ve aniden biraz onu ona vermekten rahatsız oluyorum ve nedenini bilmiyorum. Sadece bir his. Vücut dili gülümsemesiyle uyuşmuyor.

"Oh, uzun sürmez. Georgia'nın ufak bir işi var sanırım," diyorum.

"Ona göz kulak olman çok nazik bir davranıştı," diyor. "Öyle değil mi?" diye soruyor Avery'ye, başını öperek.

"Her zaman. Çok tatlı bir kızdı," diyorum.

Cüzdanını çıkarıp bize ne kadar borcu olduğunu sormaya başladı. "Hayır, lütfen. Gerçekten. Ona sahip olmayı sevdik."

"Peki." Genişçe gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Tekrar teşekkürler." "Umarım Georgia iyidir!" O gitmeye başlarken sesleniyorum.

"Olacak, teşekkürler," diyor ve kapıya doğru ilerliyor. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve yine nedeninden emin değilim. Olayları nasıl okuyabildiğimi ve olmayan anlamlar yükleyebildiğimi biliyorum, bu yüzden bunu yapmama izin vermiyorum. Hiçbir zaman en dost canlısı insan olmadı. Toplumda, sahip oldukları servet nedeniyle büyük bir

üstünlük kompleksi yaşayan pek çok varlıklı adam tanıyorum.
ya da birlikte yemek yedikleri senatörler. Buralarda işler böyle yürür.

herkes hakkında en kötüsünü düşünmeye devam etmeme izin vermeyeceğim. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Paige battaniyeyi silkeleyip katlayarak, "Kesinlikle kapalı," diyor. "Çay ister misin... ya da bir margarita?" Gülüyor.

"Hayır, geri dönsem iyi olacak," diyorum. "Teşekkürler, yani gerçekten. Denediğin için gerçek bir arkadaşın. Her şey biraz fazla geldi ve huzurlu olmaya karar vermem gerekiyor. Ha ha. Bu çok fazla Oprah konuşması oldu ama gerçekten. Teşekkürler," diyorum ve gitmeden önce elini sıkıyorum.

Caddenin karşısındaki evimize doğru yürürken durup Georgia'nın evine bakıyorum. Durmak istiyorum. Her zaman başımı belaya sokan paranoyadan kurtulmak istiyorum ama... Georgia dönmüş olmalı. Evde olmamalıydı. Bir şeyler yanlış gibi geliyor.

OceanofPDF.com

GÜRCİSTAN

Sonunda evimin önüne vardığımda her şeyin yoluna gireceğinden umutluyum. Lucas'ın videoyu fark etmemiş olma ihtimali çok yüksek. Avery ve benim iki buçuk saat kestirdiğimizi gösteriyor. Belki de ekrana sadece bir kez bakmıştır.

Korkunç görünüyorum. Muhtemelen bu şekilde ortaya çıkarak onun beni olduğundan daha da tuhaf bulmasına neden olacağım. Takside, dikkatimi

Avery'yi düşünüp umutlu ve sakin kalmaya çalıştım ama karanlık düşünceler içeri girdikçe nefesimi tutmakta zorlandım. Dışarıdan çok kolay görünüyor. Benim gibi bir kadın hakkında bir şeyler duysaydım, anlamazdım. Ama kasaba büyük değil ve o her köşeye bir tuzak kurmuş. Buradaki herkes ona saygı duyuyor.

Yıllardır tanımadığı tek bir kişiye bile gidemiyorum.

Uzun süre kaçmak için bariz bir yol bulamamış gibi göründüm. Ama çok zeki bir adam bu dünyayı kurmak için çok uzun zaman harcadı ve kaçış olmadan tasarlandı. Ve gerçek sonunda kafama dank etmeye başladı. Kimliğim yok, kim olduğuma dair bir kanıtım yok ve çıkış yolum da yok. Bana Georgia diyor, bir lakap, çünkü benim Georgia şeftalisi kadar solgun, dedi.

-Ve beni herkesle bu şekilde tanıştırdı. Bunu çekici buldum. Ama bu başka bir tuzaktı. Benim adım Nicola Dawson ve sonunda bir daha asla o olamayacağımı anladım.

Takside nefes alamıyordum. Hiçbir planım ve umudum olmadan eve dönmek zorundaydım. Sonunda sıkıntımı gören taksici kenara çekti. Kaldırımında oturmuş, başımı dizlerimin arasına almış, nefes almaya, kendimi toparlamaya çalışıyordum ki ne olduğunu anlamadan sağlık görevlileri yanıma geldi. Koşmak zorundaydım. Hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum: Beni hastaneye götürmeleri ve Lucas'ın evden kaçtığını öğrenmesi mi, yoksa dengesizliğimin bir kez daha kayıtlara geçmesi mi? Ayağa kalkıp koşabildiğim kadar koştum ve onlardan birkaç blok uzaklaştığımda umutsuzca başka bir taksi bulmaya çalıştım ama böyle küçük bir toplulukta bu mümkün değildi, ben de yürüdüm. Gücüm olduğunda koştum ve dört blok öteye ulaştığımda Eve döndüğümde saçlarım soğuk terden yüzüme yapışmıştı.

Gözlerim kan çanağına dönmüştü ve yaşlarla doluydu; bebeğimi alıp eve gitmem gerektiği için ilgilenecek vaktim yoktu.

Cora'nın kapısına koşup zili çaldım. Çabucak açıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, elini kalbine götürerek.

"Araba bozuldu. Uzun hikaye. Avery'yi çağırabilir miyim? Acele ettiğim için üzgünüm, gerçekten minnettarım-"

"Sorun yok. Lucas biraz önce onu aldı," diyor ve ben neredeyse ağırlıksız hissediyorum, dizlerim zayıflıyor ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Gözlerimin arkasında parlak ışık patlamaları yanıp sönüyor ve düşecekmişim, bedenim pes edecekmiş ve kalbim tam burada duracakmış gibi hissediyorum ama Avery'yi düşünmek zorundayım. O eve girmeli ve başıma geleceklerle yüzleşmeliyim çünkü Avery orada.

Cora'dan uzaklaşıyorum, tökezliyorum, sonra kendimi tutuyorum. Konuşmak için ağzımı açamıyorum, bu yüzden pencerelerde parlayan sıcak turuncu ışığa bakarak caddenin karşısına doğru yürüyorum. Orada normal bir aile yaşıyormuş gibi görünüyor - pencereden içeri bakarsam, elinde birayla televizyon izleyen bir koca, ayaklarının dibinde şekilli oyuncağıyla oynayan bir bebek göreceğim, hepsi de benim eve gelmemi bekliyor, böylece birlikte akşam yemeği yiyebilir, günümüz hakkında konuşabilir, gülebilir ve gülebiliriz.

İçeri girmeden önce bir an verandada duruyorum. Verandadaki kamerayı donduran kumandaya basacak gücüm var. Muhtemelen bu yüzden eve erken geldi ama emin değilim. Ve eğer fark etmemiş olma ihtimali varsa buna ihtiyacım var.

Ön kapıdan içeri girdiğimde hiçbir ses duymuyorum. Tereddütle ön odadan geçip Lucas'ın mutfak masasında elinde buzlu viski bardağı ve yüzünde bir gülümsemeyle oturduğu mutfığa giriyorum. Bunun için yaşıyor. Ceza için. Kontrol.

"Avery nerede?" Öfkenin su yüzüne çıkmasına kısa bir süre kaldığını bilerek ve güvende olması için dua ederek soruyorum.

"Uyukluyorum. İçki?" diyor, oyun başlıyor. Gözlerim yaşarırken başımı sallıyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve onu izliyorum, bekliyorum.

"Otur," diyor, hâlâ gülümseyerek. Masanın karşı tarafındaki sandalyeye kayıyorum. Ev soğuk ve bütün perdeler çekili. Perdenin ortasından mutfak zemininde ince sarı bir çizgi halinde parlayan öğleden sonra güneşinin bıraktığı ışıktayız oturuyoruz, karanlık evde bir lazer ışını.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bunu kolaylaştırabilir ya da zorlaştırabilirsiniz.

Nerede? Nerede. Sikeyim.

Gittiğini mi sanıyordun?"

Elbette bunun doğru bir cevabı yoktur. Neredeyse her cevap Bir şekilde benim bir fahişe olduğuma ve para için hile yapmaya çalıştığıma dönüşüyor, ki bu olasılık dışı bir şey değil - bu noktada biraz para kazanmak için her şeyi yapardım - ama her cevap cezalandırılabilir, bazıları diğerlerinden daha kötü ve üzerimde bulacağı para olduğu için, "Evin önündeki yürüyüşte bir kolye buldum, bu yüzden rehin vermeye gittim. Kendime ait param olsun istiyorum." Bu son kısmı ekliyorum çünkü bunu öğrendim

Bir şekilde benim bir mahkumdan ziyade harçlığa ihtiyacı olan bir ev kadını olduğum fantezisine yardımcı oluyor. Bu kısmı ekleyince kendimi o şekilde görüyormuşum gibi oluyor.

"İhtiyacınız olan neyiniz yok? Ben sana her şeyi sağlıyorum. İyi yemeğiniz, güzel kıyafetleriniz var. Etrafınıza bir bakın. Kaç kişi böyle bir evde yaşıyor?" diye sorar. "Bak!" Sanki sonsuza kadar kilitli kaldığım evin içini hiç görmemişim gibi başımı hareket ettirmemi istiyor. İtaat ediyorum.

Beyaz duvarları ve dolapları, beyaz kuvars tezgâhı, gri bir kanepenin ve aşk koltuğunun altındaki beyaz alan halısını, bir tıbbi ofis bekleme odası kadar steril olan neşesiz, sevgisiz alanı görüyorum. Tost tabağını koridordaki masanın üzerine bıraktım. Bu onu çıldırtmış olmalı. Gözlerim çalışma odasına açılan Fransız kapılarına takılıyor. Küçük bir karede yansımamı görüyorum. cam ve titreme.

Ayağa kalkıyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. Sandalyemin üzerinde duruyor ve ben başımı eğiyorum.

"Ayağa kalk," diyor ama bana ayağa kalkmam için yer vermiyor. Sandalyemi geriye itmek ve ayağa kalkmak zorunda kalıyorum. Ve sonra işte orada: elini boğazıma dolayıp beni duvara yapıştırırken o beyaz sıcak acı. O

Elini ceplerime ve sütyenimin altına sokup bankadaki kadından çaldığım kırk doları ve Cora'dan aldığım ve taksiciye hiçbir zaman ödeyemediğim yirmi doları çıkarırken beni boynumdan tutuyor. Yere fırlattı.

"Buna değer mi?" diye bağılıyor, yüzüme tükürüyor. "Altmış lanet olası dolar! Çünkü tüm bunları sana verecek kadar fedakârlık yapmıyorum. Buna o kadar mı ihtiyacın var?"

"Hayır," diyorum, itaatkârca.

"Ne?" diye bağılıyor.

"Hayır," diyorum nefes almak için zorlanarak. Boynumu bıraktı ve kendi Nefes nefese kaldığımda ellerim içgüdüsel olarak ona gidiyor. Sandalyeye yaslanıyorum ve az sonra olacıklardan önce nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Eğer beni öldürürse, yıllardır kurduğu fantezi sona erecek. I Ölmemi istemediğini biliyorum ama gerekirse bunu gerçekleştirmek için planları olduğunu da biliyorum. Onun planı benim aşırı dozda ilaç almamı sağlamak.

Antidepresanlar sayesinde kimse bir şeyden şüphelenmeyecek. Karışıklık yok, şüphe yok. Benim teorim bu, ölmemi istemiyor ama yanılıyor da olabilir. Şu anda internette benim daha genç bir versiyonumu hazırlıyor olabilir, beni öldürmeye ve aynı şeyi ona yapmak için bir ülkeye uçmaya hazır olabilir. Gerçekten hiçbir fikrim yok, bu yüzden mücadele etmiyorum. Avery'yi düşünüyorum ve çılgılık atmıyorum, ağlamıyorum ya da karşı koymuyorum.

Bodrumun kapısını açtığımda, panik boğazımda yükseliyor, göğsüm sıkışıyor ve ellerim titriyor, ama ona pençe atıp beni aşağı taşımasını sağlamayacağım. Bu sefer olmaz. Dersimi aldığımı ve ona boyun eğeceğimi hissetmesine ihtiyacım var. Merdivenlerden inmek için yanından geçmemi sağlıyor. Sessiz komutuna itaat ederken yavaş ve dikkatli adımlar atıyorum. Sol omzumla alçıpana yaslanıyorum ve ikinci adımı dikkatlice atıyorum, ne yapacağımdan emin değilim, çünkü daha önce bodrum odasında hiç savaşmamıştım. Ve sonra, dördüncü basamağa geldiğimde, künt

Topuğunun kürek kemiklerimin arasındaki kuvveti ve nefesim ciğerlerimi terk ederken oluşan yakıcı yanık. Korkuluklara tutunarak ya da yönümü arayarak yuvarlanmıyorum, uçuyorum ve beton zemine ses çıkaran bir çatırtıyla iniyorum

Kemik kırmak gibi.

Beni çimento odasına kilitleme zahmetine girmiyor. Sadece üstümdeki bodrum kapısının sürgüsünü tıklatıyor ve beni orada bırakıyor. Yarı karanlıkta bir süre hareketsiz yatıyorum. Bodrumdaki lambadan hâlâ bir kare zayıf ışık geliyor.

Çıkış penceresi ve ışık tamamen gitmeden önce vücuduma bakmaya çalışıyorum. Bileklerimi oynatıyorum ve sonra oturmaya çalışıyorum, keskin bir acı hissediyorum. Nefes aldığımda sırtımı delip geçiyor. Bir kaburgam kırıldı, en azından bir tane. Sorun değil; kırık kaburgalar için gerçek bir tıbbi bakım gerekmiyor. Koltuk değneği yok, bot yok, alçı yok, sadece zaman. Dizlerimin üzerine çöktüm ve biliyorum ki Yüzümde ve kalçamda düştüğüm yerde ciddi morluklar olacak ama sadece sağ kaburgam kırık görünüyor.

Bir amaşır sepetindeki kirli çarşaf yığınınına doğru sürünüyorum, sadece sığ nefesler almaya dikkat ediyorum. Onları çıkarıp yere seriyorum, böylece üzerlerine uzanabiliyorum. Bu kaçmak için sahip olduğum son fırsat mıydı? Bana izin verdi

Haftada birkaç kez evin arkasındaki küçük parkta Avery'yi sallar, o da pencereden izlerdi. Şimdi o da gitti, özgürlüğün son kırıntısı.

Kirli paspas ve çamaşır suyu kokusu, sakat bırakan acıyla birleşince kusmak için lavaboya doğru sürünüyorum, ancak ayakta duramıyorum, bu yüzden metal giderin yanındaki beton zemine kusuyorum. Bir çıkış yolu bulduğumdan en son ne zaman emin olduğumu düşünüyorum. Beni tuzağa düşürdüğünü anladıktan sonraydı, ama yine de arada sırada gösteri için beni dışarı çıkarıyordu ve kurallar vardı. Tuvaleti kullanmak yok. Eğer kullanmak zorunda kalırsam, etkinliği terk ederdik ve o da çileden çıkardı, bu yüzden gitmek zorunda kalmamak için bütün gün su ya da başka bir şey içmedim. Yanından ayrılmak yok, geçmişimi tartışmak yok, somurtmak ya da *antisosyal saçmalıklar* yok. Bu aşama sadece birkaç hafta sürdü çünkü Bir restoranın dışında vedalaşırken başka birinin Uber'ini kullanmış. Soföre gitmesi için ne kadar bağırdıysam da adam telefonuna yol tarifini girmekte acele etmedi ve artık çok geçti: Lucas yanıma atlamıştı.

O gece aynı zamanda üç yüz dolar bulduğum ve bunun özgürlük anlamına geleceğini düşündüğüm geceydi. Restoranın salonunda, işi küçük bir kokteyl partisi veriyordu ve ben bütün gece onun birkaç metre yakınındaydım. Bir noktada, bir sohbet sırasında köşeye sıkıştı. Gözlerinin birkaç kez beni aradığını gördüm, ama bunlar onun dünyasında önemli figürlerdi ve kaba olamazdı, bu yüzden görüş alanından çıkıp vestiyere girdim. Üç yüz dolardan biraz fazla para bulana kadar her cebimi ve el çantamı nakit para için karıştırdım. Parayı iç çamaşırımın içine soktum ve daha sonra ödeyeceğimi düşünerek partiye geri döndüm, ama asla yapmadım çünkü onun yanında sohbet eden bir grup kadının içinde cisimleştim. Kendimi sohbeta dahil ettim ve birkaç dakika sonra Lucas yanıma geldi ve kadınlardan biri şefkatle kolumu tutarak, "Onu senden çaldığım için üzgünüm aşk kuşu," dedi.

Bu, kadın tarafından köşeye sıkıştırıldığımı ve bana söylediği gibi kibar olmaktan başka seçeneğim olmadığını gösterdi. Neyse ki ceza gerçekleşmedi. Ve paranın kesinlikle bir çıkış yolu olduğunu düşündüm. bilmiyordum. Bana sahte pasaport alması için mahalledeki bir adama tüm parayı ödedim. Bu Lucas'ın beni geceleri eve kilitlemesinden önceydi. Hâlâ biraz özerkliğim varmış gibi davranıyordu ama kameralar ve alarmlar vardı, yani elbette bu da oyunun bir parçasıydı. Alarmin şifresini öğrendim ve Onu izleyerek zaman içinde kameralar. Parçalara ayırabilmem haftalarımı aldı.

Altı haneli kodu bir araya getirdim ve bunu yaptıktan sonra ve tüm paramı bu adama verdim. Adamı buraya taşıdığımız ilk birkaç aydan beri tanıyordum, neler olduğunu anlamadan önce, bu yüzden ona güvendim. Sayılır. Ama bu atmam gereken bir adımdı.

Şimdi keşke kaçsaydım diyorum. Avery'den önceydi, belki kaçabilirdim. Her ne kadar beni bulmak için her türlü kaynağa sahip olduğunu söylese de, bulacağına ve sonra da beni öldüreceğine söz verse de. Ama eve gitmek istiyordum ve o kimliğe ihtiyacım vardı. Kimliği hiç alamadım ve adam paramı uyuşturucu için kullandı. Aslında bana öyle söyledi. Daha da kötüsü, vestiyer görevlisi hırsızlık yaptığı için kovuldu, Lucas günler sonra bundan bahsetti.

Şimdi burada yatıyorum, bebeğimi kucağıma alamıyorum, bir yıldır bu cehennemdeyim.

hayatım haline gelirse, bırakıp gitmek istiyorum. Bazen tüm sitalopramı bir yudumda içsem ve asla uyanamayacağım acısız, ağırlıksız bir uykuya dalsam daha iyi olur diye düşünüyorum.

Ama Avery.

Sonra çaldığım altın saati hatırladım. Her ihtimale karşı onu da kimliğimle birlikte ayakkabımın kenarına koyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın akıp boynuma düşmesine izin veriyorum, ağlamanın verdiği sancı hemen kaburgalarımda şiddetli bir ağrıya neden oluyor. Yüzümü buruşturuyorum ama tüm düşüncelerimi onun almadığı saate odaklıyorum.

ve nasıl satacağımı bilmek istiyorum. Kadının kimliğini aldım. Rehin vermek ya da satmak için bir kimliğe ihtiyacınız olduğunu zor yoldan öğrendim ve artık bir kimliğim var. O birkaç yaşça büyük, birkaç kilo daha ağır, ama orta boylu esmer bir kız ve işe yarayabilir. Bu başka bir şans. Tekrar denemek zorundayım.

PAIGE

Paige her zamankinden daha erken uyanır. Bir fincan kahve alır ve bornozuyla dışarı çıkıp kadife çiçeklerini sular ve Christopher'ın çiçekleri yemesine izin verir.

bahçedeki karahindibalar evin karşısındadır. Bir bebeğin durmadan ağladığını duyar ve Lucas ile Georgia'nın bebeğinin verandadaki pembe kafesli oyun parkında oturduğunu görür. Genellikle dikkatsiz ebeveynlere çocuklarını susturmaları için bağırdı, tıpkı birkaç ay önce bir Applebee'de yaptığı gibi, iki küçük çocuğun elinden boya kalemlerini ve boyama menülerini alıp çantasına tıktırırken ebeveynlerini dehşete düşürdüğü gibi. Belki de tesadüfi olmayan bir şekilde, Grant onu en son o zaman bir restorana gitmeye zorlamıştı.

Bu kez küçük Avery'yle tanıştığını hatırlıyor ve bir şeyler hissediyor - kalbinin etrafında bir sıkışma, koşup çocuğu kucağına almak istemesine neden olan bir sızı - ama anne ürkek ve Paige'i huzursuz ediyor, bu yüzden içgüdüsünü takip etmiyor. Bu bebeği neden korumak istediğini tam olarak anlayamıyor ama Lucas'ın dışarı çıktığını görünce bundan kurtuluyor. Verandaya.

Sadece Lucas değil. Adamın kapıyı çarparak açtığını ve karısı yavaşça dışarı çıkarken yüzünde sabırsız bir ifadeyle, kaşlarını çatarak kapıyı tuttuğunu görür. Topallıyor gibi görünüyordu. Ya da bir şeyler doğru görünmüyor. Ya gerçekten akşamdan kalma görünüyor ya da... belki de hasta ve bunu saklıyorlar ve bu yüzden bu kadar tuhaflar. Sabırsızca ve öfkeyle bebeğe doğru bir hareket yapıyor ve Georgia hemen çocuğun yanına gidip onu birkaç kez öpüyor. Paige'in onları izlediğini görür ve el sallar. O da el sallamıyor. Herkes şüpheli ve o garip orospu çocuğu ondan el sallamıyor. İçeri girdiğinde Christopher'ın daireler çizdiğini fark eder ve ona Kinney'lerin yan bahçesine kaka yapmasını söyler.

"Oraya git, bebeğim. Gördün mü? Şuraya. Güzel!" diyor onunla konuşurken kullandığı yüksek perdeden sesle ve o da itaat ediyor.

Kanepeye uzanır ve öğlene kadar *Dr. Phil* ve *House Hunters*'ı izler. Çok kısa bir süre önce Caleb'in *Dr. Phil* açıkken sağındaki koltuğa oturduğunu hatırlıyor. Caleb ona nasıl olduğunu sormuştu.

bu saçmalığı izledim. O bölümde "hayat boyu kör olma hayalini" gerçekleştirmek için gözlerine çamaşır suyu koyan bir kadın vardı.

"Bunun kime yardımcı olması gerekiyor? Dizi, uyarıcı bir hikaye göstermeye ve diğer insanların kaçınmasına yardımcı olmaya çalıştığını söylüyor... tam olarak ne? Kaç tane insanlar kendilerini kör etmek mi istiyor? Bu çok sömürücü" diye söyleniyordu.

Grant her zaman gerçek bir sabun kutusu hazırlayıp Noel'de ağacın altına koymaları gerektiği konusunda şaka yapardı, böylece haberlerle tartışırken ya da programlarının neden çöp olduğunu tam olarak açıklarken üzerinde durabileceği bir şey olurdu. Paige buna gülümsüyor ve sonra gözlerinin arkasındaki tanıdık sızı tehdit ediyor, bu yüzden ayağa kalkıyor ve düşünceleri uzaklaştırıyor.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardır, bu yüzden harekete geçirdiği planların tutmaya başlayıp başlamadığını görme zamanının geldiğine karar verir. Finn'in geçen geceden beri onu aramamasına şaşırır ama Cora'nın iyiliği için soğuk davranmaya çalıştığını bilmektedir.

Ona mesaj atıyor. **Selam, seksi şey. Beni özledin mi?** Cevap gelene kadar on dakika bekler.

Bu da kim? Yazıyor. Ciddi mi lan bu? Tamam, karısının arkadaşı, belki numarasını almak için bir nedeni olmayabilir, ama kadın onun daha çok oyun oynadığını düşünüyor.

Geçen gece o kadar unutulabilir miydi? Mesaj atıyor. Bu biraz belirsiz çünkü adamın bir motel fahişesiyle yattığını biliyor. Muhtemelen numarası onda yoktur. Ama emin olamıyor. O emin, Ancak Charlotte ile de yatıyor, yani belki de çiğneyebileceğinden fazlasını ısıyor, hepsiyle hokkabazlık yapıyor, kimin kim olduğunu unutuyor. Büyük ihtimalle diğer kadınlarla yaptığı görüşmeler için gizli bir telefonu vardır.

Muhtemelen Cora gerçek telefonunu görecektir diye panik yapıyordur.

Pencereden dışarı bakar ve Cora ile Finn'in birlikte yaprakları tırmıkladığını görür. *Ne kadar tatlı.* Eğer telefonunu bahçe eldivenleri ve kahve fincanının yanına, ön basamağa bırakmış olsaydı, Cora mesajın açıldığını görebilirdi. Görmedi ama hala öfkeli görünüyor. Paige ne kadar da skandalcı.

Bana bu şekilde mesaj atamazsın, mesajı geri geliyor. Onu bahçenin ortasında durmuş, telefonuna bakarken görür.

Neden olmasın? diye cevap verir. Yanıt almadan önce uzun bir süre bekler. Mia'nın evden tayt ve büyük boy kapüşonlu bir tişörtle çıkışını izler. Hemen babasının yanına gider ve Paige onun yüzünün bembeyaz kesilişini izler. Babası ondan irkilir ve telefonu cebinin derinliklerine iter. Elini uzatır

ve babası ona bir dizi anahtar verir. Paige'in anlayamadığı bir şey söylüyorlar.

duydum. Sonra Mia arabaya gider ve biner. Cora ona bir şeyler bağırır. -"Hoşça kal, tatlım!" gibi geliyor ama Mia ona hiç aldırmıyor. Zavallı Cora, diye düşünüyor Paige, ama sadece bir anlığına, çünkü oldukça zor durumda bir adam gibi görünen Finn'in dikkatini dağıtıyor. Tırmığını bir yaprak yığınınına saplıyor ve verandaya oturup seyahat kupası kahvesini yudumlamaya gidiyor.

Onun iç çekişini ve bir an için başını eline yaslayışını izler. Cora bunu görmez çünkü dikkati Georgia'ya kaymıştır, Paige bunu fark eder. Cora'nın Georgia'nın bebeğini kucağına almak için eğilmeye çalışmasını ve sonra acı içinde yanını tutmasını izlemesini izliyor. Sonra diz çöküyor ve oyun parkının kolay monte edilebilen file kenarlarını kırıyor, böylece Avery'nin yanına gidebiliyor.

Garip ama şu anda bunu düşünmüyor. Finn'in mesaj yazmaya başlamasını izliyor, sonra Finn kafasını kaldırıyor. Bakışları bir an için uzakta, sanki düşünmeye çalışıyormuş gibi görünüyor, ama onun yerine Paige'in ön pencereden bakışlarıyla karşılaşılıyor. Paige ona el sallıyor. Görmediğinden emin olmak için Cora'ya bakıyor; bir an için afallıyor. Sonra aniden ayağa kalkar ve içeri girer.

Bana neden böyle mesaj attığını anlamıyorum, diyor mesajda. Onun ne yaptığını görüyor. Bu konuda yetenekli. Paige'in Cora'ya mesajları kendi tarafından göstermesi ihtimaline karşı aptalı oynayarak izlerini kapatıyor.

Sana mesaj atmamı ya da seni aramamı istemiyorsan görüşmek için buluşalım, diye yanıtlıyor. Daha tehditkâr olabilirdi ama adamın daha da geri adım atmaması için hafif davranmalıydı. Bir süre hiçbir şey olmuyor. Cora'nın bir an etrafına bakınıp onu aradığını görür ama Cora'nın

onun gitmesinden rahatsız oldu çünkü caddenin karşısına geçti. *Yüce Tanrım, umarım zavallı Georgia'yı rahatsız etmiyordur.*

Yarım saat sonra cevap verir, Wild Roast Coffee Shop saat 4'te. Vay, vay, diye düşünür. Kulağa mükemmel geliyor.

Paige kaynar su ve okaliptüs kokulu banyo tuzlarıyla doldurduğu küvete girer. Bacaklarını bebek yağıyla tıraş etmek için zaman ayırıyor ve ne giyeceğini düşünüyor.

Cora'yı yanlış yönlendirdiği için kendini suçlu hissediyor. Cora'ya ulaşmaya çalışacaktı. ama işler değişti ve şimdi daha fazlasını istiyor. Zaten birbirleri için doğru kişiler değiller ama bu kısmı beklemek zorunda.

Wild Roast'a yanaştığında Finn çoktan oradadır, bu da onu rahatsız eder çünkü bir şekilde ona üstünlük sağlar, masayı seçer, kahvesini alıp yerleşir.

Kadın içeri girer, uzun, parlak saçlarını

Bir omzunu ve dar süet ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına koydu. Adamın ayağa kalkıp ona yardım edeceğini umuyordu ama etmedi. Kadın oturuyor.

Ona gülümsemiyor ya da selam vermiyor; sadece kaşlarını çatıyor ve iç çekiyor. "Peki bu neyle ilgili?" diye soruyor.

"Affedersiniz?" dedi. Beklediği şey bu değildi.

"Mesaj atmayı bırakmanı istiyorsam, seninle buluşmalıyım. Bu bir çeşit tehdit miydi?" Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Ciddi misin? Hayır, Cora'nın mesajlarını görmesini istemezsen tanışmamız daha kolay olur diyordum. Bana üçüncü dereceden hakaret etmeden önce en azından bir kahve ısmarlayacak mısın?" diyor telaşla, kontrolü yeniden ele almaya çalışarak.

"Evet," diyor öfkeyle, ayağa kalkarken iki elini masanın kenarına vuruyor.

"Skinny latte," diyor gülümseyerek, anahtarlarını el çantasına sokup sandalyesinin arkasına asıyor. Adam bir saniye sonra tekrar oturup masanın üzerine eğilerek onu şaşırtıyor.

"Bu bir şey değil," diyor, aralarında bir ileri bir geri işaret ederek. "Şunu açıklığa kavuşturalım." Sonra ayağa kalkar ve tezgâha gider. Paige sarsılmış, dürüst olmak gerekirse incinmiştir ama aynı zamanda yakalaması gereken bir fırsat da görmektedir. O gece barda adamın telefonunu en az bir düzine kez açtığını görmüş. Görmek istememişti ama bütün gece gözünün önündeydi; bundan kaçınamazdı. Peki, tamam. Görmek istemişti. Ve şimdi, bunun çok yardımcı olacağını fark etti.

Kahve kuyruğunda sırtının kendisine dönük olduğundan emin olmak için kontrol eder. Sonra telefonunu açıyor ve hızlıca rehberinde geziniyor, fotoğraflarını çekiyor

kendi telefonuyla istediğini seçiyor. Bir not uygulaması görüyor ve önünde hala sırada birkaç kişi olduğu için onu açıyor. Bir tanesinin başlığı *Şifreler*. Evet, lütfen. Tıklıyor, hızlıca birkaçının fotoğrafını çekiyor ve sonra adamın telefonunu masanın üzerine ters çeviriyor, böylece zaman aşımına uğrayıp kapanmadan önce geri gelirse ekranın parıltısını fark etmeyecek. Çok ilginç, diye düşünüyor. Eminim Cora'nın görmesini istemeyeceği bir şey. İhtiyacı olursa yeni bilgiyi daha sonraki bir tarih için saklayacak.

Geri döndüğünde elindeki kâğıt kahve fincanını yere bırakıp oturuyor. Yenilmiş ve bitkin görünüyor.

"Sarhoştum, tamam mı? Eğer ona söyleyeceksen söyle. Yoksa ne? Tam olarak ne istiyorsun?" diyor.

"Bir şey istediğimi nereden çıkardın?" diye soruyor, sakın bir sesle onun hayal kırıklığına karşılık veriyor. Adam alay ediyor, tavana bakıyor ve sonra tekrar ona dönüyor.

"O zaman neden buradayız? Eğer bir şey istemiyor olsaydın, bunu eğlenceli bir geceye çevirir, yoluna devam ederdin. Cora'yı karıştırma."

"Demek eğlenceli olduğunu düşünüyordun," diyerek fincanının üzerinden ona gülümsüyor ve ardından sıcak buharı üflüyor.

"Oyunlar. Ben de bundan bahsediyorum. Böyle bir şey olmamalıydı," diyor ve kadın her ne olacaksa yarıda kesiyor.

"Ama oldu," diyor, artık gülümsemiyor.

"Peki o zaman, ne, Tanrı aşkına, ne? Başla artık. Benden ne istiyorsun?"

"Karısından bir sır saklamaya çalışan bir adam için, biraz daha nazik olmayı düşünebileceğin tek kişiye oldukça ateşli bir şekilde yaklaşıyorsun," diyor ama adam sadece daha da tedirgin oluyor.

"Çünkü bunun bir anlamı yok, Paige!" diye bağırıyor ve ikisi de tanıdıkları kimsenin duyamayacağından emin olmak için omuzlarının üzerinden bakıyorlar. Sesini alçaltıyor.

"O zamandan beri her gece uyumadığımı mı sanıyorsun? Berbat mı ettim?" diye devam ediyor. "Sıçtım, biliyorum. Peki, ne? Ona tam olarak ne söyleyeceksin?" Çaresizlik sesini hafifçe çatlatıyor.

"Ben de ona söylemek istemiyorum. Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Adam cevap vermiyor, sadece ondan uzağa bakıyor, inanmıyor, can alıcı noktayı bekliyor.

"Bunu inkar edebilirim, biliyorsun. Etraftaki en istikrarlı insan sen değilsin," diyor ama kız bunun onu etkilemesine izin vermiyor.

"Sadece seni görmek istiyorum. Hepsi bu," diyor.

"Ne?" diyor abartılı bir ses tonuyla, sondaki *t* harfini fazla telaffuz ederek ve kaşlarını kaldırarak.

"Neden olmasın? Biraz vahşi ve dengesiz birini kullanabilirsin gibi görünüyor. Belki de bu senin için daha iyi bir eşleşme olur. Grant'e bak. O dünyadaki en iyi adam ama birbirimizi aştık. Biraz, ne bileyim, eğlenemez miyiz? Tehlikeli bir eğlence," diye ekliyor biraz gülerek. Adam ona bakıyor, göz teması kuruyor. Kız bakışı okuyamıyor.

"Ben o adam değilim," diyor. *Yalancı*. "Yani ona söylemek istiyorsan, durma söyle. İnkâr ederim ve bir arkadaşını kaybedersin."

"Vay canına," diyor Paige. "Bundan emin misin?"

"Burada ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Beni eve bıraktığın o gece tüm bu olanlara hayır dedim ve sen hala geri dönüyorsun, geçen gece partide bir şeylerin peşindesin. Sana güvenmiyorum," diyor ve son birkaç kelimeyi iyi bir noktaya değinmiş gibi noktılıyor.

"Ben mi? Geri mi geldim? O banyoda kendimle seks mi yaptım? Özür dilerim. *Bana* güvenmeyen sen misin? Ha!" Sesi yüksek ve kısık. Bu hırçın yüz ifadesi tehlikeye işaret etmeli ve onu bırakmasını sağlamalı, ama bırakmıyor.

"Kanıtınız yok, o yüzden..."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor ve adam ayağa kalkıp telefonunu cebine sokuyor.

"Sanırım burada işimiz bitti," diyor. Dönüyor ve kafeden çıkıp arabasına doğru yürüyor.

Bu çok şirin. İşimizin bittiğini sanıyor.

OceanofPDF.com

CORA

Neredeyse hayal mi görüyorum diye düşüneceğim ama Finn son birkaç gündür çok dikkatli görünüyor. Hayır, karar verdim. Sorun bende. En kötüsünü düşünmekle o kadar meşguldüm ki onu takdir etmedim ya da ne kadar çabaladığını fark etmedim.

Ocağın başında durup bir tava Hamburger Helper'ı karıştırıyorum. Finn kanepede uzanmış haberleri izliyor. Dışarıda hava kararırken muhabirlerin boğuk sesleri hoşuma gidiyor ve ev kızarmış soğan ve sarımsak gibi kokuyor. Aile odasına açılan kemerli kapıya gidip bir süre Finn'i izliyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Ailemiz, evimiz. Kendimi bundan kurtarabilirim kendime yaşattığım paranoya ve işkence. O yanlış bir şey yapmadı. Ben yaptım. Ve artık durabilirim. Bu farkındalıkla birlikte içimi büyük bir rahatlama kaplıyor. Buzdolabına gidip iki şişenin kapağını açıyorum. Kanepenin ucuna oturuyorum, onunkini ona uzatıyorum ve benimkini yudumluyorum. Oldukça şaşırılmış görünüyor.

"Teşekkürler," diyor. "Her şey yolunda mı?"

"Şerefe." Şişeleri tokuşturuyorum.

"Bira mı içiyorsun?" diye soruyor, sanki bu bir şakaymış ve başka çılgınca bir şey olmak üzereymiş gibi etrafına bakıyor.

"Evet, neden olmasın?"

"Çünkü sen... biradan nefret ediyorsun?" diyor.

Markette bulduğum şekerli sert elma şarabından memnun bir şekilde, "Bunun tadı benim Elmalı Brown Betty'ye benziyor," diyorum. Ben de çaba sarf ediyorum. "Şu bahsettiğin filmi izlemeliyiz. Kocaayak olayını," diyorum.

"Belgesel mi?" diye soruyor, sanki bir şeylerin peşindeymişim gibi paranoyakça bakıyor, itiraf etmeliyim ki bu biraz sinir bozucu.

"Evet, o. Patlamış mısır yapabilirim."

"Tamam," diyor ve mutfığa geri dönüp Hamburger Helper ve salata yeşilliklerini tabaklara kaşıklamamı izliyor. Sorgulayan bir ifadeyle ona bakıyorum ve o da arkasını dönüyor.

Mia'yı akşam yemeğine çağırdığımda, büyük boy flanel pantolonu ve birbiriyle çelişen sweatshirt'üyle odaya süzülüyor. Sanki evsiz gibi görünmeye çalışıyor. O

kulaklıkları takılı ve oturduğunda tabağa bakıp gözlerini deviriyor ve kulaklıkları çıkarıyor.

"Sorun mu var?" Dedim.

"Hayır, sadece vegan olduğumu ve neden beni tümör ve hormon yemeye zorladığınızı anlamıyorum ve bu karbonhidrat festivali Weight Watchers'ınızda nasıl?"

"Beş puan," diyorum savunmaya geçerek. Salatayı karıştırıyor.

"Umarım hayvanın ölü bedenini yerken acısını tadarsınız, çünkü bu barbarlıktır" diyor.

"Lütfen, yemek yiyoruz," diyor Finn.

"Aman Tanrım! Bu tam anlamıyla... Lütfen bir şeyler atıştırabilir miyim? oda?" diye soruyor ve cevap beklemeden kilerden bir mısır gevreği alıp koridora yöneliyor. İtiraf etmeliyim ki, şimdi hindiden biraz soğudum ve tabağımın etrafından itiyorum.

"Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum," diyorum.

"Hayır, sadece ergenlik dönemini yaşıyor," diyor, yanımdan geçip odanın karşısındaki televizyondaki futbol maçının özet görüntülerine bakarak.

"Bir süredir ergenlik çağında ve bu -" elimle bir daire işareti yapıyorum "- tüm bunlar yeni gibi."

"Ben olsam endişelenmezdim, tatlım. O iyi bir çocuk, sadece huysuz. Çocuklar huysuz olur," diyor ve elini elime koyuyor; kalbimin dolduğunu ve başımın hafiflediğini hissediyorum. Ona bir şeyler hissettiğimi söylemedim.

Son aylarda içine kapanması ve uyuşturucu kullanıyor olabileceğini düşünmem konusunda haklı olarak endişeliyim. Gecenin özel olmasını istiyorum, bu yüzden

Ben tabakları temizlerken konuyu değiştir.

"Bu hafta sonu Lucas'la golf oynayacak mısın?" Yenmemiş hindi ve eriştelerimi çöpe atarken soruyorum.

"Hayır, iptal etmek zorunda kaldı," diyor ve bir bira daha kırıp kanepeye getiriyor. Yaptığım işi bırakıp onu takip ediyorum ve ellerimi bir kurulama bezine siliyorum.

"Neden?" Soruyorum ya da daha doğrusu talep ediyorum. Adımlarının ortasında duruyor ve bana dönüyor.

"Ne? Söylemedi. Onun yerine geçmek mi istiyorsun, yoksa...?"

"Ha ha," diyorum, mutfaktaki işimi bırakıp kanepede onun yanına oturuyorum. Her zamanki gibi karşılıklı oturup telefonlarımızla meşgul olmak gibi bir şey değil ama yakın. Koltuğun arkasındaki yün battaniyeyi çekip ona sarılıyorum.

"Bir keresinde seni putt-putt'ta yenmiştim, belki onun yerine geçebilirim," diye şaka yapıyorum. "Bence o garip biri. Bilgin olsun."

"Kim?" Finn ilgisiz bir şekilde sorar.

"Lucas Kinney. Merhaba." Tam o sırada bir çarpma sesi duyuldu. Cam kırılması gibi bir ses ve ikimiz de ayağa fırlıyoruz. Evde biri vardı. Kalbimi tutuyorum ve Finn mutfakın yanındaki hurda dolabından bir beyzbol sopası alıyor. Sessiz olmam için parmağını dudaklarına götürdü. Gürültü

üst kattan gelmiyordu, ama yine de yukarı koşup Mia'yı kontrol etme isteğimle savaştım. Belki bodrumdan geliyordu, ya da...

"Bununla ne yapacaksın?" Ellerim kontrolsüzce titrerken, kalbim güm güm atarken, kulaklarımın arasında güm güm atarken soruyorum.

"Silah üst katta. Şşşt," diyor ve ikimiz de korkudan donmuş bir halde kıpırdamadan duruyor, sesin nereden geldiğini duymaya çalışıyoruz. Birkaç dakika sonra başka bir şey duymuyoruz.

"Orada kal," diye talimat verdi.

"Olamaz," diyorum ve evi temizlerken arkasından yakından takip ediyorum, her yatak odası ve banyo kapısını bir sarsıntıyla açıyor ve sonra davetsiz misafiri vurmaya hazır bir şekilde geri çekiliyor. Garajın kapısını açtığında camı görüyorum. Ön yolcu camı kırılmıştı.

"Kim var orada?" diye bağılıyor karanlığa doğru.

"Garaj kapısını kilitle ve polisi ara. Yapma..." Ama o çoktan ışıkları yakmış ve hasarı incelemeye başlamıştı. O her iki arabamızın etrafında dikkatlice yürürken ben kapının pervazında duruyorum.

"Kim var orada?" diye bağılıyor yine, aptal sopasıyla sesi biraz komik çıkıyor doğrusu. Camın olduğu yerden içeriye bakıyor, arabada kimse var mı diye kontrol ediyor.

"Finn," diye sesleniyorum ve sonra sopasıyla arabamın kapılarını açıyor ama kimse yok.

"Temiz," diyor ve Mia'nın iyi olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için yukarı koşuyorum. Onu bir puf koltuğa yayılmış, telefonla konuşurken gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Ona gürültüden bahsetmiyorum; sadece aşağıya inip garaja gidiyorum, Finn telefonunda *kendiliğinden kırılan camları* araştırıyor.

"Sence kendi kendine mi kırıldı?" Soruyorum, her köşeyi kontrol ettiğimiz ve temiz olduğu için sinirlerim biraz yatışıyor.

"Burada kimse yok. Garaj kapıları kapalı. Bilmiyorum," diyor. "Belki de Lucas Kinney'dir," diyorum.

"Ne?" Finn sert bir şekilde söylüyor.

"Bebeğini kucağına aldığına bana nasıl baktığını görmediniz. O haklı değil."

"Yani olan her şey onun suçu çünkü ondan hoşlanmadığınıza karar verdiniz. Şimdi de büyücü mü oldu?" Finn soruyor.

"Burada biri vardı," diyorum kesin bir ifadeyle ve kendimi emin *hissediyorum*. Havada kalan bir şey var - bir kişi bir yeri yeni işgal ettiğinde oluşan küçük bir elektrik izi. Finn hayalet davetsiz misafiri aramak için sahte bir girişimde bulunarak ileri geri hareket ediyor. Garajın tavanına yakın dar pencereyi işaret ediyorum. Finn gülüyor.

"Benden bir kafa uzunluğunda bir adam tam olarak ne yapmak için içeri sızdı?" Sürücü tarafına oturup camdan uzak durarak arabanın içine bakıyor. "Eksik bir şey göremiyorum."

"Ya kendine bir anahtar yaptıysa? Oooh, evet, ya sadece bizimle uğraşmak için kendini içeri aldıysa - güvenlik duygumuz gibi? *The Strangers* filmini izledin mi hiç? Liv Tyler ve *Felicity*'deki adam bir evdeydi, değil mi? Ortaya çıkıp onları korkutan üç ürkütücü kişi onlara işkence ediyordu... Sonra da onları sebepsiz yere öldürüyorlardı. Çünkü onlar psikopat. Böyle bir şey olabilir. Bunu başka kim yapar ki?" diye sordum. O içeri girdi, ben de peşinden gittim, kapıyı kapatıp kilitledim.

garaj kapısı arkamda.

"Bunun ne kadar yanlış olduğunu anlatmaya başlayamam bile, ama *anahtarı* nereden *bulduğunu* başlayalım." diyor ve kanepenin yanındaki masadan birasını alıp oturuyor.

"Birkaç ay önce anahtarlarınızı kaybetmişsiniz. Aman Tanrım! Kilitleri değiştiriyoruz. Anahtarlarınızı kim bulduysa, ya da anahtarlarınızı kim aldıysa, garaja girmiş. Vay anasını."

"Cora," diyor.

"Golfte ya da barda olabilirdi. Lanet olsun," diyorum tekrar. Kendime bir bira daha alıyorum ve kanepede bağdaş kurup ona bakarak gergin bir şekilde oturuyorum.

"Polisi arayalım mı?" Ben soruyorum.

"Cora. Hayır. Hadi ama. Saçmalıyorsun. Bir pencerenin kendi kendine kırılma nedenlerinin listesine bak," diyor telefonunu bana çevirerek. Nedenlere bakıyorum: montaj sorunları, kendiliğinden kırılmaya yol açan bir çatlak, termal stres ve bir sürü başka şey.

"Yani garip bir kaza daha mı olası? Gerçekten mi?" Ben de öyle diyorum.

"Komşunun bir psikopat olmasından daha muhtemel olduğunu söyleyebilirim. Kimin tuhaf olduğunu bilmek ister misin? Brenda Welenski, Noel ağacını çoktan dikti ve Ekim ayındayız. Neden mahallenin sapıĝı olarak rastgele onu seçmeyelim?"

diyor ve sonra kumandayı alıp kanallar arasında gezinmeye başlıyor. "Vay be. Nasıl normale dönebiliyorsun? Sanırım hastaneyi aramalıyız. Polis."

"Cor, hadi."

"O zaman kilitleri deĝiştirin. Kilitleri deĝiştirmek zorundayız. En başta anahtarları kaybettiğinde deĝiştirmeliydik," diyorum, giderek sinirlenerek.

"Tamam, yaparım" diyor.

"Yarın," diye ısrar ediyorum.

"Tamam. Bak. Hiçbir şey alınmadı, o yüzden bence rahatlamalıyız," diyor ve ben de isteksizce kabul ediyorum ama Lucas'ın korkutucu bakışlarını ve onu gördüğümde sergilediĝi tuhaf davranışları görmüyor. Hayır, bunu görmezden gelebileceğimi sanmıyorum.

Finn sabah erken kalkacağı için erkenden yatıyor ama ben aşağıda kalıyorum, şöminede ateş yakıyorum ve kanepede battaniyeye sarınıyorum. Ürktüğümü hissediyorum, bu yüzden tekrar kalkıyorum ve oturma odasının ışığını kapatıyorum, böylece kimse içeriyi göremiyor. Sürgülü cam kapının önünde duruyorum ve gecenin bir yarısı kendiliğinden kırılabileceğini düşünüyorum. Paige'in evine bakıyorum ve tüm pencereler karanlık. Georgia'nın evine bakıyorum ve görüyorum ki Işıklar yanıyor ve hareket var. Sadece Lucas ön odadaki masada oturmuş, bir yığın kâğıdın ve dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmişti. Gidip kapıyı çalsam, bir şişe şarap getirsem, sadece ziyaret etmek istediğimi söylesem ne olur acaba?

iPad'imi yan sehpanın üzerinde durduğu yerden çıkarıyorum ve battaniyemin üzerine kıvrılıp Google'ı açıyorum.

Lucas Kinney, yazıyorum. İşi nedeniyle bir sürü şey ortaya çıkıyor. Bu büyüklükteki bir şehirde ona tam olarak kamuya mal olmuş biri diyemem ama çeşitli terfilerinde, savcılık geçmişinde, LinkedIn'deki profilinde, sıkıcı hukuki konular hakkında yazdığı makalelerde onunla ilgili görülecek çok şey var. Bu sitelerin birkaçından göbek adını öğreniyorum. Cameron. Bu da işleri biraz daraltıyor.

Bir saate yakın onun hakkında ilginç olmayan şeyler okuduktan sonra karar verdim Bir avuç barbekü Pringles kazandım, iPad'imi kapatıp yatmak üzereydim ki bir şey gördüm. Bir düğün duyurusu. Lucas Kinney ve Caterina Cattaneo, 12 Temmuz 2009. Fotoğrafi yakınlaştırıyorum

Nispeten aynı görünen Lucas ve küçük çerçeveli, siyah saçlı, kocaman kahverengi gözlü ve yüzünde sevinç ifadesi olan bir kadın. Hah. Demek daha önce evliymiş.

Caterina Cattaneo'yu aradığımda, bir avuç Facebook profilinden başka bir şey çıkmıyor. Fotoğrafını Facebook profiliyle eşleştirmek zor değil. Üzerine tıkladığımda, özel gibi görünüyor. Hmm. Acaba *Caterina Kinney*'den başka bir şey çıkar mı diye merak ediyorum, bu yüzden ismi aratıyorum, sonra hemen daraltmaya karar verip *Lucas ve Caterina Kinney* yazıyorum ve sonra hiç beklemediğim bir şey görüyorum. Ölüm ilanı. İlane tıkladığımda içimde sıcak bir adrenalin patlaması hissediyorum. Nasıl öldüğü yazmıyor, sadece çok sevilen bir kız ve arkadaş olduğu, cenaze töreniyle ilgili bilgiler ve kocasının hayatta olduğu yazıyor, Lucas Kinney. Çıktım ve *Caterina Kinney'in ölümünü* araştırdım.

Alakasız başlıklara göz attım ve bir makale buldum. Boğulmuş. *Joseph County Adli Tabibi Mike Sanchez, otopsi sonucunda ölüm nedeninin belirlenemediğini söyledi.* Aman Tanrım. Zavallı Caterina! Gözlerim doldu ve ne kadar genç olduğunu düşündüm. Makalede yirmi dört yaşında olduğu yazıyor.

Polis Pazartesi günü saat 18:15 sularında olası bir boğulma ihbarı üzerine eve çağrıldı. Memurlar kadını arka bahçedeki havuzda buldu. Kocasını gözle görülür şekilde endişeliydi. Olayda cinayet izine rastlanmadı.

Karısı belirlenemeyen bir boğulma sonucu öldü. Hemen Paige'i aramak istiyorum. Adam geldiğinde o da oradaydı. Adamın gözlerinin karardığını görmüş. Ona komşuları gözetlemek için ne kullandığını sorabilirim. Sonra kendimi durduruyorum. Hayır, Finn'i takip edip hiçbir şey bulamadığımı için zaten deli olduğumu düşünüyor. Bunu kendim yapmalıyım.

Amazon'a girip güvenlik kameralarına bakıyorum. Aynen böyle, yüzlerce seçeneğim var. Gece görüşlü ve telefonumla eşleşiyor mu? Evet, lütfen.

Otuz dört dolar. Tıkla. Lucas kendine dikkat etse iyi olur. Cora'nın hayırsever bir amaç için ayıracak zamanından başka bir şeyi yok.

OceanofPDF.com

GÜRCİSTAN

Ertesi sabah beni dışarı bıraktığında, özgür olduğumu bilmemin tek nedeni kapının kilit açma sesini duymam. Açılmıyor, sadece sessiz karanlıkta küçük bir tıkırtı. Beni orada bir günden fazla bıraktığı tek zaman aylar önceydi. İki gündü ve sonradan öğrendiğime göre kendisi işe giderken Avery'yi devlete ait bir kreşe götürmüştü. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyor - alışılmışın dışında bir davranış sergilemek istemiyor, bu yüzden genellikle bir gece.

Merdivenleri çıkarken acımı ve açlığımı görmezden geliyorum. Gece lavabonun yanındaki yer giderine işedim ve ağzımı musluğun altına sokarak su içtim, böylece ona çaresizlik içinde tuvalete ya da bir şişe su almaya koşma zevkini tattırmadım.

Merdivenlerin tepesine ulaşır mutfağa girdiğimde, bir bacağına diğerinin üzerine atmış oturuyor, gazete okuyor ve bir fincan kahveyi üflüyordu. Avery'nin nerede olduğunu sordum. Sanki onu kovuyormuşum gibi sinirli bir şekilde ayağa kalkıyor ve ön verandanın kapısını açıyor. Yavaşça dışarı çıktığımda onu oyun parkında mutlu bir şekilde oynarken buluyorum. Dışarıda olmayı çok seviyor. Serin havalarda bile beni ayakta tutan tek şey bu - dışarıdaki dünyanın küçük bir örneği. Bu yüzden hep dışarıdayız. Kırık kaburgalarımı bir anlığına unutarak onu almaya gidiyorum. Yüzümü buruşturuyorum ve ellerimi bir dakikalığına dizlerimin üzerine koyuyorum, kambur duruyorum, nefes almaya çalışıyorum.

Oyun parkının pembe plastik dübelleri olan file yanları var; file yanını kolayca çıkarıyorum, böylece katlanıyor ve yanına oturup onu kendime doğru tutabiliyorum.

Lucas'ın kapıyı çarptığını duyup arabasının gidişini izledikten sonra ayakkabımdaki altın saati hatırlıyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum, hafta sonu sabahın geç saatleri olduğu için işe gitmiyor. Dikkatli olmalıyım, çünkü her an geri gelebilir ve her zaman izliyor. Dünden sonra daha da dikkatli.

Dün gece onu nereye saklayacağımı düşünerek saatler geçirdim ve sonra verandadaki sandalyelerden birinin vinil minderinde çeyreklik bir yırtık olduğunu hatırladım. Kimliği olduğu yerde bırakıyorum ama küçük metal saati ayakkabımdan çıkarıp elime alıyorum ve sandalyeye bakıyorum. Kameraya bakmıyorum. Bu bizim için uygun bir zaman değil.

Bu yüzden donduramıyorum ve hala bunu öğrenmediğinden emin değilim. Beni tekrar cezalandırmak için beklemesi hoşuna giderdi. Tek seçeneğim yine de bunu yapmak ve dikkatli olmak. Sandalyeye oturuyorum. Avery tüylü uğur böceği kazağı ve ona uygun küçük şapkasıyla bana kıkırdıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve parmaklarım sağ taraftaki deliği bulana kadar ellerimi yavaşça sandalyenin kenarlarında gezdiriyorum. Düşündüğümünden daha küçükmüş.

Bir elimle, saatin sığabilmesi için yastığı biraz daha genişletiyorum, sonra saati yastığın içine azar azar itiyorum, mümkün olduğunca az hareket ediyorum, böylece biraz gergin olmasam da sadece oturuyormuşum gibi görünecek, çünkü neden olmayayım ki?

Neredeyse tamamen içeri girmişti ve Cora'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Orospu çocuğu. Hâlâ dünkü kıyafetlerim üzerimde. Bu onun hatası. Eğer bu halimi görüyorsa bu onun suçu. Avery'yi dışarı çıkardı. Ben temizlenene kadar beklemedi çünkü bir yetişkin gibi davranamayacak kadar kızgındı.

Saati sonuna kadar itiyorum ve sonra hiçbir planım yok, bu yüzden bir an donup kalıyorum, sadece dün kapısına gelen korku gösterisi değil, aynı zamanda morarmış ve sıyrılmış bir yüzüm olduğu gerçeğini nasıl açıklayabileceğimi düşünüyorum. Lanet olsun. Onun hatası olup olmaması önemli değil: şimdi onun pisliğini temizlemek ya da dün geceyi tekrarlamak ya da daha kötüsü benim sorumluluğum.

"Georgia, günaydın!" diyor. Ve sonra her şeyi görüyor. Yaralı ve kirli kıyafetlerimi, gözlerimin altındaki koyu çizgileri, bulaştığından emin olduğum makyajımı görüyor. "Tatlım, iyi misin?"

"Cora, günaydın. Dün için çok üzgünüm," diyorum ve Lucas'ın şu anda ses algılama uyarılarından aldığı ping bildirimini hayal ederek her kelimeyi dinliyorum -şu anda değilse bile daha sonra gözden geçiriyorum. Dikkatli olmak zorundayım. Sıcak bir duş almak ve bir şeyler yemek için yanıp tutuşuyorum ama şimdi bir doğaçlama gösterisi yapmam gerekiyor ve ben buna hiç hazır değilim.

"Üzülme. Bir karışıklık olduysa çok özür dilerim. Kocanız Avery'nin bende olmasından pek memnun görünmüyordu" diyor. Sonra bana tekrar yukarıdan aşağıya baktı ve ekledi, "İyi görünmüyorsun. Yardımcı olabilir miyim?"

"Oh, hayır. Ve hayır, ona sahip olduğun için mutsuz değildi, sadece-Şey, arabamdan bahsetmiştim..."

"Bozuldu," diye onaylıyor.

"Evet, yani, çok kötü bir şekilde arkadan çarpmıştım, ki... bu yüzden bozuldu. Hava yastıkları gitti, hepsi bu, bu yüzden sanırım sadece

gerçekten endişeliydi. Neler olup bittiğini bilmiyordu," diyorum ısrarla. Umarım dinliyordur, çünkü bunun için bir Emmy kazanabilirim.

"Ah," diyor. Tamam, belki de değildir. Belki de yememiştir. Kendime bakıyorum. Kıyafetlerim kirlenmiş, saçlarım hâlâ dağınık ve kıvrırcık. Yüzümde kesikler var ve kurumuş kan noktalarını hissedebiliyorum, düşüşümden kalan ve henüz müdahale edilmemiş kesikler.

"Eve geldiğimde çok heyecanlıydım, bir Xanax aldım ve kanepede böyle uyuyakalmışım. Aslında ben de tam duşa girmek üzereydim" diyorum.

Fena bir performans değil. Buradaki kadınlar Xanax ve lorazepam'larını severler, ama öğleden sonra evine geldiğim ve şimdi kendimi toparladığımı inandırıcı mı? Bilmiyorum ama elimden geleni yaptım. Buna kızamaz.

"Ah, tatlım, çok üzgünüm. Bugün sana yardım edebilir miyim?" diye o kadar nazik bir şekilde soruyor ki neredeyse ağlamak istiyorum.

"Hayır, hayır, şimdi çok daha iyiyim," diyorum, Avery'nin yanına gidip onu kaldırmak için eğilerek. Onu kaldırmaya çalışırken göğüs kafesim ciğerlerime kadar deliniyormuş gibi hissediyorum ve onu hafifletmek için haykırıyorum ve olabildiğince yavaş nefes alıyorum.

Acıyı.

"Aman Tanrım," diyor. "Kendini gerçekten yaralamışsın. Bırak onu getireyim." "Hayır, gerçekten iyiyim," diyorum çünkü başka seçeneğim yok. Eğer içeri gelirse

O eve gidersem boku yerim. Ne yapacağını bile bilmiyorum. Sırtımda ve göğüslerimin arasında boncuk boncuk soğuk ter hissederken, dayanılmaz acıya göğüs gerip Avery'yi alıyorum. Dişlerimi sıkıyor ve gözyaşlarımı tutuyorum.

"Eğer onu tekrar izlememi istersen bana haber ver. O bir melekti. Ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olursa," diyor kararsızca.

"Bu çok hoş ve tekrar özür dilerim. Korkunç görünüyor olmalıyım. Zor bir geceydi, hepsi bu. Yine de kontrol ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten," diyorum.

"Elbette," diyor ve daha fazla konuşmak istediğini anlayabiliyorum ama gülümsüyorum ve Avery'nin elini sallayarak ona veda ediyorum ve içeri giriyoruz. Avery'yi mama sandalyesine oturtuyorum ve bunu yaparken yanımdaki acıya bağırmmamak için kendimi zor tutuyorum. I Henüz çok uzakta olamayacağını biliyorum. Aslında, pencereden dışarı baktığımda, kaldırımda duruyor ve eve bakıyor.

Cora, Cora, kendi kendime düşünüyorum. Lütfen Tanrım, bu işe karışma.

Perdeyi kapatıyorum ve bir kutu mısır gevreği çıkarıyorum. Avery'nin sandalye tepsisine bir yığın Cheerios döküyorum ve kendime bir kâse

yapıyorum. Bir cezve kahve hazırlayıp masaya oturuyorum ve cezve bitene kadar dikkatli kaşıklarla ağzıma götürüyorum.

doldurur. Lavabonun başında duruyorum ve muhteşem bir fincan sade kahve doldurmadan önce su ihtiyacımı gidermek için üç büyük bardak su içiyorum.

Avery'yi mama sandalyesinden kaldırmadan önce bu kez kendimi acıya hazırlıyorum. Her kaldırışımda kırığı derinleştirsem de fark etmez, bunu günde birkaç kez yapmaya devam etmem gerekecek, bu yüzden kendimi destekliyorum. Nefesimi tutuyorum ve onu acı içinde, tarif edilemeyecek kadar acı içinde, televizyonun önündeki taşıyıcısına götürüyorum.

Cinsiyetçi bir prenses dizisi açıyorum ve kahvemi banyoya götürüyorum.

Sıcak suyun altında durup derin nefesler alarak kendimi bir çıkış yolu olduğuna dair umutlu kalmaya zorlarken, kurumuş kanın ince, siyah pulları düşün beyaz porselen zeminine düşüyor.

Şampuanı saçıma sürüp meyve kokulu köpüğün vücudumdan aşağı akmasına izin verirken Lucas'ın dışarıda ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum

Bu ilişki. Statüsü sayesinde başka neler yapabiliyor? Cora tehlikede mi? Asla açıktan bir şey yapmazdı, bu riski alamazdı, ama Avery'yi onunla bulduktan sonra, verandadaki o konuşmadan sonra Cora çok mu yakın? Gerçek şu ki, eline fırsat geçse ne yapardı bilmiyorum. Onu bir şeyle suçlar mı? Bir şey mi yerleştirir? Onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Kurulandıktan sonra kot pantolonumu ve bol bir kazağımı giyip Avery ile birlikte *Uyuyan Güzeli*'nin geri kalanını izlemek için oturma odasına geçiyorum. Renkli animasyon filmlerine miyavlayan ve pahalı oyuncaklarla çevrili, son derece normal ve mutlu bir bebek gibi görünüyor. Bu küçük yaşta gördüklerinin ne kadarını hatırlayacak? Davranışları yüzünden onu cezalandırması ne kadar sürer?

Belki de asla yapmazdı. Asla yapmayacağını söylüyor ama ben nereden bileyim?

Mutfığa gidip bir fincan kahve ile masaya oturuyorum. Dışarıdaki donmuş kamerayı düşünüyorum. O biliyor muydu? Nasıl kaçtığımı anlamaya çalışırken ihbar mı aldı? Dışarı çıkıyorum ve hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Yatağın kenarına oturuyorum ve bir elimle yatağın altında sakladığım küçük kumandayı dikkatlice çıkarmaya çalışıyorum. Bu bir

İnce bir hareket. Pratik ve yavaş, ama bu sefer, hiçbir şey hissetmiyorum. Gitti. Anladı. Beni yakaladı. Tepki vermiyorum.

İçeri dönüyorum ve *Best Mom* kupasına taze bir fincan kahve koyuyorum. Lucas bana ilk hamile kaldığımda almıştı, sonra mutfak adasındaki tabureye oturdum. Kararımı vermiştim. Sadece gideceğim.

Bu şansı bir daha asla yakalayamayabilirim. Üniversitedeyken arkadaşım Kelsey doğum gününde benim çaldığıma benzeyen bir Gucci

saat almıştı. Bin üç yüz dolardı. Herkese söyledi, çünkü saatini çaldığına inanamıyordu.

erkek arkadaşı ona çok para harcardı. Bu tarzda beş ya da altı yüz dolardan aşağısını görmedim, yani en kötü ihtimalle rehinciden üç yüz dolar alırım. Bu iki eyalet ötede bir otobüs bileti ve bir hafta kadar ucuz bir oda ve yemek için yeterli. Artık rehin vermek için kullanabileceğim birinin kimliğine sahibim. Şimdi harekete geçmeden edemem.

Bir yere vardığımda belki başka bir şey çalmam gerekecek ve bu konuda kendimi kötü hissedeceğim ama zihinsel bir kayıt tutuyorum ve çaldıklarımı iade edeceğim.

olabilir. Bu kadının kimliğini geri vereceğim ve saatinin parasını ödeyeceğim. Ödeyeceğim, her şeyi yapacağım ama şu anda bebeğimi korumam gerekiyor.

Kameranın önünde evden çıkarsam hemen fark edecektir. Yirmi dakika içinde evde olabilir. Cuma günü yapacağım. Bu bana bir spor çantası ve çamaşır sepetine birkaç parça kıyafet sokmak için birkaç gün verir. Eğer videoda çamaşır makinesine bir yığın çamaşır attığımı görürse, bir kısmını bez torbaya koyduğumu fark etmeyebilir. Bunu çamaşır makinesinin içinde de yapabilirim. Bodrumda sadece bir kamera var ve çamaşır makinesi ile kurutucuya yönelik değil, ama yine de daha dikkatli olmak için onu saklayacağım. Avery'nin bebek çantasını sabahları onu kahve içmeye götürdüğümde verandaya koyabilir, çamaşır yıkıyormuş gibi yapabilir, spor çantamı alabilir ve ön kapıdan çıkabilirim. Nadiren kullandığı bebek arabası yıllardır verandanın köşesinde, büyük boy saksı bitkilerinin yanında duruyor. Onu da alabilirim. Yardıma ihtiyacım olacak. Cora'ya ihtiyacım olacak.

PAIGE

Grant neden arşamba günü burada? Paige pencereden onun çimenlikte yaprak üfleyici kullanmasını izliyor. Sırtına bağladığı aletle Hayalet Avcısı'na benziyor ve bir saat içinde daha fazla yaprak olacak, o halde ne anlamı var? Görüş alanından ıkrsa iyi olacak birkaç şey var Kahve içmek için ya da geri dönüşümü daha sık yapması ya da evin her yerinde duran kupaları toplaması konusunda ısrar etmek için gelecektir.

Finn Holmon'un arabasının camını kırdığı için kendini hiç kötü hissetmiyor. Komşuların garajlarına gizlice girmeye yabancı değil. Aslında bu konuda oldukça iyi. Finn'in garaja girdikten sonra cipinin kapağını açtığını gördü. Bir an durmuş, başını eğmiş, telefonuna bakıyor, muhtemelen sürtüklerinden biriyle mesajlaşıyordu, çünkü bir an için gizli ve suçlu bir şekilde etrafına baktı. Arabasının arkasında golf sopalarının yanında duran dizüstü bilgisayar çantasını gördü. Telefonuna dalıp laptop çantasını almadan kapağı kapattı ve garaj kapısını kapattı. Çantayı farkında olmadan orada bıraktığından emindi ama öğleden sonra eve girdiği sırada çantayı almak için geri dönmüş olmalıydı çünkü çanta orada değildi. Bu bir hayal kırıklığıydı, ama yolcu koltuğunda oturan ajandasını gördüğünde ona ihtiyacı olduğunu anladı. Kim kilitli garajının içinde kapısını kilitler ki? O kesinlikle kilitlemiyordu ve onunkinin de kilitli olmasını beklemiyordu. Bu onun hatasıydı ama o yapması gerekeni yaptı. Yakınlarda bir yangın söndürücüyü kaptı ve ağır tabanını penceresine vurdu. Planlayıcıyı olabildiğince hızlı bir şekilde kaydırđı, ardından geri dönüşüm kutusunun üzerine çıktı, ince pencereden dışarı kaydđ. içeri girdi ve dışarıdaki HVAC ünitesine geri düştü. Gerçekten daha dikkatli olmalılar. Herhangi biri bu şekilde içeri girebilirdi.

Ajanda şu anda sehpasının üzerinde duruyor çünkü sayfalarını karıştırmayı bitirmedi. Öğle yemeği toplantısı için ofis dışında olacak. Yarın. Bildiğim iyi oldu.

Ajandayı alır ve Finn'in adının Sharpie ile yazılı olduğu karton bir kutunun bulunduğu yatak odasına getirir. Ona dikkat *edecektir*. Sadece biraz zaman alabilir. Ajandayı fotoğrafların üzerine bırakır.

ve baloda Charlotte ile koridorda çekilmiş fotoğraflarını bulmuş. Ayrıca adamın şifrelerini ve bağlantılarını yazdırmış ve barda ona verdiği gülü saklamıştır. Çoktan ölmüş, yaprakları kurumuş ve kırılğanlaşmış olmasına rağmen çiçeği çıkarıp koklar. Kutunun içinde kırılmaması için çiçeği küçük bir havluya sarıyor, sonra hepsini gardırobuna tikiştiriyor ve bir fincan kahve koymak için mutfığa geri dönüyor.

"Neden eldiven giymiyorsun?" diye soruyor Grant mutfığa girdiğinde, ellerini birbirine sürterek. Hava dün gece bozmuş ve kış gibi hissettirmeye başlamıştı. Grant omuz silkiyor ve bir fincan kahve dolduruyor.

"Tanrı aşkına, bir parmağını donarak kaybedeceksin," diyor ve koridordaki dolaba gidip kışlık plastik bir saklama kabı çıkarıyor aksesuarlar ve mutfığa sürükler. Masada onun yanına oturur ve uyumsuz eldivenleri ve eldiveni çıkarmaya başlar.

"Bir keresinde sana Isotoners almıştım. Nerede onlar?" diye sorar. "Bu on beş yıl önceydi," diyor.

"Evet, burada olmalılar." Karmakarışık eşarpları çıkarıyor ve düğümlerini çözüyor. "Ohh, ben de bunu arıyordum," diyerek kalın bir örgü atkıyı boynuna doluyor ve aramaya devam ediyor. Adamın ona gülümsediğini görür.

"Ne?" diyor.

"Yok bir şey. Çok tatlısın." Kahvesini yudumluyor ve yüzündeki eğlenen ifadeyi koruyor.

"Ben orta yaşlı bir kadınam. Sizi temin ederim ki sevimli değilim," diyor ve ardından çöp kutusunun dibinden çıkardığı bir çift kahverengi deri Isotoners'ı ona hediye ediyor.

"Şuna bakar mısın?" diyor, eldivenleri alıp deniyor. Parmaklarını esnetiyor ve kahvesini içerken eldivenleri takmaya devam ediyor.

"Teşekkürler."

"Şapkaya ihtiyacın var mı?" diye soruyor, yığından trajik kahverengi bir kayak şapkası kopararak. "Kesinlikle."

Başına takıyor ve ne kadar gülünç görüldüğüne gülüyor, ama o bırakıyor ve küçük bir dans yapıyor.

"Gülüyorsun," diyor tekrar oturarak. Kadın durarak karşılık veriyor. "Bunu görmek güzel. Son zamanlarda daha mutlu görünüyorsun."

"Bundan emin değilim," diyor.

"Seviyorum." Gülümsüyor. Sonra ayağa kalkıyor ve elindeki fincanı lavaboya götürüyor. Üst üste yığılmış kirli bulaşıkları duruluyor ve bulaşık makinesini doldurmaya başlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor, eşarpları ve yün şapkaları saklama kutusuna geri iterken.

"Birinin var," diye şaka yapıyor ama kadın bu pasif yargılamadan hoşlanmıyor. Adam onun kızgınlığını anlıyor.

"Bir kişi için çok fazla," diye devam ediyor, ona değil pencereden dışarı bakarak. "Bahçe tek başına çok fazla. Olukların temizlenmesi gerekiyor."

"Bunun için bir hizmet kiralayabilirim," diyor kesin bir dille.

"Hava filtrelerinin değiştirilmesi gerekiyor, banyo fayansındaki çatlağın değiştirilmesi gerekiyor-"

"Ne demek istiyorsun?" diyor. Bulaşıkları yerleştirmeyi ve rafları itmeyi bitirip bulaşık makinesini kapatıp çalıştırırken bir süre sessiz kalıyor. Ellerini bir bulaşık havlusuyla siliyor ve dönüp tezgâha yaslanıyor. Paige saklama kutusunun plastik kapağının üzerine oturup zorla kapatmaya çalışıyor.

"Demek istediğim, belki de haftada birkaç gece kalmalıyım."

"Geri dönmek istiyor musun?" diye soruyor. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum." "Sadece haftada birkaç gece diyorum. Yardım etmek için," diyor, incinmiş bir notla onun sesinde. Bir dakika düşünür.

"Burası senin de evin. Sanırım ne istiyorsan onu yapmalısın," diyor ve çöp kutusundan vazgeçip masaya oturuyor. Adam dudaklarını büzüyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Ne?" diyor.

"İstediğin zaman bana haber ver," diyor. Bunu soğuk bir şekilde de söyleyebilirdi ama söylemiyor. Reddedilmenin acısının onu terk etmesine, ondan vazgeçmesine, saldırganlaşmasına ya da diğer çeşitli insani davranışlarına neden olmasına izin verebilirdi.

sürekli zor davranışlarına tepki veriyor, ama asla yapmıyor. Yanına gidiyor, başının üstünü öpüyor ve kendini dışarı bırakıyor.

Hasta hissediyor. Hissettiklerini değiştirebilmeyi diliyor. Kahvesini bir kadeh şarapla değiştiriyor ve ayaklarının dibindeki yastığa uzanmadan önce altı daire çizen Christopher'la birlikte ön cam kenarındaki koltuğa oturuyor. Tek düşünebildiği Finn'dir ve bu Grant için adil değildir, hiç kimse için adil değildir - kimsenin anlamayacağı bu saplantı. Cora'nın bunun kurbanı olmasından nefret ediyor ama başlayan şeyi durduramayacağını da hissediyor.

Ertesi gün, evin içinde gergin bir şekilde dolaşıp ortalığı toparlıyor ve yapmayı planladığı şeyi en iyi nasıl yapabileceğini düşünüyor. Yakalanamaz, bu yüzden yakalanırsa durumdan sıyrılmak için bazı yedek hikayelere ihtiyacı olacaktır.

Yakalanmamak için aklına tek bir açıklama bile gelmiyor.

Marilyn Monroe Cadılar Bayramı kostümünün peruğunun iyi bir kılık değiştirme olacağına karar verir: uzun siyah saçlarının tam tersi, okuma gözlüklerini takacak ve biraz koyu ruj sürecektir. Güvenlik kamerasına baksalar ya da onunla karşılaşsalar bile kimse onu tanıyamayacaktır. Bu eşyaları bulur ve bir postacı çantasına doldurup gider.

Öğle yemeği toplantısı saat bir ile iki arasında ve bütün gün beklemekten nefret ediyor. Onca ay boyunca günü uyuyarak geçirdiğinde sorun yoktu. Ancak şimdi, yenilenmiş bir amacı var ve sadece hareket etmek istiyor. Çoğunlukla zambak ve bebek nefesinden oluşan karışık bir buket almak için City Blooms'a uğrar ve ardından onun ofis binasına gider ve otoparkta arabasını arar. Öğle yemeği Grimaldi'de, o yüzden oraya gitmesi gerekecek. Bu bir

birkaç mil uzakta. Otoparkın arka tarafına park eder ve bekler. Adamın döner ön kapıdan çıktığını gördüğünde, yanında Charlotte vardır. Birbirlerine dokunmuyorlar. Kadın telefonla konuşuyor, adam da takım elbisesini giyiyor.

Yani bu onun öğle yemeği toplantısı. Planlarını değiştirip onu takip etmeli, öğle yemeğini mahvetmeli, tesadüfmüş gibi içeri girmeli ve yan masaya oturup onun bu işten nasıl sıyrıldığını görmeliydi. Ama onun buradaki işi daha önemlidir. Charlotte'un arabasına binmelerini izler. Tanrıya şükür sadece arabayı değil, kapıyı da izliyordu. Onun araba kullanamayacağını düşünmemişti. Charlotte'un Tahoe'sunun yolcu tarafına bindiğinde (ki bu onun ufak tefek bedeni için çok büyüktür) Paige onun etrafına bakındığını fark eder. Hmm. Bir süre daha izler ve Charlotte'un onu öptüğünü görür. Bu öpüşme bir süre devam eder, sonra ayrılırlar, kız kıkır kıkır gülmektedir. İkisi de dışarıda kimsenin olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için etrafa bakıyor. Paige arabasında daha aşağıya iniyor. Sonra Charlotte emniyet kemerini bağlıyor ve uzaklaşıyorlar.

Yani bunun olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Paige düşünüyor. Sonra parıltılı bir helyum balonuyla birlikte satın aldığı büyük buketi eline alır

(son dakika alışverişi) güzel folyo kağıdına sarılmış ve binaya doğru yürürken arkasında zıplıyor.

Dördüncü katta, iki cam kapının üzerinde süslü bir şablonla şirketinin adını bulur. Camdan resepsiyon görevlisini görür ve kabarık saçlı ve büyük boy takma saçlı genç kadının Kirpikler ona çiçekleri kendisiyle bırakmasını söyleyecek ve o da çiçekleri almasını sağlayacaktır ama bunu yapamaz. Dış salonda, iki tane deri Önünde alçak bir masa bulunan sandalyeler ve üzerinde popüler dergiler onların arasında. Kirpikli Kız masadan ayrılana kadar beklemek zorunda. Bu sadece

Bu şekilde. Cep telefonu hareketini yapıyor ve kulağına götürüyor, bir konuşmayla meşgulmüş gibi davranıyor, böylece ayakta dururken şüpheli görünmüyor orada gergin bir şekilde. Onun yerine, işi yarıda kesilmiş ve birazdan işine devam edecek biri gibi görünüyor. Kapının önünden geçip gözden uzak bir yere, sandalyelerden birine oturuyor ve bekliyor.

Resepsiyon görevlisinin masasından kalkması tam kırk beş dakika sürer. Paige Finn'in sözde öğle yemeği toplantısından bir saat içinde döneceğinden şüpheleniyor ama yine de acele ediyor. Masanın hemen yanından geçip

ofis kapılarında onun adını arıyor. Bir toplantıda birkaç kişi var.

Modern, açık konsept bir düzenleme olan ofisin ortasındaki masa.

İçlerinden biri onu görünce gülümsüyor ve gözleri parlıyor-şüphesiz hediyeye bağlı olması gereken tüm romantizm ve sürprizi varsayarak. Birisi Paige'in buraya dönmesine izin verdiyse sorun yok demektir, bu yüzden kimse gözünü kırpmıyor gibi görünüyor. Adamın kapısını görür ve içeri süzülür. Dizüstü bilgisayar açık ve fişe takılı duruyor ama ekran zaman aşımına uğramış ve karanlık. Önemli değil. Şifre listesi bunun için.

Duvardan güç kablosunu çeker, dizüstü bilgisayarla birlikte onu da postacı çantasına koyar ve fermuarını kapatır, sonra çiçekleri bilgisayarın olduğu yere bırakır ve dışarı çıkar.

"Hey!" diye sesleniyor bir ses. Daha hızlı yürüyor. "Hey, hanımefendi." Resepsiyonist ona doğru yürüyordu, elinde beş tomar yazıcı kâğıdı vardı ve ön masaya geri dönüyordu. "Buraya geri dönemezsiniz."

"Oh, özür dilerim. Ben sadece çiçek dağıtıyordum. Bana geri dönmemi söylediler," diyorum otoriter bir şekilde.

"Kim? Bunu yapacak tek kişi ben olurdum ve yapmadım" diyor, muhtemelen kıcını örtmek için bir sahne yapıyor, böylece herkes bunun onun ihmali olmadığını biliyor.

"Biri yaptı. Yoksa onları ön tarafta bırakırdım, değil mi? Bir sonraki teslimatım için zamanımı boşa harcıyorsunuz, o yüzden..." dedikten sonra başka bir yanıt beklemeden ön kapıdan çıkıp gitti.

Arabasına doğru hızlı adımlarla yürürken Finn'in yanından geçmediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor. Onun kartı okuduğunu hayal etmekten büyük zevk alıyor. Aslında bir kart bırakmayacaktı. Sadece içeri girmek için çiçekleri kullanacaktı. Sonra, Finn'in nasıl Onun kafasını karıştırmak ve belki de ayrılığı hızlandırmak ne kadar lezzetli olacaksa, yapılacak doğru şeyin bu olduğundan o kadar emindi.

Finn, bahse girerim bunların Charlotte'tan geldiğini sanmışsındır ama değil. Senin peşindeyim, yazıyor. Bunun onu sorgulaması için yeterli

olduğunu düşündü.

ve doğru miktarda paranoyak ve mutsuz olurlar.

Arabasına binmeden önce, adamın öğle yemeği toplantısına arabayla gideceğini düşündüğü için beklemediğı başka bir fırsat aklına gelir. Arabasının anahtarını plastik yuvasından çıkarıp avucunun içinde tutuyor ve yanından geçip kendi arabasına binip eve doğru giderken çok ince bir şekilde değerli Range Rover'ının üzerinde gezdiriyor.

OceanofPDF.com

CORA

Amazon paketimi postayla aldığımda, balonlu zarfı açıp içinden minicik casus kameramı çıkarırken resmen başım dönüyor. Casus kamera olarak pazarlanmıyor ama boyutuna bakılırsa başka ne işe yarayabilir ki? Bunu güvenle koyabileceğim tek yerin arka bahçedeki ağaçları olduğunu biliyorum. Lucas isteyken Georgia genellikle ön tarafta oluyor. Havaalar soğuduğuna göre bu durum değişebilir. Hmm. Yine de bunu gece o evdeyken yapamam. Büyük bir şekilde geri tepebilir.

Evleri küçük bir parka bakıyor. Parkın içinden geçip çitlerine yaklaşıyorum ve bir ağaç dalına tutturuyorum. Arkasında küçük bir klipsi olan eski bir iPod Nano'ya benziyor. Kolay, yine de onu koymak için en iyi yer olmadığını biliyorum çünkü arka bahçede ne göreceğim? Ama sürgülü camlar var.

ve belki de panjurlarını her zaman kapalı tutmuyorlardır. Ama bir şey çıkmasa bile, iyi bir test. Yapabilirim.

Telefon uygulamasına alıştım ve en azından bu bir başlangıç. Bu test cihazı işe yararsa belki daha cesur bir hamle yapabilirim.

Garaj kapısının açıldığını duyduğumda titreyerek kamerayı ambalajına geri koyuyorum. Finn saatler öncesinden evdeydi. Paketi lavabonun altındaki dolaba saklıyorum ve neredeyse bir suç işlemeyi planlarken yakalanmamışım gibi davranıyorum, ama bir şey sakladığımı her zaman anlayabilir. Lanet olsun. Eğer görseydi, şüphesiz onu gözetlediğimi düşünürdü. Evde ne yapıyor? Garaj kapısından mutfığa girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Hey, eve erken gelmişsin," diyorum arkasındaki garaja bakarak. "Camı tamir ettirdin mi? Güzel. Bu gece donarak ölmenden endişeleniyordum. Sabah."

"Kes şu saçmalığı, tamam mı?" dediğinde kalbimin hızlandığını ve göğsümün karıncalanmaya başladığını hissediyorum. Bakmadan bile lekeli kırmızı öfke döküntüsünün gerçekleştiğini hissedebiliyorum.

"Affedersiniz?" Çılgılık atmamak için kendimi tezgâha yaslayarak söylüyorum. Saçlarımı yolup avazım çıktığı kadar bağırmayayım diye... *Ne yaptım ben şimdi? Her şeyin sonunda çok iyi olduğunu sanıyordum!*

"Bugün sarışın bir kadın ofisime geldi," diyor burun delikleri alevlenerek. Dolaptan beşlik bir burbon çıkarıyor ve buzdolabının yanındaki kuru bardan bir bardak alıyor.

"Tamam," diyorum sabırsızlıkla.

İçkisini doldurup bana dönerek, "Meslektaşlarım bana size çok benzeyen bir tarif verdiler," dedi.

"Neden senin iş yerinde olayım ki?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum. Ben hiçbir şey yapmadım. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu sefer gerçekten hiçbir şey yapmadığım halde nasıl oluyor da aynı yorgun konuşmayı yapıyoruz? Abartılı bir hareketle omuz silkiyor.

"Ben değildim! Ne dediler? *Beni* mi tarif ettiler?" Bağırmaya başladım bile.

"Bob saç kesimli bir sarışının gelip çiçek bıraktığını söylediler." Sanki tüm hikâye buymuş, itiraf etmem gerekiyormuş gibi gözleri faltaşı gibi açılmış ve yüzünde bıkkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Yani, kısa sarı saçların, sahip olduğun tek şey bu mu? Ve sana çiçek getirdiğimi düşündüğün için kızgın mısın?"

"Hadi ama. Yapma. Bundan bıktım Cora, lanet olsun. Sürekli kendimi sana karşı savunmaktan çok yoruludum."

"Ne oluyor be? Öncelikle, ben orada değildim. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok!"

"Kartın içine kötü bir mesaj eklemediniz mi? Bunu başka kim yapar ki?"

"Bu harika bir soru!" Sesimi yükselterek söylüyorum.

"Kartta, *senden hoşlandığım* yazıyor. Çalıştığım yeri bilen bir sarışın tanıyorum ve her zaman bana asıldığını düşünüyor. Başka kim olabilir ki Cora?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ağlamak yerine kendimi kızgın kalmaya zorluyorum. Beni alt etmesine izin vermeyeceğim.

"O zaman tüm gösteriyi kes ve dizüstü bilgisayarımı bana geri ver," diyor, içkisiyle birlikte mutfak adasına otururken. Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor ve homurdanır gibi bir ses çıkarıyor. Ondan kesinlikle iğreniyorum.

Onunla kim uğraşıyor? Şu anda beni suçlayarak kendini ne kadar ele verdiğini bir bilse. Bu sefer yanılıyor. O ben değildim.

"*Neyi* geri vereyim?" Zoraki sakın bir sesle söylüyorum. "Şimdi de kayıp bir dizüstü bilgisayar mı var? Hikâye gittikçe güzelleşiyor. Lütfen bana başka ne yaptığımı söyle.

Ben de senin hayatını mahvetme görevimi yerine getirirken. Görünüşe göre yoğun bir sabah geçirmişim!"

Başını ellerinin arasına alır, sonra yavaşça başını kaldırır, dramatik olmak için acele etmez, sonra içkisini yudumlar.

"Lanet olası siber güvenlikte çalışıyorum. Bilgisayarımın çalınmasının nasıl görüldüğünü biliyor musun? İçinde ne kadar hassas şeyler olduğunu biliyor musun? Kovulabilirim. Boku yedim! Çünkü bu sefer neden? Şimdi ne var? Neyin *peşindesin*? Ne var biliyor musun? Ben bile... Artık bilmiyorum bile" diyor ve söylediği her kelimeyle kalbimin kırıldığını hissediyorum. Gözlerim yaşıyor ve o görmesin diye lavaboya dönüyorum.

"Neyi bilmiyorum?" Ben soruyorum.

"Yardıma ihtiyacın var," diyor ve sonra ayağa kalktığını duyuyorum ve beni şaşkın ve harap bir halde bırakarak, sırf bu durumda üstünlüğün kendisinde olduğundan emin olmak için çekip gitmek üzere. Hayır.

"Tam olarak ne zaman ofisindeydim?" Ona dönmeden önce gözyaşlarımı bir kâğıt havluyla silerek soruyorum.

"Yapma," diyerek beni başından savdı.

"Bugün ofisinde olduğumu *ne zaman* söyledin?" Neredeyse çığlık atacaktım. Gerçekten çığlık atıyorum. Çabam boğazımı acıtıyor ve o da olduğu yerde durup şok olmuş bir şekilde arkasını dönüyor. Sonra neredeyse beni tekrar kovacaktı.

"Çünkü bütün gün dışarıdaydım," diyorum, mutfak taburesinden çantamı çekiyorum ve fatura cüzdanımdan bir avuç dolusu fiş alıyorum. "On on beş, Wild Roast'ta Janine Watkins'le kahve. On bir yirmi, parkmetre çıktısı." Her bir fişi önüne çarpıyorum ve her bir kanıtla kendime olan güvenim artıyor. "On bir kırk beş, Deluxe Nail Salon. On iki.

Otuz, Perry's Steak House'da Amy Patecki ile bir sonraki Meals on Wheels etkinliği hakkında öğle yemeği. Saat bir buçuk, Conoco'da benzin. Saat iki, akşam yemeği için tavuk ve salata karışımı için son dakika durağı. Ve şimdi saat kaç? 2:30 mu?

Tam olarak ne zaman sana çiçek getirecek ve dizüstü bilgisayarını çalacak vaktim oldu?" Makbuzları yüzüne fırlatıp yere düşmelerini izliyorum. Her birini hayır işlerimde kullanmak üzere saklıyorum. Vergi zamanı hepsini kullanmıyorum çünkü burada bir fincan kahveye ya da orada bir mil benzine takılmıyorum - sonuçta bu bir hayır işi. Sadece onları saklamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden titizlikle saklıyorum. Sonunda işe yaradılar.

Odada sonsuza kadar süren sağır edici bir sessizlikten sonra nihayet "Çok fazla para harcıyorsun" dedi ve çıkıp gitti. Ham öfke kanımı ısıtıyor ve öfkeden titriyorum. Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki

etrafa saçılan makbuzları zor topluyorum, o yüzden toplamıyorum. Onları halletmesi için ona bırakıyorum. Piyano çalmak için restorana gitmeme saatler var ama o zamana kadar bu evde kalmayacağım. Onu takip edip masumiyetimi savunmayacağım. Onun yerine, gidip biraz daha para harcayacağım. Yapacağım şey bu.

Piyano bar için giyinmedim ama kıyafet almak için yukarı çıkmayacağım. Kalmamı, özür dilememi, yemek pişirmemi ve onun ruh halinin etrafından dolaşmamı bekliyor ama bunun yerine gidip bu gece için yeni bir elbise ve ayakkabı alacağım, sonra saat altıda restorana gideceğim ve kendimi mezeler, makarna ve tatlıdan oluşan uzun, yavaş bir akşam yemeğiyle şımartacağım. Ve şarap. Sonra da beni gerçekten takdir eden güzel bir grup insanın önünde klasik caz çalacağım. Ben de öyle yapacağım. Siktir et onu.

Birkaç saat sonra, mağazadan giydiğim peygamber çiçeği mavisi, A kesim bir elbise ve bir çift ışıltılı Louboutin stiletto aldıktan sonra, hala biraz zamanım var, bu yüzden Glow Up Day Spa'ya gidip saçımı yaptırıyorum. Bir değişiklik yapmanın zamanı geldiğine karar verdim. Saçlarımı her zaman omuzlar ve dalgalı, ve neden olduğundan emin değilim: Sadece rahat bir stile sıkışıp kaldım. Bu yüzden uzatma ve platin röfle istediğimde kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum. Hayır, şimdi nedenini hatırlıyorum. Finn bir keresinde kısa saçı sevdiğini söylemişti. Bu yüzden hiç değiştirmedim.

Bittiğinde kendimi zar zor tanıyorum. Aynadaki yansımamı inceliyorum. Neredeyse daha kıvrımlı bir Reese Witherspoon'a benzeyebilirdim, diye karar veriyorum, keyifle. Birkaç kez yana ve sonra tekrar geriye dönüyorum. Bakmıyorum

Finn'in sürtüklerinden birinin masasını deviren ve aylarca ağlayıp özür dileyen ev ceketli Stay Puft Marshmallow Man gibi. Cora'ya benziyorum. Film yıldızı gibi saçları ve güzel göğüsleri olan bir kadın.

Sadece yapabildiği için cömert bahşış.

Grant beni bu kadar erken Moretti'de gördüğüne şaşırdı. Orada yemek yememi çok önemsiyormuş gibi yaptı ve çalışanlara bana çok iyi bakmalarını söyledi.

Çünkü ben onların yıldız müzisyeniyim. Yeni saçıma iltifat ediyor ve mutfağı yönetmek üzere ortadan kaybolmadan önce bana çok yakıştığını söylüyor.

Zeytinyağı ve Parmesan peyniri gezdirilmiş çıtır çıtır bruschetta yerim, Arada sırada bileğine örttüğü beyaz bir peçete ve bardağıma doldurduğu bir şişe kırmızı şarapla masama uğrayan Grant'in iltifatları. Finn'in bana ulaşmaya çalışıp çalışmadığını görmek ya da kendimi eğlendirmek için bile telefonumu çıkarmıyorum. Sadece hoparlörlerden gelen Tommy Dorsey'nin hafifçe çalan sesini ve etrafımdaki mum ışığıyla aydınlatılmış masalardaki

sessiz sohbetlerin gürültüsünü dinliyorum

ve anın tadını çıkarıyorum. Başka hiçbir şey için endişelenmeme izin vermiyorum. Enginar ve domatesli panzanella ve tatlı olarak da ananaslı semifreddo sipariş ediyorum. Kendimi hiç suçlu hissetmiyorum.

Birkaç saat piyano çaldım. Yüzünde çukurlar olan iri yarı bir adam sarhoş olup dört kez "My Funny Valentine" şarkısını söylüyor. Genç bir çift piyanonun üzerindeki bahşiş kavanozuna bir yirmilik koyuyor ve "Every Time We Say Goodbye" şarkısını korkunç bir şekilde akortsuz söylüyor, ama çoğunlukla bar için fon müziği olarak eski klasikleri çalıyorum. Sonra, sanki gün yeterince beklenmedik değilmiş gibi, Grant mikrofonu aldı. "In the Wee Small Hours of the Morning "i bilip bilmediğimi sordu. Elbette biliyorum diyorum ve şaka yaptığını sanıyorum ama mikrofon elinde piyanonun önünde öylece duruyor ve ben çaldığımda şarkı söylemeye başlıyor. Kabinlerdeki geveze çiftlerin ve bara doluşmuş müşterilerin hepsi durup onu dinliyor. Çok güzel, etkileyici bir sesi var ve ben tamamen şaşırılmış durumdayım. Kimseyle göz teması kurmaya ya da şov yapmaya çalışmayan utangaç bir şarkıcı o. Şarkı bittiğinde ortalık alkıştan yıkılıyor. Hatta biraz çakırkeyif bir çift onu ayakta alkışlıyor ve itip kakıyor.

Bahşiş kavanozuna daha fazla para at.

Arka tarafta sayım yapan birkaç mutfak personeli dışında herkes gittikten sonra oyalanıyorum. Belki Grant arka tarafa geçmiştir diye düşünüyorum.

Merdivenlerden odasına çıkarken onu özlemiştim ama sonra elinde birkaç kadeh şarapla sallanan mutfak kapısında belirdi.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyor. Piyano sırasının üzerine kayarak oturmasına izin veriyorum.

"Teşekkürler," diyorum, şarap bardağını alarak. "Kimse bana albüm çıkaracağını söylememişti." Kadehimi tokuşturmak için kaldırıyorum. "Sen... gerçekten iyiydin."

O da karşılık veriyor ama bana küçümseyici bir hareket yapıyor.

"Hep şarkı mı söylersiniz? Piyano-bar geceleri bu yüzden mi bu kadar popüler?" Soruyorum ve sanırım kızardığını görüyorum.

"Hayır. Bildiğim tek şarkı bu," diyor ve ben gülüyorum.

"Bildiğin tek şarkı olması rastgele bir şey gibi görünüyor," diyorum.

"Caleb küçükken izlediğimiz bir film vardı, hatırlamıyorum

Ama içinde o şarkı vardı ve o gece onu yatırdığımda, annesinin yaptığı gibi ona şarkı söylememi istediğinde aklıma gelen ilk şarkı buydu. Annem çalışıyordu, ben de ona bu şarkıyı söyledim. Sonra hep bunu istedi" diyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Konuştuğu gerçeği Caleb hakkında konuşmak büyük bir mesele ve gösterdiği bu kırılğanlıktan

sonra yanlış bir şey söylemekten korkuyorum.

"O bir müzisyendi, değil mi?" Sormamda bir sakınca olmadığını umarak sordum.

"Bir grupta çalışıyordu. Yani, iyi değillerdi." İkimiz de sessizce gülüyoruz.

"Gazetecilik okuyordu. Üniversitede üçüncü yılıydı ve çok seviyordu."

"Oh, gerçekten mi? Daha önce yaptığım şey buydu. Muhabirdim.

Tampa'da. 'Bay News 9,'" diyorum. Paige'in Caleb'in branşından bahsettiğini biliyorum. Birkaç kez değiştirdiğini hatırlıyorum ama o zamanlar pek dikkat ettiğiniz bir şey değildi, o yüzden sanırım unutmuşum.

"Bunu bilmiyordum," diyor Grant. "Yine de görebiliyordum. Kamera dostu bir yüzün var." Gülümsüyor ve piyano tuşlarına bakıyor.

"Araştırmacı gazeteci olmak istiyordu. En azından altı ay boyunca planı buydu. Zaman içinde tekrar değişmiş olabilir." Bardağını yere bırakıyor ve dalgınca birkaç piyano tuşunu karıştırıyor.

"İstersen sana nasıl çalınacağını öğretebilirim," diyorum ve o da gülüyor.

"Oldukça kolaymış gibi gösteriyorsun, hakkını vereyim, ama berbat olacağımı sana garanti edebilirim."

"Mümkün değil. Bak." Parmağını orta Do'ya koyuyorum ve basit notaları söyleyerek ona rehberlik ediyorum. "C, D, E, E, *sabahın saatleri*. C, D, E, *dünya derin bir uykuda*."

Sahte bir şaşkınlıkla ağzını açıyor, kendinden memnun ve notaları kendi başına tekrarlıyor, birkaç hata yapıyor ama yine de tanıdığı melodi olarak ortaya çıktıklarında notalara sihirliymiş gibi bakıyor.

"Böyle bir sesle müzik dehası olduğuna bahse girerim," diyorum.

"Çok cömertsiniz," diyor. İkimiz de kısa, gergin bir kahkaha atıyoruz. Ona bakıyorum ve kimin kimi öptüğünü bilmiyorum. Aynı anda birbirimize yaklaşıyoruz. Bu, suçluluk duygum onu durdurana kadar birkaç kez hayalini kurmama izin verdiğim tutkulu, duvara karşı, kıyafetleri yırtan türden bir şey değil. İnanılmaz derecede yumuşak ve hassas. Ateşli bir ilişkinin sancılarını çeken sadakatsiz eşlerden ziyade birbirini seven iki insan gibi. Başımın arkasını tutuyor, ellerim sırtından aşağı iniyor, sonra saçlarının arasından yukarı çıkıyor ve sonra sanki ikimiz de bir şey tarafından çarpılmışız gibi aynı anda gerçekleşirse, başladığı gibi karşılıklı olarak durur. Ben öyle düşünüyorum. Ama ben durmasını istemedim.

"Özür dilerim," diyor.

"Hayır, hayır. Özür dilerim," diyorum, bükülmüş ve vahşi hissettiren alışılmadık saçlarımı düzelterek.

"Yapamayız," diyor, çok iyi bildiğim hüzünlü bir özlemle. Bir dakika boyunca sessizlik oldu.

"Biliyorum," diye gönülsüzce kabul ediyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve o da kapının yanındaki eski zamanlardan kalma, ağaç şeklindeki askılıktan paltomu alıp giymeme yardım ediyor. Kapıyı açtığımda rüzgâr içeriye düşen yaprakları savuruyor ve ben eteğimi tutup inliyorum. Sonra eğilip yanağımdan öpüyor ve

"Muhtemelen hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım." diye fısıldıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve elini sıkıyorum. Bugün bilmem kaçınıcı kez ağlamak üzereyim ama yine ağlamıyorum.

Sokağımıza gelene kadar sessiz karanlıkta araba kullanıyorum. Çok geç oldu ve Evlerin hepsi karanlık, benimki bile. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın gibi hissediyorum, bu yüzden Alfalfa'yı Kinney'lerin bahçesinde dolaşırken gördüğümde, yakalanırsam orada bulunma nedenimin bu olabileceğine karar veriyorum. Kedinin dışarıda olması için hava çok soğuk, bu yüzden onu almak için duruyorum.

Kamerayı bıraktığım yerden alıyorum. Sanırım onu bağladığım ön bahçedeki ağacın arasına karışacak. Belki bu ön bahçedeki bazı ağaçların içini görebilir.

ve bana gerçek Lucas'ın kim olduğunu göster. Belki de göstermez tabii. Bildiğim kadarıyla sadece evin yan tarafını çekiyor olabilir ama denemeye değer.

OceanofPDF.com

GÜRCİSTAN

Cuma sabahı planımı uygulamaya koydum. Spor çantasını Lucas'ın bir önceki geceden kalan ve her zaman benim için bıraktığı kıyafetlerini her aldığımda, diş fırçası ve çorap gibi şeyleri azar azar spor çantasına atıyorum. Planım yalnızca Cora evdeyse işe yarayabilir, bu yüzden kendimi arabasının hala orada olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir pencereye bakıyor.

Verandanın köşesinde duran Avery'nin bez çantasına ve bebek arabasına çalınma tehlikesi varmış gibi bakıyorum. Oradalar. Onlar iyi. *Nefes al.* Avery yoğurt ve kurabiye kalıbıyla küçük denizati şekilleri verdiğim kreplerden oluşan büyük bir kahvaltı yapıyor çünkü bunlara bayılıyor. Yaban mersinli krebini kuyruğunu dişliyor ve o kadar mutlu ve mükemmel ki bunun işe yaramasını istiyorum. Yüce Tanrım, bunun işe yaramasına ihtiyacım var.

Yemeğini kaldırdıktan sonra ona bir oyuncak veriyorum ve aşağı inip kurutucudan aldığım çamaşırları içinde spor çantamın olduğu sepete boşaltana kadar ilgisini çekmesini umuyorum. Merdivenlerden yavaşça iniyorum, çimento odasının görüntüsü ve paspas kokusu yüzüme çarptığında kalbim boğazımda atıyor. Nefes almaya ve zihnimi plana odaklamaya çalışıyorum. Çamaşırları çıkarıp çantamın üstüne atıyorum ve yukarı taşıyorum.

Her şey hazır. Cora'yı dışarıda görür görmez harekete geçmeliyim. Çantayı almam, bebek arabasını verandadan sokağa inen beş merdivenden indirmem ve bebek çantasını hızlıca arkaya koymam, sonra da onu arabaya bindirip gitmem gerekiyor.

Acı dolu bir buçuk saat daha geçti ve korkarım bugün de evde kalabilir. Asla içeride kalmaz. Bütün gün girip çıkıyor. Daha önce hiç görmediğim bir şey. Kendime sorun olmadığını söylüyorum. Sihirli bir gün değil, her şeyi ayarladım, gerekirse pazartesiye kadar bekleyebilirim. Her şey hala kafamın içinde güvende. Aklımı okuyamaz. *Nefes al.*

Saat 11:42 ve ben dışarıda bekliyorum. Hava buz gibi olmasına rağmen verandadaki sandalyelerde oturuyorum. Üzerimde bir mont var ve Avery de battaniyeye sarınmış. Sandalyedeki yırtığı yokluyorum ve parmaklarımla kimliği ve saati buluyorum ve avucumun içinde hissedene kadar dikkatlice

Çalışıyorum. I

Onları sıkıca tutup evini izledim ve sonunda birini gördüm kapıdan çıkıyor ve arka lambaları anahtarlığının tıklamasıyla yanıp sönüyor. Bir an için Cora'yı tanıyamadım. Saçları farklıydı ve farklı görünüyordu ama kesinlikle oydu.

"Cora," diye sesleniyorum, bana şaşkınlıkla bakıyor ama gülümseyip el sallıyor. Daha önce hiç yapmadığım gibi konuşmaya davet edeceğimi düşündüğünü tahmin edemiyorum, bu yüzden onun aksine el sallamakla yetiniyor ve arabaya binmeye başlıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki paltomun içinden bile görünüyor. Benim

Ellerim titriyor, bebek arabasının kolunu tutmakta zorlanıyorum. Nefesim sık ve acı verici ve panikten bayılabileceğimi düşünüyorum. Tereddüt edecek zamanım yok. Her saniyeyi kullanmalıyım. Gitmek zorundayım.

"Cora," diyorum tekrar. Durdu ve döndü.

"Merhaba." Gülümsüyor ama gözleri yüzüne uymuyor. Üzgün ve dalgın görünüyor.

"Çok üzgünüm, hâlâ bir arabam yok ve acil bir işim çıktı. Bizi kasabaya götürmenin bir yolu var mı? nasıl?" O kadar çaresizce soruyorum ki sesimdeki titremeyi duyuyorum. Acelesi olduğunu, geç kaldığını ve bir Uber çağırması gerektiğini söyleyeceğini biliyorum. Ama yüzü değişiyor. Gülümsüyor ve gözleri açılıyor.

"Elbette tatlım. Memnuniyetle," diyor. "Oh, bekle." Durdu. "Ne?" "Ne?" diye sordum. Aman Tanrım, artık geri dönüş yok. Ne oldu?

"Araba koltuğum yok," diyor.

"Bizimki dükkândaki arabamda ama bu seferlik sorun değil. Acil olmasaydı yapmazdım-"

Sözümü kesip garajı açtı.

"Burada bir tane olduğunu biliyorum. Belki iki tane!" Kıkırdıyor ve alet kutularının, tekerlekli soğutucunun, bisikletlerin, eski spor malzemelerinin bulunduğu rafları karıştırmaya başlıyor. Sanırım kalbim yerinden çıkacak. Zamanım yok.

"Torun bekliyorum... Beklemiyorum ama bir buçuk yıl sonra üniversiteye gidecek, yani çok uzak değil. Bütün eski oyuncaklarını da sakladım.

Hmmm. Bekle, burada bir yerde olduğunu biliyorum," diyor ve ben evimize dönüp bakıyorum ve kameraların artık beni göremediğini biliyorum. Sadece kaçak bir mahkûmun bulunduğu boş bir evin tüm odalarını gösteriyorlar. En az beş dakika oldu. Beni gördüyse hemen git. En fazla on beş dakikam var. Eğer görmediyse, hala çok az zaman var demektir. Belli etmem. Elbette söyleyemem. Yere bakıyorum ve gergin bir şekilde bacağımı

sallıyorum.

"Ah. Bulacağımı biliyordum," diyor ve arka koltuğa yaslanıyor. "Şimdi, bakalım bu kısmı nasıl yapacağımı hatırlıyor muyum?" diyor ve tek yapabildiği minnetle başını sallamak oluyor. Sonunda araba koltuğunu yerine oturtuyor ve ben de Avery'yi içine koyuyorum. Bu macera onu heyecanlandırmışa benziyor. Ben yolcu koltuğuna geçiyorum ve Cora geri çekiliyor. Yutkunamıyormuşum gibi hissediyorum, nefesimi tutamıyorum ama o fark etmiyor. Bana araba koltukları ve üretici hakkında bir hikaye anlatıyordu.

hatırlıyor ve eski günlerde işleri nasıl daha iyi hale getirdiklerini anlatıyor.

Sonra bir anda flaşörünü yakıyor, sola dönüyoruz ve dikiz aynasında evimizi görüyorum ve bunun o mutlak cehennemi bir daha son görüşüm olup olmayacağını merak ediyorum.

"Peki nereye gitmen gerekiyor?" diye soruyor, ana mağazaların ve restoranların genel yönüne doğru ilerleyerek. Elimde bir adres yok ve ona bir rehinciye gideceğimi söyleyemem.

"Biliyorsun, bir arkadaşım la buluşacağım. Spirit Pawn'ın hemen yanında...uh, şu Akdeniz kafesi," diyorum.

"Efes!" diyor.

"Evet, işte bu," diyorum, Avery'nin nadir bir araba yolculuğundaki şaşkın yüzüne bakarak. Çatlak camlardan arabanın içine nefis kıyı havası yayılıyor, batı ardicıları zengin ve yeşil; yol kenarındaki dükkânlar ve restoranlar gibi basit bir şeyi görünce ağlayabilirim.

"Umarım arkadaşın iyidir," diyor Cora.

"Özür dilerim mi?"

"Acil olduğunu söylemişsiniz. Umarım her şey yolundadır. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım" diyor ve gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Bu-Bora, çok naziksin ve bana karşı bu kadar nazik olduğun için çok teşekkür ederim," diyorum, her geçen kilometrede hafif bir rahatlama hissediyorum ama en zor kısmın önümde olduğunu biliyorum. Keşke ona borcumu ödeyebilseydim.

Beni bıraktığında, Avery'nin kemerini çözüyorum, bebek arabasını Cora'nın arabasının bagajından çıkarıyorum ve onu içeri oturtuyorum. Her şey sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor. Şimdi Akdeniz restoranına girmek zorundayım çünkü tehlikede olan bir arkadaşım la orada buluşacağımı düşünüyorum.

"Teşekkür ederim, tekrar çok teşekkür ederim," diyorum penceresinin önünde dururken. "Araca ihtiyacın olursa diye numaramı telefonuna kaydetmek ister misin?"

Geri dönecek misin?" diye soruyor. Ona asla geri dönmeyeceğimi

söylemek istiyorum ama tabii ki

yok ve ona gezegende telefonu olmayan tek kişi olduğumu söyleyemem, bu yüzden onun numarasını da almıyorum.

"Arkadaşım beni götürecektir ama teşekkürler."

"Tamam, iyi şanslar o zaman. Güle güle, Avery." El sallıyor ve sonra çekip gidiyor. Avery'nin emniyet kemeri ve ayakkabılarıyla uğraşmak için eğildim, böylece arabası gözden kaybolana kadar bekleyebilir ve aslında restorana girmeyebilirdim. Gittiğinden emin olduğumda çantaları omzuma atıp olabildiğince hızlı bir şekilde otoparkın karşısındaki rehin dükkanına doğru yürüyorum.

İçeride, mağazanın diğeri ucundan kokusunu alabildiğim bir adam cam vitrinin arkasındaki taburede oturuyor. Kolları anime tişörtünün altından dışarı taşıyor ve

Biz içeri girerken ön kapının üstündeki zil çaldığında kafasını kaldırıp bakmıyor. Zaman kaybetmedim. Cam tezgâha doğru yürüyorum ve önünde duruyorum. Boğazımı temizliyorum ve başını kaldırıp bakıyor.

"Evet?" dedi çok resmi bir şekilde. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Cebimden saati çıkardım ve camın üzerinden kaydardım.

"Bunu satmak istiyorum," diyorum ve saati alıp ışıktaki inceliyor.

"Bu Gucci," diye belirttim.

"Okuyabiliyorum," diyor ama alaycı bir tonda değil. Sanki herkesle bu şekilde konuşuyormuş gibi bir hali var. Bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

"Bunu nereden aldın?" diye sorar.

"Uh, hatırlamıyorum. Neden?"

"Umarım kocanızdan hediye falan değildir çünkü sahte." Bana geri verdi. "Özür dilerim."

"Hayır. Hayır! Değil. Olamaz!" Bağıriyorum, sonra ses tonumu hızla alçaltıyorum. "Lütfen. Tekrar bakın. Lütfen."

"Bu işi yirmi yedi yıldır yapıyorum. Sizi temin ederim ki bu bariz bir taklit. Hiçbir değeri yok."

"Öyle olmak zorunda. Bir değeri olmalı. Herhangi bir şey. On dolar. Herhangi bir şey," diye yalvarıyorum ve şimdi diğeri çalışan ve diğeri iki müşteri bana bakmak için durdular ama hızla başka tarafa baktılar.

"Üzgünüm ama buna değmez bile. Keşke yardım edebilseydim," diyor ve her şey bulanıklaşıyor ve adam ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyor. Dizlerim kırılacakmış gibi hissediyorum. Geri dönemem. Böyle bir şey olamaz.

"Hayır. Tekrar kontrol edin. Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısınız!" Çığlık atıyorum.

"Hanımefendi. Lütfen. Olay çıkarıyorsunuz. Çok üzgünüm yapamam-" ve sonra dinlemeyi bırakıyorum. Her şey boğuk geliyor. Yaşlı bir adam birkaç adım ötede başka bir çalışanla birlikte duruyor. Bana acıyarak bakıyor. Diğer çalışan satılık mücevherlerle dolu kadife bir tepsiyi çekmiş ve müşteriye gösteriyor. Tepside çoğunlukla yüzükler var. Pırlanta bir tektaş yüzüğün üzerinde *1.300 dolar* yazan küçük beyaz bir etiket görüyorum. Omurgamda iğne ucu kadar bir sıcaklık hissediyorum. Avery'ye bakıyorum, o da etrafındaki parlak eşyalara bakmaktan mutlu. Başka ne yapabilirim ki? Kadife tepsiye hamle yaptım, yüzüğü kaptım ve koştum.

Bebek arabasını önümde iterek kapıdan dışarı koşuyorum. Avery sarsıntıdan, paniğimden ve beni durdurmak için bağırان adamlardan dolayı ağlamaya başlıyor. Acınası bir durum. Tek başıma onlardan daha hızlı koşabilirdim ama düşünmüyordum. Park yerindeki engebeli, taşlı betonun bebek arabasının tekerleklerini yavaşlatacağını düşünmüyordum. Kapıyı açıp iki çanta ve bir bebek arabasını dışarı çıkarmak için manevra yapmayı düşünmedim. Hiçbir şey düşünmedim, sadece koştum ve otoparktan çıkamadan yakalandım.

Polis çağrıldı.

Polis gelene kadar olduğum yerde kalmamı istiyorlar ama ben bebek için çok soğuk olduğunu söyleyip içeri giriyorum ve onları beni takip etmeye zorluyorum. Yirmi dakika sonra iki erkek polis memuru geldi. Tabii ki erkektiler. Ve kocamın kim olduğunu çok iyi biliyorlar ama bugün kimliğime göre ben Georgia Kinney değilim, June Barrett'ım, otuz bir yaşındayım. İnsanlar kimliklerinin çalındığını bildirmiyorlar, değil mi? Sadece değiştirirler, özellikle de cüzdan iade edildiğine göre. Sanırım bunu zor yoldan öğreneceğim.

Anime tişörtlü adamın tam olarak ne olduğunu dramatik ayrıntılarla açıkladığını duyuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Ön pencerenin yanındaki turuncu plastik sandalyeye oturuyorum ve Avery'yi sakinleştirmek için onu bebek arabasında ileri geri iterken Japon balığı krakerleriyle besliyorum.

Birkaç dakika sonra, memurlardan biri yanıma geldi ve nazikçe mağazanın suç duyurusunda bulunmak istediğini ve bu yüzden beni tutuklamak zorunda kalacağını açıkladı. Dükkan çalışanına bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Her şey kamerada. Ne yapmamı istiyorsunuz? İşimi kaybedebilirim" diyor.

"Benim bir bebeğim var!" Ben de ona bağırdım. "Seni psikopat!" Belki bir ceza almayı bekliyordum ama beni tutuklayacaklarını hiç

düşünmemiştim. Ayağa kalktım ve içimden kaçmak geldi. Neredeyse yapacağım ama bu noktada çok saçma ve komik olurdu. Kapana kısılmış bir hayvanım. Tekrar.

"Hanımefendi," diyor Memur McAllen, "birkaç yeri aramanız ve küçük kızınızı alacak birini bulmanız için elimizden geleni yapacağız. Biz onu Hapishane." Kendi şakasına gülüyor ve sanırım kekeliyorum ya da en azından ağzımı açıp bir şey söylüyorum ama çıkmıyor.

"Hapishane," diye tekrarladım. Ve sonra Avery ile birlikte karakola götürülmek üzere bir polis arabasının arkasındayım. Yolda polis memuru, ilk tutuklanmamsa kefaletin sadece birkaç yüz dolar olması gerektiğini ve mahkeme tarihime gelmeyeceğime dair herhangi bir işaret olmadığını açıklıyor. Söylediği her kelimeyle kusma isteğim artıyor. Para, mahkeme, hapishane.

"Kenara çekebilir misin?" Pat diye söyledim. "Korkarım yapamam-"

"Kusacağım!" Bizi ayıran pleksiglasın içinden bağıriyorum ve o da hemen kenara çekip kapının kilidini açıyor. Eğildim ve içim acıyana kadar kustum. Bana hiçbir şey söylemiyor. Kustuğum için gözlerim kan çanağına döndüğünde kapıyı kapatıyorum ve o da şeride geri çekip yoluna devam ediyor.

Karakolda, ehliyetimi kontrol ederken Avery ile birlikte bekleme odasında oturmama izin verecek kadar nazikler. Tanrıya şükür June Barrett'in sicili temiz. Üzerimde hiç para olmadığını ve evli olmadığımı açıkladığımda (tabii ki yüzüğümü görmüyorlar çünkü takmama izin verilmiyor; Lucas onu satmaya çalışacağını biliyor) bana pek acıymıyorlar ama sadece bir tokat ve mahkeme tarihiyle beni buradan çıkarmaya çalıştıklarını söyleyebilirim.

"Benim için gelecek kimse yoksa ne olacak?" Tekrar paniklemeye başlayarak soruyorum.

"Mahkemeye çıkana kadar sizi tutmak zorundayız, Cuma günü öğleden sonra olduğu için muhtemelen Pazartesi günü olacak."

"Peki ya Avery? Onunla ne yapacaksın?" Gözlerimi yaşlar doldurarak söylüyorum. Bilgisayarına dokunmayı bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Korkarım onu alabilecek kimse yoksa çocuk esirgeme kurumunu aramak zorunda kalacağız" diyor ve ben de masanın üzerinden atlayıp bizi ayırmayı teklif eden bir polis memurunun gözlerini oymanın cezasının ne olacağını merak ediyorum.

"Deneyebileceğim bir kişi var," diyorum onun yerine. "Numarası bende yok ama. Cora. Cora Holmon, adresi de bende var!" Memur masanın üzerinden bir kâğıt ve kısa bir kalemi bana doğru itiyor.

"Hepsini yaz, ben de senin için onu bulmaya çalışacak birini göndereyim," diyor. Yazdım ve odadan çıkıp gitti, Avery ve beni yalnız bıraktı. Onu kucağıma alıp sarılmak istiyorum ama kaburgalarım ancak bu kadar acıya dayanabilir, bu yüzden yanına yere oturup ellerini öpüyorum ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

OceanofPDF.com

PAIGE

Finn'in dizüstü bilgisayarını çok işe yarıyor. Bir yıl öncesine ait e-postalar var. Paige ekran görüntüsü alıyor, kendine e-posta gönderiyor ve çıktı alıyor. Bunları yatak odasındaki gardırobun içindeki *Finn* etiketli kutuya atıyor. Dizüstü bilgisayarını saklamak istemiyor, sadece ihtiyacı olan şeyi ondan almak istiyor. Bu yüzden onu onun ön kapısına bırakacak. Eğer onu suçlamaya başlarsa, yapacağı son şey ihtiyacı olan şey çalıntı mal bulundurmadır. Kendini ifşa etmeden bunu gerçekten yapabileceğini düşünmüyor, ama belki de bilgisayarındaki sırlar risk almaya değer, emin değil, bu yüzden dezenfektan bir mendille temizliyor.

Hem kendisinin hem de Cora'nın arabaları gitmiştir, bu yüzden Charlotte'u ziyarete giderken arabayı kapılarının önüne bırakır. Finn ve Charlotte arasında acıklı, hastalıklı derecede tatlı e-postalar ve Facebook mesajları bulmak zor olmadı. Sanki yakalanmak istiyor gibi. Cora'nın kendi yaptıklarını birkaç gün içinde kolayca toparlamakta neden bu kadar zorlandığını anlamıyor. Finn, Cora'ya paranoyak olanın kendisi olduğunu hissettiriyor ve onu çıkmaz sokaklara sürüklüyor, muhtemelen nedeni bu.

Aralarındaki yazışmalara göre bugün Cuma ve Charlotte tüm gün ofiste değil. Paige, Finn'in hesabından Charlotte'a bir e-posta göndererek öğle yemeği için Milio's'ta buluşmak istediğini ve bunun acil olduğunu söyler. Charlotte kabul eder ve her şeyin yolunda olup olmadığını sorar. Paige ona her şeyin yolunda olduğunu ama lütfen on iki buçukta orada olmasını söyler.

Paige istediğini elde etmek için pek çok adım atmıştır ama bu kimsenin beklemediği bir şeyi harekete geçirecektir. Taytını ve kazağını değiştirme zahmetine girmez. Boynuna sonsuzluk atkısı sarıyor, ayaklarını diz üstü düz çizmelerin içine sokuyor ve Charlotte'la buluşmak üzere evden çıkmadan önce söyleyeceklerini bir kez daha prova ediyor.

Gitmeden önce biraz dudak nemlendiricisi sürüyor. Dışarı çok soğuk ve kuru. Christopher'a bir cep bisküvisi yediriyor ve ona iyi bir çocuk olduğunu söylüyor, ceketini giyiyor ve dışarı çıkmadan önce koridordaki aynaya bakıp "İşte bu. Sakın berbat etme."

Milio'nun dükkânına girdiğinde, ön pencereden Charlotte'u görmeye çalışır ve orada oturmuş, her şey gibi gergin bir şekilde sevgilisinin şifreli

mesajının ne olduğunu öğrenmesini beklemektedir. Elinde bir fincan kahve vardır.

ve parmaklarını masaya vuruyor. Paige neredeyse onun için üzülecekti ama üzülmeydi. Sürtük Finn'in evli olduğunu biliyor, bu yüzden sempatiyi hak etmiyor.

Elbette, Paige restorana girdiğinde kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur, bu yüzden Paige iki kişilik bir masada tam karşısına oturup hiçbir şey söylemeden ona baktığında sarsılır.

"Uh, merhaba. Sanırım yanlış masaya gelmiş olabilirsiniz?"

"Beni hatırlamıyor musun, Char?" Paige soruyor, tekrar telaffuz ediyor *Charbroil*.

"Pardon, siz kimsiniz?" diye soruyor, arkasına yaslanıp iki elinin parmaklarıyla güzel saçlarını bükerek. Gardını almış ama henüz tam anlamıyla savunmaya geçmemiş. "Ah, doğru ya. Oldukça sarhoştun. Beş para etmez bir yardım balosunda tanışmıştık. Sen hatırlıyorum. Birkaç hafta önce," diyor ve kadının masasındaki bu kaba yabancıyla adının yanlış telaffuzunu bir araya getirdiğini görebiliyor.

"Oh, evet, seni hatırlıyorum. Ama biriyle buluşacağım, o yüzden seni görmek güzeldi ama..."

"Benimle buluşacaksın," diyor Paige. Char esprisiz bir kahkaha atar ve kendini yeniden ortaya koyar.

"Sizi temin ederim ki değilim, izninizle." "Finn gelmiyor," diyor.

"Ah, üzgünüm, wh..."

"Üzgün olmalısın," diyor Paige, "ama burada olma sebebim bu değil. Finn'le olan ilişkin..." diye başladı ama Charlotte Paige'in beklediğinden daha erken itiraz etmeye başladı.

"Benim neyim?" Sen..." Gitmek için kalkıyormuş gibi eşyalarını karıştırmaya başlar.

"Oh, Tanrı aşkına. Tiyatroya ayıracak vaktim yok," diyen Paige, mesajlaşmalarının ve e-postalarının çıktılarını ve baloda kucaklaşırken çekilmiş bir fotoğraflarını alıp önündeki masaya koyuyor.

Charlotte'un ağzından çıkan tek şey "Ben..."

oldu. "Lütfen. Devam et. Sen ne?" diye sorar.

"Nedir bu? Ne istiyorsunuz?"

"Onun evli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Paige bunu söylediğinde Charlotte cevap vermiyor, başka tarafa bakıyor ve abartılı bir iç çekiş yapıyor.

"Doğru. Tabii ki biliyorsun, çünkü karısıyla tanıştırıldığında ben de oradaydım," diyor Paige.

"Bence gitmelisin," diyor Char.

"Yani senden tek istediğim bunun ne kadar zamandır devam ettiğini bilmek." "Bunu sana neden söyleyeyim ki? Ben gidiyorum. Finn'i arayacağım ve sen de

Onunla anlaşın," diyor ve ceketini giyip kabinden dışarı çıkıyor. "Hayır, bunun böyle gideceğini sanmıyorum. Kocanız Anthony Cohen," diyor Paige ve kadın tekrar yerine oturuyor, gözleri ağlayacakmış gibi parlıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Onunla olan tüm mesajlarınızı ve e-postalarınızı gördüm dediğimde, *hepsini* kastediyorum.

Eğer konuşmamı istemiyorsan, bana söyleyeceksin. Nasıl? Ne kadar?" Paige kadının gözyaşlarına boğulup Finn'i aramak için dışarı fırlayıp fırlamayacağından ya da tam olarak ne yapacağından emin olamayarak cevap bekliyor. Nabızı hızla atıyor. Bilmesi gerekiyor.

"Neredeyse iki yıl," diyor Charlotte sonunda yenik bir bakışla. O da çantasından bir mendil çıkarır ve gözlerini noktalar. "Bunu neden yapıyorsun? Neden umursuyorsun?"

"Geçen yıl 17 Ocak'ta onunla birlikte miydin?" Paige soruyor. "Bunu nasıl hatırlayabilirim ki? Neden?"

"Çünkü oğlumu onun öldürdüğünü düşünüyorum. Aslında, bundan oldukça eminim. O orospu çocuğunun yanına on metrelik bir sopayla gitmemin tek nedeni ihtiyacım olan bilgiyi almak. Ve buna ihtiyacım var. Sanırım 17 Ocak gecesi saat on buçukta sokağımıza giren bir arabadaydı ve takvimine göre C. ile buluşacaktı. O siz miydiniz? Yoksa oğlum Caleb miydi? Çünkü oğlum olabileceğine inanmak için başka sebeplerim var. Bilmeniz gerekir ki bir şey," diyor, sesi kırılarak.

Charlotte, "Onun eşcinsel olduğunu düşünüyorsun," diyor. Paige elini masaya vurarak karşılık verir, etraflarındaki herkes dönüp bakar.

"Onunla birlikte olup olmadığını hatırlamanın bir yolu var mı?" Paige tıslayınca Charlotte telefonunu karıştırır ve takvimini açar. Geçen Ocak ayını bulmak için aylarca sayfa kaydırır.

"O hafta sonu bir iş için Denver'daydım," diyor. Paige onun elini tutuyor ve gözlerini kapatıyor. Ona teşekkür etmiyor ya da daha fazla açıklama yapmıyor, sadece çabucak bırakıyor ve şöyle diyor: "Finn'i gördüğünde onu terk etmeni şiddetle tavsiye ederim. Karısına bir özür borçlusun ama bunu asla alamayacağına göre, onun muhtemelen tehlikeli olduğunu bilmelisin. Seni incitmek ya da evliliğini mahvetmek istemiyorum. Yeterince umursamıyorum çünkü seni tanımıyorum bile. Bunu kimseye anlatmak gibi bir planım yok ama karşılığında benim için

birkaç şey yapacaksın." Paige durur ve bir yanıt bekler.

Charlotte başını sallar. "Elbette," diyor ama sesi çatallaştığı için kelimeleri zorlukla çıkıyor. Boğazını temizliyor. "Elbette, ne olursa."

"Öncelikle, ona beni gördüğünü söyleme. Oğlumdan bahsetme. Eğer bunu yaptığını öğrenirsem, bu fotoğraflarla kocana giderim. O yüzden kendi işine bak ve benim adımla bu işe karıştırmama. Tamam mı?" Paige diyor ki. "Ayrıca, onunla ilişkisini kes. Şimdi. O senin değil. Onun bir ailesi var ve o bir pislik. Eğer hile yapacaksan, takas yap."

Charlotte şiddetle başını sallar ve eşyalarını toplar. Ayağa kalkar ve olay çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde oradan ayrılır.

Paige bunun ne kadar uzun süredir devam ettiğine şaşırır. Cora'nın endişelendiği diğer kadınlar kesinlikle haklı endişelerdi. Cora'nın eline kanıt geçmeden bunu bu kadar uzun süre yapmış olması etkileyicidir. Charlotte'u takip etmeye karar verir. Eğer bu iki yıllık bir ilişkiyse, onun muhtemelen bir katil olduğunu düşünüyorsa ve daha yeni tehdit edildiyse - onunla ilişkisini kesmesi için uyarıldıysa - soruları olacaktır. Cevaplar için doğrudan ona gitmekten başka nereye gidebilir ki?

Arabayı sürerken, Finn'e Charlotte'un yaptığı gibi yaklaşmanın daha kolay olacağını, camları kırmadan ve dizüstü bilgisayarları çalmadan ondan bilgi almanın daha kolay olacağını düşündüğünü ama yaklaşmadığını düşünüyor. Bunun tek nedeni Cora'ya bu kadar yakın olmasının Finn için çok büyük bir risk olmasıydı. Bundan emin. Charlotte'u kullanarak onu bir şekilde o gece hakkında konuşturmayı ya da telefonunda neden Caleb'in numarası olduğunu ve onunla mesajlaşma geçmişini öğrenmeyi düşündü. Sonra da Paige'in ihtiyacı olan bilgiyi alamazsa ilişkiyi ortaya çıkarmakla tehdit edecekti. Ama birkaç tane var yanlıştır. Bu çok uzun sürecektir ve Charlotte'un kaybedecek çok şeyi olmasına rağmen ona güvenip güvenemeyeceğini bilmemektedir. Ayrıca Finn şüphelenebilir ve bu gerçekleşmeden önce kanıtlarını oluşturması gerekiyor. Her neyse, şu anda ihtiyacı olan her şeye sahip. Harekete geçmek için neredeyse hazır.

Yine de bunu yapmadan önce, Cora adına onun kendi ilacından biraz tattığını görmek onu gıcıklayacaktır. Sağa sinyal verir ve Finn'in ofis binasının otoparkına girer. Buraya en son geldiğinde yaptığı yere yakın bir yere park eder ve kapıyı izler. Beş dakika sonra Char'ın içeri girdiğini görür. Tabii ki görür. Bundan birkaç dakika sonra Finn alını karışmış bir halde ön kapıdan çıkıyor ve Char'ın arabasını görene kadar etrafına bakınıyor. Char arabadan iner ve konuşmaya başlarlar. Dramatik el hareketleri ya da bağırış çağırış yok. Anlaşmanın kendi tarafını tutmuş gibi görünüyor ve

Paige ya da onun tehditleri ya da tehlikeli olduğu suçlamaları hakkında onunla yüzleşti. Olabilirdi ama Paige bu riski göze almak zorundaydı. C'nin kim olduğunu öğrenmeliydi. Bu mesajlar ona Caleb'ı yetişkin bir adamın yan komşusu olan genç bir çocuğu tanıması gerektiğinden daha fazla tanıdığını söylüyordu. Evet, öldüğünde 22 yaşındaydı ama bu mesajlar birkaç yıldır iletişim halinde olduklarını gösteriyordu. Şifreli mesajlar. Bulmacanın bu kısmını henüz çözemedi ama denklemin bir parçasını elemesi gerekiyordu ve elledi de.

Finn, Char'ın omzuna dokunmak için kolunu uzatır ve Char geri çekilir. Vücut dili Paige'e bilmesi gereken şeyi söylüyor. İlişkiyi bitiriyor ve adam bunun olmasına izin vermiyor. Sakin ve üzgün görünüyor. Adam Çaresiz ama iş yerinin otoparkının ortasında bunu belli etmemeye çalışıyor. Kadın kelimeleri duyamıyor ama adam resmen yalvarıyor. Bu çok açık. Charlotte'un elleri önünde havaya kalkıyor, bu iş bitti der gibi bir hareket. Kadın geri çekilir; adam ona doğru hareket eder. Arabasına biner ve kapıyı kapatır. Adam

Arkasından sesleniyor, bir dakikalığına arabasıyla gitmesini engellemeye çalışıyor ve hatta camına vuruyor. Kadın uzaklara bakıyor. Adam vazgeçer. Kadın arabayı sürer. Binanın önündeki tuğla sütunu yumrukla ve kanlı eklemleriyle içeri girer.

"Peki o zaman," diyor Paige yüksek sesle ve sonra kendisi uzaklaşıyor. Bu biraz tatmin ediciydi ama şimdi onu duvara çivilemeye hazır. Polise gitmeden önce Cora'ya tüm kanıtları göstermesi gerekiyor. Ona her şeyi anlatması gerekiyor. Sevgili arkadaşına ihanet ettiğı için çok üzgün ama tek yolu buydu.

CORA

Finn huysuz bir ergen gibi davranıyor. Sanırım gerçekten somurtuyor ve nedenini bilmiyorum. Bugün cuma öğleden sonra ve onun hafta sonu iş gezisi için ofisinden ayrılmış. Şimdi aniden eve erken geldi ve bana gezinin iptal edildiğini ama bu akşam iş arkadaşı Buddy LaFond ile bir şeyler içmeye gideceğini bildirdi.

Birkaç gündür birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık ve şimdi kayıp dizüstü bilgisayarının tezgahın üzerinde durduğunu görüyorum. Bu çok ilginç, değil mi? Bir poşet alışverişi boşaltıyorum ve bu akşam Mia ve benim için yapacağım köri için hindistan cevizi sütünü unuttuğumu fark ediyorum.

"Vay anasını. Saçın," diyor Mia, her zamanki pijama benzeri kıyafetiyle mutfğa girerken. Gece bir arkadaşındaydı, o yüzden görmemişti.

"Evet, bir değişiklik yapmanın zamanı geldi diye düşündüm," diyorum. "Daaang. Hiç uzatma almama izin vermiyorsun," diye sızlanıyor.

"Parasını kendin ödeyebildiğin zaman, istersen bir metre uzunluğunda saç yaptırabilirsin."

"Hoşuma gitti. Çok sarışın. *Game of Thrones*'daki hatuna benziyorsun. Yaşlansaydı *Thrones* olurdu," diyor ve buzdolabından bir elma alıyor.

"Teşekkürler," diyorum saçlarımı okşayarak ve o da zıplayarak odasına gidiyor. O

Bir dakikalığına kasvetli bir münzevi yerine neredeyse eski haline döndü. Kepek gevreği ve fıstık ezmesini daha hafif bir kalple dolaplara koydum.

Telefonum bugün tanımadığım bir numarayla ikinci kez çalıyor. İlk aramadan sonra herhangi bir mesaj gelmedi, bu yüzden cevap vermedim çünkü bana göre spam.

Finn mutfğa geliyor. Buzdolabını açıyor ve yine bir ergen gibi önünde iki büküm durup atıştırmalık bir şeyler arıyor.

"Kayıp dizüstü bilgisayarınız yeniden ortaya çıktı," diyorum, daha iyi bir karar vermeme rağmen, ama artık gerçekten umursamamaya başlıyorum.

"Evet. Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum," diyor sertçe. Bir kutu makarnayı rafa yerleştirmek için tezgâha uzanırken duruyorum ve sırtım geriliyor, bir an donup kalıyorum. Odayı terk etmeli ve dünün tekrarlanmasını önlemeliyim. Oturmalı ve tüm samimiyetimle söz

verdiğimi açıklamalıyım.

"Belki de kız arkadaşlarından birine ödünç verdin ve unuttun" diyorum.

Havadaki elektriği hissedebiliyorum, etrafımda hissedilir bir gerilim var. Sonra dizüstü bilgisayarının kapağının kapandığını duyuyorum.

"Bunu tekrar mı yapıyoruz? Cora, gerçekten mi? *Gerçekten mi?* Bugün bu saçmalık için havamda değilim," diye bağıyor ve ben Mia'nın duymadığından emin olmak için onu susturup koridora bakıyorum.

"Neden bu kadar huysuzsun?" Soruyorum çünkü bu eski aldatma tartışmalarından birinde bile Mia evdeyken asla sesini yükseltmiyor. Bu konuşulmayan bir kural, demek ki ona bir şeyler oluyor.

"Seni sürekli yapmadığın bir şeyle suçlasaydım nasıl hissederdin?" diyor. Bu arada yeni Barbie saç kimin için? Piyano barda seni görmeye gelen sarhoş bir adam için mi?"

"Ne?" Dedim.

"Hoşuna gitti mi? Dışarıdasınız, çalışıyorsunuz, işinize bakıyorsunuz ve sürekli takip ediliyorsunuz, şüpheleniliyorsunuz, suçlanıyorsunuz. Bunu çok kez konuştuk. Benden bu kadar," diyor ve bilgisayarını kapağına yerleştiriyor.

"Neyle işim bitti?" Sakince soruyorum.

"Bu konuşma. Bunu yapma, sözlerimi çarpıtma, sanki şunu demek istemişim gibi gösterme..."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için bir soru sordum," diyorum.

"Yaptığın şey bu. Manipülatifsin ama kendini masum, ezilmiş bir eş sanıyorsun. Bu numarayı yutmuyorum. Aslında, bundan bıktım usandım. Yardıma ihtiyacın var Cora. En son böyle kendinden geçtiğinde kimi gördüysen gidip onu görmelisin."

"Dr. Higgins," diye teklif ettim.

"Evet," diyor, artık dikkatini bile vermiyor, telefonuna bakıyor.

"Ah. Belki de biriyle konuşmam gerekiyordur," diyorum ama duymuyor. Parmakları öfkeyle mesajlaşıyor ve sonra Buddy ile buluşacağını söylüyor.

"Saat dört oldu. Bu gece daha sonra içki içeceğini sanıyordum," dediğimde iç geçiriyor ve kanepenin kenarına attığı paltosunu almaya gidiyor.

"İşte ben de tam bundan bahsediyordum" dedikten sonra koridordaki ayak seslerini ve garaj kapısının açıldığını duyuyorum. Mutfak taburesine oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Anne," dediğini duyuyorum küçük bir sesin. Kafamı kaldırıyorum ve Mia mutfağın kemerli girişinde, elleri kazağının kollarının içinde kaybolmuş, küçük bir kız gibi duruyor.

"Tatlım, merhaba. İyi misin?" Diye sorduğumda koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı.

"Tatlım, ne oldu? Neyin var?" Ona bakmak için sarılmaktan vazgeçerek soruyorum. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Sana çok kötü davrandı."

"Ah, bebeğim. Bunu duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Hayır, hayır, hayır. O sadece, evet, biraz..."

"Dick," diye tedarik ediyor.

"Çok stres altında ve bugün işler çığırından çıktı. Aptalca tartışmamızın seni etkilemesine izin verdiğimiz için çok üzgünüm. Bu hiç hoş değil. Her şey yolunda," diyerek onu rahatlatıyorum.

"Tamam," diyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, saçını hâlâ beğeniyorum. Barbie gibi değil. Havalı," diyor. Kalbim onun için sevgiyle kabarıyor. Etrafındaki dünya için çok zor olmaya çalışan küçük empati kızım.

"Benim de hoşuma gitti," diyorum ve onun da bunu istediği nadir anlardan biri olduğunu söyleyebiliyorum.

Benden daha fazla. Odasına kaçmak ya da bir arkadaşıyla dışarı çıkmak istemiyor. Annesini istiyor.

"İstersen dondurucunun arkasına sakladığım üç katlı şekerlemem var," diye öneriyorum.

"Üzerinde dondurucu yanığı var mı?" diye soruyor.

"Muhtemelen."

Omuz silkiyor ve gökyüzü alacalı pembeler ve kırmızılarla kararırken mutfak adasındaki taburelere oturuyoruz. Bağdaş kurup oturuyor ve iki kaşıkla yarım galonluk kaptan yiyoruz.

"Boşanacak mısınız?" diye soruyor ve içimde hareket hastalığına benzer bir bulantı hissediyorum.

"Hayır," diyorum, ani bir tepki olarak. Bir dakika kadar sonra da ekliyorum: "Eğer yapsaydık nasıl hissederdin?"

Mia gözyaşlarına boğulmuyor ya da şok olmuş gibi görünmüyor. Birdenbire ona verdiğim değerden çok daha fazlasını bilen bir çocuk gibi görünmeye başladı.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor. Her yanım geriliyor. Bu bir annenin duymak istemeyeceği bir cümle ve ses tonu çünkü ardından gelecek korkunç bir şey olabilir. Yere bakıyor ve kaşığını gergin bir şekilde tezgâha vuruyor.

"Her zaman son zamanlarda neyim olduğunu soruyorsun. Ama bir yıl boyunca. Seni ilgilendirdiğinden değil, ama bazı şeyler... Bilmiyorum, benim için değişti... Sonra. Ne zaman olursa olsun. Ocak ayında bulduğün saksıyı kastediyorum. Bir arkadaşıma ait olduğunu söylemişim. Öyle sayılır. Biri bana vermişti ama birkaç hafta önceki esrar gerçekten benim değildi. Babama söylediğin şeyi neden söylediğini anlıyorum, demek istediğim bu. Ben de Birkaç kez aynı şeyi düşündüm... sadece bir his vardı" diyor. Daha fazla bilgi istemedim. Ne demek istediğini de sormuyorum. Finn'in kiminle yattığı konusunda endişelenmesi gerektiği düşüncesi kalbimi parçalıyor. Bu beni çileden çıkarıyor. Ama şu anda tek endişem onun için.

"Esrarı sana kim verdi?" Ben sordum.

"Mesele de bu. Sizi kızdırmaktan korkuyorum ama anne, Tanrı aşkına. Birkaç ay içinde yasal bir yetişkin olacağım, yani bu büyük bir şey değil. şey."

"Tamam, doğru, o zaman 'büyük bir şey değil' nedir?"

"Caleb Moretti, Ocak ayında bana o esrarı vermişti. Pek çok insana esrardan fazlasını verdi. Bu tür şeyler için başvurulacak bir adamdı..." diyor ve ben onu durdurmak istemiyorum ama o kadar şaşıyorum ki elim kalbime gidiyor. Paige, oğlunun izci geçmişi, etkileyici gönüllülük kaydı ve sıfır kusuru olan dekan listesinde bir üniversite öğrencisi olduğunu düşünüyor. Mahallenin uyuşturucu satıcısı olamaz.

"Ne? Gideceğim adam da ne demek?" İstedimden daha yüksek sesle söyledim.

"Anne," diye iç geçiriyor.

"Hayır, ben sadece birazcık-Caleb? Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Caleb, babamın bazen ondan bir şeyler aldığını söyledi, bu yüzden çamaşırvhanede o esrarı bulduğunuzda, sadece size söyleyeceğimi söylüyorum.

benim olduğunu düşündüm. Ama değildi. Hepsi bu, o yüzden..." ve Finn'i bulup, onun hakkında bunları bilmesine izin verdiği için nefesi kesilene kadar parmaklarımı boğazına bastırmak istiyorum -endişelenmek, bunu taşımak- ama yapamıyorum. Daha da ötesi, bunu bilmenin yükünü ondan almak istiyorum.

"Bekle o zaman. Neyin yanlış olduğunu sorduğumu söylerken ne demek istedin - hala neyin yanlış olduğunu bilmiyorum," diyorum, daha fazlası olduğunu düşünerek. Taburesinde kayıyor ve kaşığı yere bırakıyor.

"Ondan gerçekten hoşlandım. Biliyorum. Daha büyük olduğunu biliyorum," diyor ve ben bağırarak yerine *Beş yaş büyük!* kelimelerini yutuyorum. Peki, beş

Benim yaşımda yıllar bir şey ifade etmiyor, ama ergenlik çağındaki bir erkekle yetişkin bir erkek arasında fark var ve bunu düşünmek yanaklarımın kızarmasına neden oluyor, ama sakın kalıyorum.

"Yani sen... onunla çıkıyor muydun?" diye sordum.

"Hayır! Yani...hayır. Biz yakındık. Arkadaştık," diyor utangaç bir şekilde.

"Bunu neden bilmiyordum?" Soruyorum, çünkü Paige'i hayatım boyunca tanıyormuşum ve çocuklarımız birlikte büyümüş gibi hissediyorum, ama gerçekten düşünürsem, o sadece on yıl önce taşındı. Bu Mia'yı yedi, Caleb'i de on iki yaşında yapar. Caleb özel okula gitti. Biz aile barbeküsünden çok arka bahçede şarap içen ve kitap kulübü arkadaşlarıyız. Sanırım düşününce, sözde baba olmadan önce birbirlerini çok az tanıyorlardı. Aralarında devasa bir yaş farkı olan, mahallede bisiklete binen tanıdıklar gibiydiler.

"Tanrı aşkına, anne! Hiçbir şey olmadı. O da benden hoşlanmadı."

"Tanrı'ya şükür," demekten kendimi alamıyorum.

"Tamam, gerçekten mi?" diyor.

"Hayır. Özür dilerim. Sadece... Yani bana onun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu söylüyorsun. Bunu mu söylüyorsun?"

"Hem de nasıl," diyor ve ağzımın açık kaldığını görüyor. "Ama gerçekten harika bir ruhu vardı, biliyor musun? Tüm o uyuşturucu olaylarının gerçekte o olmadığını anlayabilirdiniz," diyor.

"Yani onunla görüşmüyordun," diye teyit etmeye çalışıyorum.

"Hayır, biraz istedim, ama o başka biriyle görüşüyordu, ama, yani, o öldüğünden beri, bilmiyorum, kendimde değilim. Suçlu hissediyorum. I Bilmiyorum," diyor ve ben onun kendini geri ittiğini, savunmaya geçtiğini hissedebiliyorum.

"Neden? Neden böyle hissediyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"*Bilmiyorum*. Sadece onu özlüyorum, hepsi bu. Keşke ona yardım edebilseydim," diyor ve sonra gözyaşları dökülüyor. Paige'in oğlunun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu bilmemesinden ve kızımın belki de neredeyse onunla çıkmasından dehşete düştüğüm ve aynı zamanda başını omzuma koyarak bu anı kurtarmak istediğim bu gerçeküstü anda askıya alındım. Gözlerinin altındaki yaşları başparmağımı kaydırarak siliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Bilmediğim ve bununla tek başına uğraştığın için çok üzgünüm. O senin arkadaşındı ve ben bunu bilmiyordum ve o zamandan beri çok fazla keder hissediyorsun," diyorum. Bazen Dr. Higgins'in sesini duyuyorum.

Bildiğim bu aktif öğrenme araçlarını ezbere biliyorum. "Yine de onu iyileştiremezdin ve bu senin işin değildi."

"Biliyorum," diyor ellerine bakarak. "Bazen geceleri Kinney'lerin evinin arkasındaki parkta salıncakta otururduk ve ne bileyim, sadece konuşurduk. Çok konuşurduk. Ona ne olduğuna hala inanamıyorum" diyor, şimdi kendini toparlamaya çalışarak. Demek bir gecede değişmesinin nedeni buymuş. Onu sevmeyen bir adama aşıkta, sonra öldürüldü ve başka ne oldu bilmiyorum... Söylediğinden daha fazla mı uyuşturucu kullanıyordu? Hiçbir zaman öyle biri olmamasına rağmen ebeveynlerimden nefret ediyorum aşamasına geldiğini ve tüm bu süre boyunca yas tuttuğunu düşündüm. Kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum.

"Her neyse, sorun değil. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm... esrar hakkında," diyor, ayağa kalkıyor ve bir soda çıkarmak için buzdolabına gidiyor. Sonra elinde telefon, TikTok'a bakarak odasına doğru ilerliyor.

Telefonum yine çaldı. Aynı numara. Bu sefer açıyorum, hayal kırıklığım beni körüklüyor.

"Evet?" Şak diye söyledim. "Ne? June Barrett diye birini tanımıyorum. Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız," diyorum.

"Onu tanımanız ve ona yardım edebilecek tek kişinin siz olmanız konusunda kesinlikle ısrarcı. Çok ısrarcı. Avery adında bir bebeği var ve onu sizin alacağınızı söylüyor. Aşağı inip bu sorunu çözmeye yardım etmeniz bir yolu var mı?" diyor adamın sesi. Avery mi? Aman Tanrım. Ne haltlar dönüyor burada?

"Peki, tamam. Hemen geliyorum," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Bu bir şaka olabilir mi? Bunun Finn'le bir ilgisi var mı? Kafam tamamen karıştı. Son iki günde olan her şeyin sisi içinde, çantamı alıp arabama biniyorum ve beni tanıyan bir yabancıyı kefaletle serbest bırakmaya gidiyorum.

Hapisten çıkan isim.

OceanofPDF.com

GÜRCİSTAN

Cora nezarethaneye girip beni gördüğünde yüzü tamamen karardı. Kafa karışıklığı çok hafif bir ifade.

"Geor-June!" diyor, çabuk kavıyor, olan biteni anlamadan neye ihtiyacım olduğunu görüyor. Ona kefalet miktarını söylüyorlar ve beni eve götürmek isteyip istemediğini soruyorlar. O da hemen ve ısrarla kabul ediyor ve cüzdanını çıkarmak için çantasını açıyor. Bitirmeden önce. Neden orada olduğumu sormuyor. Sadece bana yardım ediyor.

Otuz dakika ve birkaç evrak işinden sonra, Avery hala arkaya bağlanmış araba koltuğunda uyurken onun arabasındayım ve o eve geri dönüyorum. Ben konuşmaya hazır olana kadar sessizliğin sürmesine izin veriyor.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," diyorum sesim titreyerek. "Sizi dahil ettiğim ve benim için bu kadar çok şey yaptığınız için çok üzgünüm..."

"Kesinlikle sorun değil. Sen iyi misin?"

"Hayır. Yapmayacağım. Yapamam... Lütfen, geri dönemem," diyorum ve hıçkırmaya başlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki nefesimi zor tutuyorum ve Cora County Road 8'in kenarına çekip beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor. Ona başka bir şey söylemek için konuşamıyorum bile. Avery'yi uyandırmamak için hıçkırıklarımı susturmaya çalışırken kendi hıçkırıklarımda boğuluyorum ama zar zor nefes alabiliyorum.

"Şşşt, her şey yoluna girecek," diyor, ellerimi tutuyor, sırtımı ovuyor. "Ah, tatlım." Onun da gözleri yaşlarla doldu. "Neler oluyor böyle?"

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra, ağlama göğsümde hıçkırık spazmları gibi kaldığı için hala nefes almakta zorlanıyorum. Yüzüm sıcak, gözlerim yanıyor. Ona anlatmaya çalışıyorum.

"Buradan çıkmam lazım. Geri dönemem. Güvenli değil," diyerek Avery'ye ve tekrar Cora'ya bakmayı başarıyorum.

"Sana zarar veriyor. Bunu biliyordum," diyor. "Bundan daha fazlası var."

"Ne? Ne yaptı, ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve artık ona güvenmekten, her şeyi anlatmaktan başka çarem yok. Bu sefer geri dönemem.

"Beni orada tutuyor. Gitmeme izin vermiyor," diyorum ve her şeyin farkına vardığını görüyorum - neden hiçbir yere gitmediğimi, sosyalleşmediğimi, araba kullanmadığımı ya da herhangi bir şey yapmadığımı - ben bir münzevi değilim, ben bir mahkumum.

"Ama... geçen hafta şehre gitmiştin," diyor, az önce kurguladığı şeyden kuşkulandığı belli. Donmuş kamerayı ve bankaya ulaşip kaçma girişimimi açıklıyorum. Diğer kaçışlarımı, parktaki bankta oturan birinden kimliği nasıl aldığımı ve bundan önceki kaçışlarımı anlatıyorum ama hep yakalanıyorum. Bitirdiğimde yüzünü gördüm ve daha önce kimsenin yüzünde böyle bir ifade görmemiştim. Şok ve dehşet, ama yine de beni herkesin gözü önünde esir tutmasının nasıl mümkün olabileceğine dair bir kafa karışıklığı. Yüzü bembeyaz ve korkmuş.

"Neden polise söylemedin? Oradayken? Polise gitmeliyiz" diyor, arabayı kenara çekmeye ve geri döndürmeye hazır.

"Hayır, dur. Lütfen. Biliyorum. Bu kadar kolay olması gerekiyormuş gibi geldiğini biliyorum," diyorum. "O bir yargıç. Onun sözüne karşı benimki. Bir keresinde onları aradım ve ne kadar dengesiz olduğum konusunda onlarla güzel bir kahkaha attı. Beni akli dengesi yerinde olmayan, depresif biri olarak gösterdi. Tıbbi kayıtlar, reçeteler var, polis raporunu kaybettiğimde ve beni uçarı biri olarak bulduklarında. Söylediklerimin doğru olduğuna dair ellerinde hiçbir kanıt yok. Sadece saygıdeğer bir adamın sözüne karşı benimki. Sıfır kanıt. Beni onunla birlikte eve gönderecekler ve o da beni öldürecek. Dışarı çıkmalıyım - uzaklara gitmeliyim- ama ne param ne de belgelerim var. Gidecek hiçbir yerim yok. Bundan emin." I

titriyor ve yüzümü ellerime gömüyorum. Cora arabanın kaloriferini açıyor ve arkadan katlanmış bir battaniye alıp omuzlarıma doluyor.

"Tamam, dinle. Seni dışarı çıkaracağız. Sana yardım etmeme izin ver," diyor ve ben ona bakıyorum, göz kırpiyorum, inanamıyorum.

"Bana yardım edecek misin? Polisi aramayacak mısın?" "Hayır, benimle kalabilirsin."

"Yapamam. Ailen öğrenecek ve ben yapamam... Biri söyleyecek... ağzından kaçıracaklar ya da gergin davranacaklar. Polis gelip beni sorabilir - Avery soracak - bunu riske atamam."

"Evin arkasındaki havuzun yanında bir kayınvalide birimimiz var," diyor. "Bilmem ne kadar zamandır kimse oraya adım atmadı. Orada kalabilirsiniz. Evden yeterince uzakta, duyulmayacaksınız. Finn ve Mia'nın bilmesine gerek yok."

"Sokağın karşısında olacak." Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, onları

tekrar kendi ellerine alıp kucağında tutmak zorunda kalıyor.

"İşte bu yüzden işe yarayacak. Eğer seni arıyorsa, asla oraya bakmaz. Değil mi? Kaçabildiğin kadar uzağa kaçtığını düşünecektir. Sadece bir plan yapana kadar. Biraz para çıkarabilirim. Bunu yapmanın güvenli bir yolunu bulabiliriz."

Kollarımı boynuna doluyorum ve kendimi tamamen bırakıyorum. Ona o kadar çok teşekkür ettim ki kendi sesimden bıktım. Buna inanamıyorum. Yardım almak için bir arkadaş edinmem gerektiğini biliyordum, güvenilebileceğim biri, birini arayacak ya da birine söyleyecek ve beni öldürecek bir yabancı değil. Bunun olması için kimseye yeterince yaklaşmadığımdan emin oldu. Kamera arızası burada olmamın, konuşabilmemizin tek nedeni olabilir. Nezaketine asla karşılık vermemiş olsam da bana değer verildiğini hissettirmekteki ısrarı burada olmamın nedeni. Bu gerçekten oluyor olabilir mi?

Tekrar sürmeye başladığında, o eve yaklaştıkça midem bulanıyor.

"Sence kayıp olduğunu bildirmiş midir?" diye soruyor.

"Bunun hakkında çok düşündüm," diyorum, "ve bilmiyorum. Gerçekten rapor vermek için yirmi dört saat bekletiyorlar mı? Bilmiyorum. Eğer öyleyse, polisler kayıp kişinin June/Georgia olduğunu anlamadan önce saniyeler kala oradan çıkabildim mi? Belki de hiç bildirmeyecektir. Eğer kaçarsam hayatının geri kalanını beni yakalamak için harcayacağını ve gerekirse beni öldüreceğini söyledi."

"Bunca zamandır orada durduğuna inanamıyorum.

Biliyorum..." diyor ve bizim yola girdiğimizde nefesi kesiliyor ve keskin bir sola dönüş yapıyor. Arkama bakıyorum ve evimizin önünde bir polis arabası görüyorum.

"Tamam, panik yapma" diyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diyorum, ileri geri sallanmaya başlıyorum, gözlerim korkudan bulanıklaşıyor. Arabayı durdurdu.

"Çık dışarı," diyor.

"Ne?" Bir an için kandırıldığımı, onun da Lucas'la olan bu şeyin bir parçası olduğunu düşünüyorum. Sonra kapağı açtı.

"Yapacağımız şey şu. Arkada battaniyeler var. Avery'yi uyandırmayın. Onu arkaya yatırın ve yanına uzanın. Ben seni örterim. Arabayı park ettiğimizde, ben arka tarafa park edeceğim. Ben ön tarafa gidip neler olduğunu soracağım, böylece sen de misafirhaneye gizlice girebileceksin. Anladın mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum, arabadan atlayıp Avery'yi yavaşça araba koltuğundan indiriyorum. Cora anahtarlığından bir anahtar çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Bu oda için," diyor. Alıp cebime sokuyorum. Avery'yi arkaya yatırırken Cora'nın araba koltuğunu çıkarıp sokaktaki birinin çöp kutusunun yanına attığını görüyorum. Bunu asla düşünemedim. Kriz anındaki zarafeti gerçekten görülmeye değer. Üzerimizi örtüyor.

"Merak etmeyin. Seni arabamda aramaları için bir sebep yok. Sen bir suçlu değilsin. Her şey yoluna girecek" diyor. Ama bir daha hiçbir şey yoluna girecekmiş gibi hissetmiyorum. Birkaç blok ötede arabayı sürerken kalbimin atışını duyabiliyorum. Kıpırdamadan durmaya ve derin nefesler almaya çalışıyorum.

"Kahretsin," dediğini duydum. "Tamam, ben arkaya dönmeden önce polis bana el salladı. Panik yapma."

Camı indirdiğini duyunca bir iniltiyi bastırıyorum.

"Aman Tanrım, bütün bunlar da ne?" diye o kadar sakın soruyor ki inanması zor. Boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum. Avery bana doğru itiyor ve küçük bir ses çıkarıyor; feryat etmeden hemen önce çıkardığı küçük bir inilti. Gözlerime sıcak yaşlar doluyor ve kulaklarımda kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz hanımefendi ama kayıp bir kişiyi arıyoruz. Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, tam orada. Kim kayıp?" diye sorar.

"Görünüşe göre komşunuz. Georgia Kinney. Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Oh, bu korkunç. Hayır, pek iyi değil. Gideli ne kadar oldu?" "Sadece birkaç saattir, ama..."

"Birkaç saat mi? Bu nasıl kayıp olur? Beni endişelendirdin."

Bizi ele vermeden önce elimle Avery'nin ağzını kapatıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor, onu sustururken içimdeki ezici suçluluk duygusunu -onu incittiğimi, berbat bir anne olduğumu- bir kenara itiyorum.

"Bakın, kocası bir şeylerin çok yanlış gittiğinden emin ve Bu tür şeylere aşırı tepki vermeyecek biri, bu yüzden işi ciddiye alıyoruz ve zaman kaybetmek istemiyoruz."

"Peki, kesinlikle etrafı kolaçan edip soracağım," diyorum.

"Teşekkürler. Daha sonra başka sorularımız da olabilir," diye ekliyor.

"Tabii ki. Nerede olduğumu biliyorsun," diyor ve pencerenin kapandığını duyuyorum. Arabanın ara sokağa girdiğini hissediyorum ve elimi Avery'nin sıcak, öfkeli küçük yüzünden çekerek nefes veriyorum. Boğulmuş hıçkırıklar içinde uluyor ve ağlıyor. Cora arabayı arka yola çekip park ederken onu tekrar tekrar öpüyorum ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Dikkatini dağıtmak için çantamdan şeker çıkarıyorum, gözlerini kocaman açarak alıyor ve biraz sakinleşiyor.

"Havuzun diğ er tarafında solda. Git hadi. Onlar gittiğ inde, ben Seni kontrol etmek için dışarı çıktım," diyor ve sonra iniyor, kapağı hafifçe tıklatarak açıyor ve ayak seslerinin kaybolduğ unu ve arka kapının açılıp kapandığını duyduğ umda, arkadan kayıyorum ve  antalarımı omzuma alıyorum. Avery'yi elimden geldiğ ince nazikçe kucağıma alıyorum ve misafirhaneye giden kısa yolu yürürken titreyen dizlerimi sabitlemeye çalışıyorum. İçeri giriyorum ve Avery'yi yatağı yatırıyorum.

K    k bir mutfağı ve tam donanımlı banyosu olan derli toplu k    k bir yer. Yatak tüylü yastıklar ve kuş tüyü yorganla kaplı ve hala ne kadar tehlikede olursam olayım, güvenlik hissini hiç şimdiki kadar keskin bir şekilde anlamamıştım. Hiç şu anda hissettiğ im kadar büyük bir rahatlama hissetmemiştim. Avery'nin yanına uzandım ve zihnim Avery'nin hayatta olduğı tüm senaryolarla dolup taştı.

beni bulur. Avery'yi orada bulduktan sonra Cora'nın bana yardım ettiğ inden şüphelenebilir mi?

Kapının tık sesini duyduğ umda ayağı fırlıyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Ama gelen sadece Cora'ydı. Elinde sandviçler ve şişe suyla geliyor. Avery'yi uyurken bırakmak için odaya geçiyorum ve mini mutfağın yanındaki k    k masaya oturuyoruz. Bana bir not defteri uzatıyor.

"Birkaç gün için neye ihtiyacınız varsa bana bir liste yapın. Bol miktarda yiyeceğ imiz var ama  ocuk bezine ve Avery için aklınıza gelebilecek diğ er şeylere ihtiyacımız olacak, tuvalet malzemeleri, her neyse. Finn bu gece yok ve Mia da odasında telefonuna yapışmış halde yaşıyor, o yüzden endişelenme. Dikkatli olacağ ım."

"Benim için yaptıklarınıza inanamıyorum. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunu asla unutmayacağ ım," diyorum.

"Herkes böyle yapardı," diyor basitçe, ama öyle değ l. "Bak, aslında senin için biraz endişelenmeye başlamıştım..." "Ben mi?" Cora elini göğsüne götürdü.

"Sürekli geliyordun. Lucas fark etti. O evin dışında neler yapabileceğini bilmiyorum. Paranoyak olabilirim. Ama iyi bağılantıları var ve Her zaman bana birini öldürebileceğini ve bunu bir kaza gibi gösterebileceğini söylüyor" diyorum, fikrini değ ştirmesinden korkuyorum ama ona her şeyi anlatmam gerekiyor.

"Benim için gelseydi, kafasını u ururdum," diyor ve ben elimde olmadan ağızımdan k    k bir kahkaha kaçmasına izin veriyorum. "Sen de yapabilirsin," diyerek bir dolabın kilidini açıyor ve içindeki silahı gösteriyor. Bana silahı uzatıyor.

anahtarı. "Ve bu misafir evinde bir alarm var. Annem ziyarete gelirdi ve

kendi gölgesinden korktuğu için bu konuda ısrar ederdi. Sakla
Panjurlar kapalı. Sana bir şey olmaz, ben de kendi başımın çaresine bakabilirim" diyor.

"Bunu görebiliyorum," diyorum gülümseyerek.

"Artık yalnız değilsin. İhtiyacın olan malzemeleri hemen alacağız ve oturup bir plan yapacağız. İhtiyacın olduğunda beni arayabilmen için bu gece sana bir telefon almamız gerekiyor. Bunu şimdi yapacağım." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru gidiyor. Dönüp duvardaki dolapları işaret ediyor.

"Oh, ve Georgia..."

Avery'den başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ekstra battaniler var. Kablolu yayın var, uzaktan kumanda var ve en önemlisi mini buzdolabında şarap var."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Teşekkür ederim. Bu arada benim gerçek adım Nicola. Nicola Dawson," diyorum ve onunla resmen tanışmak için elimi uzatıyorum.

"Pardon?" Cora kafasını şaşkınlıkla eğerek, "Özür dilerim," diyor. "Ne-ben..." "Ben Georgia değilim. Ailemin beni bulamayacağından emin olmak istedi,

Sevdiğim hiç kimse beni izleyemedi, bu yüzden..."

Cora gözlerini kapatır ve başını sallar, şefkatli ve Empatik bir hareketle beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Ah, tatlı kızım. Çok üzgünüm." Beni uzun süre kucakladıktan sonra, "Nicola, yakında döneceğim" dedi.

OceanofPDF.com

PAIGE

Paige bir saatten fazla Cora'nın eve gelmesini bekler. Arabasının yolda görünüp görünmediğini görmek için periyodik olarak ön pencereden dışarı bakar ve merak eder nerede olduğunu. Cora'nın arkaya döndüğünü görünce bunu tuhaf bulur. Paltosunu giyiyor ve Finn'in adının yazılı olduğu, içinde ondan topladığı eşyaların bulunduğu kutuyu alıp Cora'nın evine doğru yürüyor. Eve ulaştığında içeride ışıkların yandığını görmüyor, bu yüzden arkadan dolaşıyor.

Cora arabasının açık kapağında durmuş bir sürü poşet boşaltıyor. "Bebek bezi mi aldın?" diye soruyor ve Cora çığlık atıp çantayı yere düşürüyor. dehşet içinde dönüp duruyordu.

"Tanrım!" Kendini sabitlemek için ellerini dizlerine dayamak zorunda kaldı. "Ne oluyor be? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum," diyor nefes nefese kalarak.

"Özür dilerim. Arabayla geldiğini gördüm. Finn'in şehir dışında olduğunu ve bu gece şarap içmemiz gerektiğini söylemiştin. Bir saat kadar önce gelmem gerekiyordu," diyor Paige.

"Oh, Tanrım. Özür dilerim. Gezisi iptal oldu ve sonra sanırım unuttum." "Bilmem gereken bir şey var mı?" Paige çocuk bezi kutusuna bakarak soruyor. "Ha. Hayır, sadece bir yardım kampanyası. İçeri gelsene. Bunları sonra alırım."

Cora hızla kapağı kapatıp Paige'i içeri götürüyor. "Bekle, eğer Finn evde kalacaksa, yeniden planlayabiliriz."

"Oh, dışarı çıktı," der ve içeri girerler. Cora buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkarır ve iki bardak alır. Paige onun gergin, normal davranmak için çok çalışıyor gibi. Ama yine de yapmak için geldiği şeyi yapmak zorundadır. Cora'nın mutfakta endişeyle dolaşmasını, telefonunu fişe takmasını, atıştırmalık dolabında bir şeyler aramasını ve sonunda Paige'in taşıdığı kutuyu fark etmesini izliyor.

"Bütün bunlar da ne?" diye soruyor.

"Mia evde mi?" Paige soruyor ve Cora biraz şaşkın görünüyor. "Hayır, bir arkadaşına gitti. Ne oldu?"

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama bilmen gerekiyor ve-"

"Ne?" Cora onun sözünü kesti. "Bir şey buldun. Finn'le birlikte sonunda bir şey buldun," diyor, yüzünün rengi soluyor. Paige, Cora'nın Başlamak için uygun bir yer mi bilmiyorum ama yine de cevap veriyor. "Ben yaptım. Özür dilerim."

Cora yüzünde boş bir ifadeyle ayağa kalkar, bir bardak şarap doldurur ve kanepeye oturmaya gider. Bir dakika sonra Paige de onu takip eder.

"Bundan biraz daha fazlası var ve beni dinlemeni istiyorum." Kutuyu sehpanın üzerine koyar ve fotoğrafları çıkarır. Önce fahişe, sonra Charlotte ve Finn'in baloda yakın ama çok yakın olmayan bir fotoğrafı, sonra da fotoğrafların göstermediği boşlukları dolduran, aralarındaki e-postaların çıktıları. Cora onlara bakar. E-posta yığınının ve sayfaları eline alır. Gözlerinde uyuşmuş bir bakışla. Ağlamıyor. Onları yere bırakıyor.

"Sanırım zaten biliyordum, değil mi? Tabii ki aldatıyor."

"Çok üzgünüm Cor," diyor Paige.

"Olma. Evimi ve bir sürü paramı kurtardın. Artık umurumda değil. Onun için gözyaşı dökecek halim kalmadı. Şu anda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diyor Cora ama Paige bunun nasıl olduğunu biliyor - sadece sokta. Henüz tam olarak sindirememiş. Kesinlikle önemsiyor.

"Char'a kahve içmeyi bile teklif ettim. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm," diyor Cora, sesi boş ve düz. Sonra kısa, esprisiz bir kahkaha atıyor, şarabından bir yudum alıyor ve tezgâha geri dönüp şişeyi getiriyor. Pencereden dışarıdaki karanlığa bakıyor ve konuşmuyor. Paige devam etmek zorunda.

"Mesele şu ki, onu takip ettikçe ve hayatını araştırdıkça daha fazlasını buldum - ve sadece bunu değil."

Cora dönüp karşısında bir koltukta oturan Paige'e bakar.

"Ne? Başka ne olabilir ki?"

"Özür dilerim. Tamam, sana ne yaptığımı söylemedim çünkü emin olmak istedim. Bunu Caleb'a borçluyum..."

"Oh, Tanrım. Paige. Hayır. Hadi ama. Şu anda bunu dinleyemem. Özür dilerim. Umurumda değil. Umurumda değil, sadece mahalledeki herkesin üstünden geçtik ve şimdi bana Finn'den şüphelenmeye geri döndüğünü söyleyeceksen, muhtemelen en iyi zaman değil. Lütfen. Bugün daha fazla dayanamayacağım."

"Biliyorum ama onun gerçekte kim olduğunu bilmeye hakkınız var ve elimde kanıt var. Ve bununla polise gitmeden önce, bunu size söylemenin adil olacağını düşündüm."

Sen," diyor Paige ve Cora iç geçirip şarabını yudumlarken sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Polise Caleb'la en fazla ikiniz bizim eve yemeğe geldiğinizde falan selamlaştığını söylemiş. Onunla konuşmak ya da numarasını almak için bir nedeni olmadığını söyledi. Ama Caleb'ın

numarası

telefon

kayıtları."

"Onun telefon kayıtlarına nasıl sahip olabiliyorsun?"

Paige, "Dizüstü bilgisayarını çaldım ve şifreleri bende," deyince Cora'nın gözleri büyüyor ve ağzı açılıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. "Özür dilerim,"

Paige devam ediyor, "ama bilmem gerekiyordu. Ben de sana yardım etmek istiyordum ama içimde bir his vardı. Ve sonra söylediği bir şey tüm taşların yerine oturmasını sağladı. Onu takip ederken karşılaştık, sohbet ettik ve ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum - o bardaydı

-Ama 'Daymmn' dedi, sanki sadece *lanet* olsun demek yerine, çok farklı bir şekilde söyledi - onun için çok genç, kardeşlik çocuğu gibi... Sen Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diyor, biraz savunmacı bir tavırla, diye düşünüyor Paige, ama en azından dinliyor. İkisi de onun ne kadar sinir bozucu olduğuyla dalga geçmişti. böyle konuşuyor.

"Caleb ölmeden birkaç gün önce dışarıda biriyle tartıştığını hatırladım. Aşırı bir şey değildi, sadece sesler yükselmişti. Bir arkadaşıyla olduğunu düşündüm. O 'Daymmn' sesini çok net duyduğumu hatırlıyorum. Kısa bir tartışmaydı ve dışarı baktığımda Caleb çoktan arabasına binmiş nereye gidiyorsa oraya gidiyordu ve bir adamın uzaklaştığını gördüm... UMass şapkasını ters takmıştı. Ne olmuş yani? Bir sürü çocuk UMass'a gidiyor, ama bu 90'lar tarzı bir şapkaydı ve logosunda lakros sopaları vardı ve ben yine de o zaman bir şey düşünmemiştim - onu barda görene kadar fark etmemiştim - aynı eski tip UMass şapkasını ters takmıştı. Caleb ile tartışan oydu."

Cora, "Söylemeye çalıştığın şeyi bir araya getirmiyorum," diyor ama Paige devam ediyor.

"Bırakın tartışmayı, konuşmaları için bile neden var? Finn yetişkin bir adam. Yirmi iki yaşında olsun olmasın, Caleb hâlâ komşularının çocuğu. Hiç konuşmadıklarını söyledi ama Finn onu aramış, kayıtları var ve tartışmışlar. Neden?" Paige daha da tedirginleşerek şöyle diyor.

Cora bunu öğrendikten sonra Paige'in düşündüğünden daha sakın

görünüyor. Şarap kadehini yere bırakıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini birbirine kenetliyor.

"Bakın, bence bu açıklanabilir," diyor Cora. "Lütfen, açıkla o zaman." Paige kollarını kavuşturur ve bekler.

"Mia bana daha önce bilmediğim bir şey söyledi, Finn'in Caleb'den esrar aldığını. Belki de bu yüzden konuştular. Yani, öyle olmalı. Bundan daha kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ne? Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Caleb bunu yapmazdı. Dekanın listesindeydi. O... O zaman polis herkesle konuşurken Finn neden *esrar* gibi bir konuda yalan söyledi? Cinayetden bahsediyoruz ve o yalan söyleyip yakalanma riskini göze aldı.

...esrar?" Paige, Cora'nın *cinayet* dediğinde bundan nefret ettiğini bildiği için şöyle diyor "Çünkü polis kaza olduğuna karar verdi.

Cora, "Eminim kimsenin daha fazla açması için soruşturulacağını düşünmemiştir, bu yüzden muhtemelen düşünmeden kışını örtmüştür," diyor.

"Neden onu savunuyorsun? Sana az önce gösterdiklerimden sonra, onun sırları olan biri olabileceğini nasıl düşünmediğini anlamak zor" diyor.

"Tamam," diyor Cora. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," diyor Paige.

"Ee, ne o zaman?"

"Şey," diye devam ediyor Paige, "Finn'in siber güvenlik alanında olması ve gözetleme konusunda bir iki şey biliyor ve topluluğun girişindeki kameralar çalışmıyordu."

"Haftalarca çalışmadılar. HOA bir uyarı gönderdi," diyor Cora ama Paige devam ediyor.

"Vur-kaç olayından bir gün sonra arabasını tamir ettirdi. Dosyalarını çaldım. Bir fatura var," diyor Paige ve Cora'ya bir kopyasını uzatıyor. "Ön tampon hasar," diye belirtiyor. Cora yine Paige'in beklediği gibi şok olmuş gibi görünmüyor.

"Paige. Tanrım, nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum. Hayır, Mia o hafta sonu Trader Joe'nun otoparkında bir direğe çarptı. Hepsi bu kadar. Bence sen-"

"Evet, bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Ama doğruyu mu söylüyor?"

"Gerçekten mi?" Cora öyle diyor. "Bu işi çok ileri götürdüğünüzü düşünmüyor musunuz?" "Sizlerin hesabı takip edip para yatırabildiğiniz şu çocuk bankamatik kartlarından var onda. Adı Greenlight, değil mi?

Ertesi gün,

Greenlight hesabına beş yüz dolar aktarıldı. Ona herhangi bir şey için o kadar para verdin mi?" Paige sorar ve Cora ilk kez dehşete düşmüş gibi görünür.

"Aman Tanrım." O çıktıyı alır ve Paige o olamaz biliyor Kendisiyle değil Finn'le ilgili olmasına rağmen özel hayatına girildiğine inanıyor ama baktığı şey artık bunu dert edemeyeceği kadar rahatsız edici.

"Bundan haberim yoktu."

"Arabanın suçunu onun üstlenmesini istemiş ve ona para vermiş olabilir mi? Mia'nın bir şey bildiğini söylemiyorum elbette..."

"Tabii ki hayır, o gece dışarıda bir randevusu vardı. I..."

"Doğru, ama belki de Finn'in onarımı örtbas etmesinin bir yoluydu. Mia'nın haberi bile olmadan onu kullanabilirdi. Bak." Finn'in ajandasını ona uzattı.

"Tanrım, Paige. Bütün bunları nasıl aldın?"

"Sadece bakın. 17 Ocak. *C ile İçecekler* yazıyor. Charlotte olduğunu düşündüm ve onunla buluştum ama o hafta sonu şehir dışındaydı. Sanırım Caleb."

"Ama neden? Neden bunu yapmak için bir nedeni olsun ki? Bir dakikaya ihtiyacım var. Bu delilik. Neden?"

"İşte nedeni. İşte her şey burada. Caleb, Finn'i mahallenin kenarında bir yerde arabasında oral seks yaparken görmüş. Finn'e bunu bildiğini söylemiş olmalı ve Finn de Mia'ya yaptığı gibi sessiz kalması için ona para ödemeye çalışmış olmalı. Caleb ölmeden bir gün önce Venmo aracılığıyla bin dolar almış. Kimden aldığını asla öğrenemedik. Caleb'in Polis bunun bir kaza olduğunu düşünüyor. Bunu hiç araştırmadılar. Tahmin et nereden geldi?" Paige diyor ki.

"Hayır, lütfen. Aman Tanrım," diyor Cora, Paige Finn'in banka kayıtlarının bir sayfasını daha karıştırırken başını ellerinin arasına gömüyor. Cora ayağa kalkar. Elini yüzünün önünde sallıyor ve nefesini tutmaya çalışıyor.

"Bunu polise götürürsem, tutuklama için fazlasıyla yeterli olur. Yakalanırsa Finn'in neler kaybedeceğine bir bakın..."

"Biliyorum," diye fısıldıyor Cora neredeyse. "Daha fazla dayanamıyorum. Bir şey daha duymak istemiyorum. Tanrım!"

"Tamam," diyor Paige, eşyaları kutusuna geri koyarken. Cora sehpanın üzerindeki şarap kadehine doğru yürüyor ve içkisini uzun bir yudumda yudumluyor, sonra da Fransız kapılarından arka bahçeye bakıyor. Birkaç dakika sonra, "Tüm bunları rapor etmeden önce onunla konuşmama izin ver. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için ondan duymam gerek."

Paige onun yalan söylediğini anlama konusunda uzun zamandır oldukça kötü olduğunu söylemek istemez.

"Elbette," diyor onun yerine. "Ona mazeretini sor. O gece eve saat onda geldiğini söylüyor ve sen uyuduğun için bunu doğrulayamadın ama Lucas Kinney'le bir şeyler içmek için dışarı çıkmış ve karısı Lucas'ın o saatte evde olduğunu doğruluyor. Görünüşe göre karısı ne isterse söyleyecek, o yüzden belki onunla konuşabilirsin," diyor Paige ve birkaç dakika sonra Cora dönüyor.

"Bütün bu casusluğu herkesi gözetleyerek mi yaptın, yoksa sadece Finn'i mi?" diye sorar ve Paige bunun neden önemli olduğundan emin değildir. Cora herkesi gözetlediğini biliyor ama ne ölçüde gözetlediğini bilmiyor.

"Onda daha fazlasını bulmaya devam ettim, böylece diğer insanlara bakmaya ihtiyaç duymadım."

"Peki ya Lucas Kinney? O gece Finn'le birlikteydi. Ya o da işin içindeyse? Ona bakmak için mi bu kadar uğraştın?"

"Sayılır. Bir süreliğine. Geçen ay çantasına bir kayıt cihazı düşürdüm ama bir daha geri alamadım."

"Ne?"

"Evet, bu piçle de kolay değildi. Onu işe kadar takip etmek ve öğle yemeğini orada yemesini umarak günün yarısını kafeteryada geçirmek zorunda kaldım, ki yemedi. Ama Starbucks'a gitti ve ben de sıraya girip onun arkasına geçip bunu bırakmak zorunda kaldım. Ona ne kadar iyi bir Tesadüf eseri onu burada gördüm ve mali müşavirimin ofisi altıncı katta olmasına rağmen beni fark etmedi bile. Şok edici, değil mi? Bu adam kendi ürkütücü dünyasında yaşıyor."

"Tanrım," diyor Cora.

"Pek çok insan hakkında biraz bilgi edindim ama o daha zordu çünkü çok özel ve kapalı biriydi. Bir insana yaklaşmadıkça ve başlamak için bir yeriniz olmadıkça kolay değil, yani gerçekten hiçbir şey."

"O kayıt cihazını geri alabilseydiniz, içindekileri kurtarabilir miydiniz?" Cora sorar.

"Evet, ama artık ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sence... ne? Onun da bu işe karıştığını mı?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Cora tekrar pencereden dışarı bakıyor. Küçük ve hayalet gibi görünüyor, birkaç dakika içinde her şeyini kaybetmiş biri gibi, ki tam da öyle. Paige'in bu olaya duyduğu öfke yerini başka bir şeye bırakıyor: Cora için mutlak bir kalp kırıklığı.

"Çok üzgünüm ve sana yalan söylediğim için özür dilerim ama tek yol buydu."
Cora sertçe, "Hayır," der ve Paige bir an şaşırır. Sonra Cora ona döner.
"Üzgün olması gereken kişi sen değilsin." Cora Paige'i kucaklar.
Paige arkadaşına tutunurken gözyaşlarının akmasına izin verir.

OceanofPDF.com

NICOLA

Cora geri döndüğünde, farklı biri gibi görünüyordu. Belli ki ağlıyordu ve bitkin görünüyordu. Elinde birkaç büyük boy çanta vardı ve sessizce yan kapıdan girdi. Işıkları kapalı tuttum ve televizyonun önünde oturdum.

Avery battaniye üzerinde oynarken küçük, gazlı bir şömine. Çantaları taşımasına yardım etmek için ayağa fırladım.

"Kusura bakmayın, düşündüğümden çok daha uzun sürdü," diyor çantalardan bir şeyler çıkarırken. Granola barlar, kahve, ekmek, fıstık ezmesi, meyve.

"Vay canına. Bütün bunları yapmana gerek yoktu. Zaten yeterince şey yaptın." "Yemek yemen lazım. Ve işte. Bu kullandıkça öde telefonu. Telefonumu

Bana ihtiyacın olursa arayabilirsin." Endişeli görünüyor şimdi sabit ve sakin yerine. Buzdolabına gidiyor ve bir şişe şarap çıkarıyor.

"Benim için şarap gibi bir gece. Bana katılmak ister misin?" diye soruyor. Bir şeyler olduğunu söyleyebilirim.

"Elbette," diyorum, istemediğim halde benim için doldurduğu bardağı alıyorum. Ateşin yanındaki battaniyeye oturuyor ve Avery'ye odaklandığında yüzü değişiyor.

"Şu tatlı kıza bakın," diyor Avery'nin küçük ayaklarını sallayarak ve pembe patiklerini yalayıp yutuyormuş gibi yaparak. Avery kıkırdıyor. Yanlarına bağdaş kurup oturuyorum.

"Polis seninle konuşmak için geri geldi mi?" Neden üzgün olduğundan emin olmadığım için hafif bir tavırla soruyorum.

"Hayır. Bence burada olabildiğince güvendesin. Görünüşe göre seni resmi olarak aratıyor," diyor ve ben bardağımı yere bırakıp parmaklarımı avuçlarımda yoğurarak gergin bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Seni geri almasına izin vereceğimiz hiçbir senaryo yok. Kim olduğu umurumda değil" diyor ve onu bunun için seviyorum, ama onun onun etkisinin ne kadar büyük olduğunu anlıyor. Ya da iş o noktaya gelirse beni gerçekten öldüreceğini.

"Daha önce evli olduğunu biliyor muydun?" diye sorar.

"Ne?" dedim. Diyorum ama bu beni neden şaşırtmış ki, gerçekten bilmiyorum. Aslında şaşırtmıyor. Onunla ya da benden önceki hayatıyla ilgili hiçbir şey umurumda değil. "Hayır. Neden?"

"Konuyla ilgili olabilir."

"Ne demek istiyorsun? Ne için?"

"Mesele şu. Bana güvenmene, sana bunu söylediğimde beni dinlemene ihtiyacım var."

"Elbette sana güveniyorum. Nasıl güvenmem?" Bunun nereye varacağını bilmediğimi söyledim.

"İlk karısı öldü," diyor. "Havuzlarında boğulmuş. Yıllar önce." Hemen midemin bulandığını hissediyorum: başım hafif ve sersemlemiş.

"Nedeni belli değildi ama tabii ki o da oradaydı ve hikayesine inandılar. Araştırıldı mı ya da önemli mi bilmiyorum. Belki de önemsizdir ama..."

"Değil," diyorum sessizce.

"Bak, burada isteyeceğin son şeyin başkalarına söylemek olduğunu biliyorum..." "Hayır! Lütfen. Bildiğine bile inanamıyorum, yapamıyorum.

Aman Tanrım..." Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Ama şöyle bir şey var. Paige bize yardım edebilir. Onu iyi tanımadığınızı biliyorum ama ona ihtiyacımız var. İşte burada *bana güvenme* kısmı devreye giriyor."

"Ona neden ihtiyacımız var? Ne kadar çok insan bilirse, o kadar çok risk olur. Lütfen," diyorum, şu anda kendi kaderim üzerinde tamamen kontrolsüz hissediyorum.

"Çünkü geçen ay Lucas'ın iş çantasına bir kayıt cihazı bıraktı. Ufacık bir şey ve yüz doksan iki saatlik ses kaydı yapıyor."

"Ne oldu? Bekle. Evimizde ses mi kaydetmiş?" Şaşkınlıkla sordum. "Neden?"

"İhtiyacımız olan her şey bu olabilir. Beni dinlemelisin. İş için kullandığı şu çantayı biliyor musun, evrak çantası gibi bir şey?"

"Evet, ama..." Zihnimde tutarsız bir kekelemeden başka bir şey olarak ortaya çıkan bir düşüncüyü tamamlayamıyorum.

"Ne alacağını bilmeden yaptı. Genellikle geceleri çantasını eve getirir mi?" diye soruyor.

"Evet. Her zaman ön salondaki masanın üzerinde ya da ofisinde. Ama bekle, dur. Anlamıyorum. Bunu neden yapsın ki?"

"Şöyle diyelim, Lucas'ı... kapalı mı bulduk? Şüpheli. Ben de bir şeyler döndüğünü düşünüyordum," diyor.

Bir minnettarlık seli hissediyorum. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kurtarmaya o. çalışıyordu.

"Aslında ne yaptığını görmek için ön ağacınıza bir kamera yerleştirdim." diyor ve ben ağzımı kapatırken ani bir kahkaha atıyorum. Birinin benimle ilgilenmesine çok şaşırdım. Birisi bunun olmasını önemsiyor. Ama aynı hızla gözlerim minnettar gözyaşlarıyla doluyor ve onları geri kırıyorum.

"Buna inanamıyorum," diyorum, kendimi bildim bileli ilk kez gerçek bir gülümsemeyle.

"Eğer yapabiliyorsanız, ona güvenin, çünkü ben ona hayatım pahasına güveniyorum ve sizin de güvenebileceğinizi biliyorum. Kayıt cihazını almayı deneyebiliriz. Sesle aktive olduğunu söylüyor, yani sürekli çalışmıyormuş. Ne zaman konuşsan sesi kaydediyormuş. Sence yüz doksan iki saatlik konuşmayla ihtiyacımız olanı, tarif ettiğin şeyi duyabilecek miyiz?" diye soruyor, bir kadeh şarap daha doldurarak. O bu kadar kısa sürede bu konuyu enine boyuna düşündü ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Ama bunun ne önemi var ki? Beni ve Avery'yi mümkün olduğunca uzağa götüreceğimizi sanıyordum?" Soruyorum, planın bu şekilde görünmesinden dolayı kendimi çok huzursuz hissediyorum. değişiyor.

"Evet. Ve yapacağız, ama ya yapmak zorunda kalmazsak?" diye soruyor.

"Yapmak zorundayız! Ne demek istiyorsun?" Paniklemeye başladım.

"Aman Tanrım, yapamam, bu işe yaramalı. Gitmek zorundayım. Senin-"

"Tatlım, hayır. Özür dilerim. Bu seni korkutmak için değil. Sana yardım edeceğim. Kesinlikle söz veriyorum. Demek istediğim, onun sözüne karşı senin sözün, onun durumu, hepsi bu. Eğer istismara dair somut bir kanıt varsa, o gidebilir ve sen de hayatının geri kalanında kaçıp arkana bakmak zorunda kalmazsın. Bu kayıt seni destekleyecektir," diyor ve konuşurken bardağını yere bırakıp bana doğru kayıyor.

Sadece beni havaalanına götürmesini istiyorum ama hiçbir belgem yok. Beni en az beş eyalet uzağa götürmesini istiyorum ama param, işim ya da kimliğim yok. Yani, ona ihtiyacım var. Dinlemek zorundayım.

"Ya sadece bir tokat yiyip dışarı çıkar ve beni bulursa?" Avery'nin ince telli bebek saçlarını gergin bir şekilde kulaklarının arkasına doğru düzelterek söylüyorum.

"Bir düşünün. En azından tutuklanacak. En azından seni İngiltere'ye geri götürmek için zaman kazanacak ve muhtemelen belgelerinin aranması için bir emir çıkacak... eşyalarını düzenlemek için yasal yardım. Ayrıca, sizi orada tuttuğu, kimliğinizi sizden çaldığı doğru çıkarsa...I

bir tokattan daha fazlası olacağını düşünüyorum. Sadece sözünüze değil, kanıtla da ihtiyacınız olduğunu anlıyorum ama bu kanıtla çok daha güvendesiniz. Uzun vadede." O kadar emin ve kararlı ki ona güvenmek istiyorum.

Ama Paige. Onun bu işe karışmasına dayanamıyorum. Bu çok fazla. Ama gerçekten çok az seçeneğim olduğunu fark ettim. Söyledikleri mantıklı. Bir plan yapmak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Arandığım için kaçmak daha da zor.

"Paige'in kimseye söylemeyeceğinden kesinlikle emin misin? Hem de hiç. Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye yalvarıyorum.

"Paige inanamayacağınız kadar sır saklayabiliyor."

"Tamam," diyorum. Ve binlerce kez daha söylemek istiyorum *Güvende miyiz? Emin misiniz? Lütfen güvende olalım. Daha fazla dayanamıyorum.* Ama şu an bulunduğum yer burası ve bu kadınlara güvenmek zorundayım. Sahip olduğum tek şey onlar.

"O evde. Ama merak etmeyin. Ona burada olduğunu söylemedim. Başka bir... sorun için geldi ve şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok, o yüzden seni nasıl güvende tutacağımızı bulalım. Benim yapabileceğim bu," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Cora Paige'le konuşmak için içeri girdiğinde uzun süre konuşuyorlar. Açıklanması gereken çok şey olduğunu biliyorum ve Cora'nın onun hakkında yanıldığı ve bunun patlayacağı düşüncesi beni hasta ediyor. Lavaboya gidiyorum ve kusacağımı düşünüyorum ama kusmuyorum. Sadece üzerine eğilip soğuk suyu akıtıyorum ve yanaklarıma bastırıyorum. Sadece birkaç ev ötede. O kadar yakın ki, kanımın kulaklarımla arasında pompalandığını duyuyorum. Her zamanki gibi kafeste hissediyorum.

Kapıdan içeri girdiklerinde, kapının tekrar açılma sesi beni yerinden sıçratıyor. Paige bana bakarken hayalet görmüş gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor çekingen bir el sallayışla. Odanın diğer ucunda duruyor, muhtemelen bana alan tanıyor ama sanki dengesiz bir insanla ya da kuduz bir köpekle konuşuyormuş gibi davranıyor -uyarı vermeden saldıracak biri. Cora bunu nasıl anlattı ya da Paige'in bu işe karışmasına izin vermekten çekindiğimi de ekledi mi bilmiyorum.

"Merhaba," diyorum, doğal bir içgüdüyle onu korumak için Avery'ye doğru ilerleyerek. Çok yakın zamana kadar kimseyle konuşmamıştım ve Lucas'tan başka biriyle birlikte olmak bana çok yabancı geliyordu.

"Georgia, yapamam..." Paige söylemeye başlar ama kelimeleri bulamaz. Cora araya girer.

"Adı Nicola."

"Tanrım," diyor Paige, imayı anlayarak. "O herif nasıl bir canavar öyle... Ne olduğunu bilmediğimiz için çok üzgünüm. oluyor," diyor. "Ben bile-"

Ama ben onun sözünü kesiyorum. "Burada olduğumu kimseye söyleyemezsin," diyorum, bunu duymaya ihtiyacım var, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hissediyorum.

"Hayır. Tanrım. Tabii ki hayır. O orospu çocuğunu alaşağı edeceğiz," diyor Paige.

"Nasıl? Çünkü özür dilerim, nankörlük etmek istemem ama anladığınızı sanmıyorum. Şu kayıt cihazı meselesini biliyorum ama onu almanın bir yolu yok. Bence bunu unutmalıyız ve ben gitmeliyim."

Cora, "Paige içeri girmeye... istekli olduğunu söylüyor," diyor. "Gizlice girmek," diye düzeltiyor Paige.

"Gizlice gir ve al," diye bitiriyor Cora. Bir an onlara bakıyorum ve ciddi olduklarını görüyorum.

"Hayır. Bu delilik. Bu... Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" İnanamayarak söyledim.

"Demek istediğim, eğer alarm kodu sizdeyse, içeri girebilirim. Kendimi kameralardan gizleyebilirim. Bunu her zaman yaparım," diyor Paige ve ben Cora'ya bakıyorum, o da endişeyle gülümsüyor.

"Kar maskesi gibi mi? Bir filmde miyiz? Bu çok çirkin. Öldürüleceksin," diyorum.

"Daha çok kapüşonlu ve gözlüklü bir kıyafet ve sanırım bu tür şeyleri ne kadar sık yaptığımı hafife alıyorsunuz. Biber gazı konusunda da hızlıyım," diyor ve kalçasındaki kılıftan çıkarıyormuş gibi yapıyor Silah gibi. "Neredeyse herkese biber gazı sıkıyorum," diyor ve ağzımın açık kaldığından eminim ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Tekrar Cora'ya bakıyorum ama o sadece çekingen bir onaylama ifadesi ile omuz silkiyor ve başını sallıyor.

"Bardaki yakışıklı erkekler gibi," diye açıklıyor. "Dikizlediğini düşündüğüm postacı. CVS'de sıraya çok yaklaşan sarhoş adam."

"Tutuklanmadın mı?" Kabusuma yeni eklenen bu garip şey karşısında afallamış bir halde soruyorum.

"Oh, evet. Mesele şu ki kendimi koruyabilirim. Küçük alanlardan sinsice geçebilirim ve çantayı oraya ben koyduğum için tüm cepleri olan dev evrak çantasında nereye bakacağımı biliyorum," diyor ve Avery aniden huysuzlanmaya ve küçük aralıklı patlamalarla ağlamaya başlıyor.

Paige onunla ilgileniyor, görünüşe göre otomatik pilotta, hiç düşünmeden, hala tamamen konuşmamızla meşgul, ama Avery'yi kucağına kaydırıyor ve ona mırıldanıyor. Sadece izliyorum çünkü hıçkırıklara boğulacağından emindim ama Paige onu kucağına alınca durdu. Aralarındaki etkileşim garip bir şekilde büyülü.

Cora, "Orada olduğu süre boyunca onunla telefonda görüşeceğiz," diye ekliyor. "Bunu yapabilecek en iyi kişi o." Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. Gerçek bir dost mu buldum yoksa ikisi de kafayı mı yemiş bilmiyorum.

"Ama neden yapasın ki? Beni tanımıyorsun bile."

"Başınızdan geçenleri duyduktan sonra, bence herkes Aynı," diyor ve ben de istemsizce alay ediyorum. Belli ki aynı insanları tanımıyoruz ve eğer bu ikisi bunun sadece bir arkadaşın yaptığı şey olduğunu düşünüyorsa, keşke sonsuza kadar burada kalıp onların arkadaşı olabilseydim. Çok şanslılar.

"Ya uyanırsa? Ya seni yakalarsa? Bunu yapmana izin veremem. Hayır. Hayatta olmaz."

"Sana zaten söyledim," diyor ve yine saçma biber gazı tabancası kılıfı hareketi yapıyor ve başka bir durumda bu çok komik olurdu. Ama bu ölüm kalım meselesi, o yüzden hiç de komik değil.

"Ayrıca, polisler benim insanların garajlarında ve arabalarında olduğumu rapor etmeye alışkınlar ve bu yüzden seni bulmaya yardım etmeye çalıştığımı düşünecekler. Bir kanunsuz gibi. Ben sadece Bu işten paçayı kurtarabilecek tek kişi benim."

"Neden sürekli insanların mülklerine girdiğini sormalı mıyım?" Dedim.

Cora, "Bu başka bir zamanın hikâyesi," diyor ama Paige konuşmaya devam ediyor.

"Eminim oğlum Caleb'i duymuşsundur," diyor ve Cora kayarak ona bir bakış atıyor.

Cora, "Belki de şimdi zamanı değildir," diye söze başlar.

Paige bana dönüp bakarken, "Sadece bir soru," diyor.

"Evet, tabii ki," diyorum. "Onu etrafta gördüm."

"O halde, belki hatırlarsınız, vur-kaç olayı 17 Ocak gecesi saat on buçuk civarında meydana geldi ve polis sizinle ve Lucas'la konuştu. Saat onda evde olduğunu söyledi. Siz onun mazeretiydiniz."

"Paige." Cora nedense onu durdurmaya çalışır. Ama Paige biraz bile caymadı.

"Ama artık senin hakkında bildiklerimi bildiğime göre, muhtemelen sana istediği her şeyi söyletmiştir. Hatırlıyor musun? Ne zaman geldiğini hatırlıyor musun?"

Eve mi?" Vücut dili değişti ve ben bir şekilde saniyeler içinde kurbandan faile dönüşmüş gibi hissediyorum.

"Çok uzun zaman önceydi. O kadar çok şey oldu ki..." Cümlemin nasıl biteceğinden emin değilim çünkü hatırlıyorum. Lucas'ın eve geç geldiğini hatırlıyorum çünkü ben eve geç gelmişim ve onun üzüleceğinden endişeleniyordum ama

Neyse ki, henüz orada değildi. Bu ben hamileyken oldu. Evden çıktığım son zamanlardan biriydi. Bu hala tutsak olmadığım kısa bir zaman dilimiydi. Dışarı çıktım, alışveriş yaptım, yeni arkadaşlarla tanışmaya ve kahve almaya başladım. Yoga kursuna gittim. O zamanlar hala beni tımar ediyordu ve hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu söyleyemem çünkü benden ne istediğini bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var. Fikrini değiştirmesini ya da benden vazgeçmesini sağlayamam. Bunu neden soruyor?

"Hatırlamıyorum," diyorum ve sonra Paige'in telefonu çalıyor ve Avery'yi nazikçe battaniyenin üzerine koyup cebinden çıkarıyor.

"Bu Grant. *Haberleri aç* diyor. *Georgia adındaki komşu kadının kaybolduğunu biliyor muydunuz?*" Bize baktı.

Cora televizyona gidiyor ve yerel bir haber kanalı bulana kadar kanalları çeviriyor. Üçümüz televizyonun karşısına geçip kederli Lucas'ın kamera önünde yaptığı gösteriyi izliyoruz. Ekranın bir yarısında benim bir fotoğrafım gösteriliyor. Fransa'da geçirdiğim zamanlardan bir fotoğraf. Bronzlaşmışım, gülümsüyorum ve tanınmaz haldeyim. Gözleri hayat dolu ve naif umutlu bir kadın görüyorum. Tüm hayatım benden çalınmadan önce olduğum kişiyi görüyorum. Cora ve Paige bana, televizyona ve sonra tekrar bana bakıyorlar.

"Sen gideli sadece yedi saat olmuşken bu nasıl haberlere çıkabilir?" Cora merak ediyor.

"Çünkü o Lucas Kinney," diyorum düz bir sesle, her şeyin gerçekliğini kavrayarak. Kapatıyorum. Daha fazla izleyemem. "Onu uyutacağım," diyorum Avery'yi kaldırıp yatağın yanına getirerek. Tüm bunları sindirmem için bana biraz zaman vermelerini istiyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Elbette," diyor Cora.

"O halde yarın burada buluşuruz," diyor Paige. "Geç saatte. O piçin derin uykuda olduğundan emin olmak için." Bu bir soru değil; bir plan.

"İyi geceler" diyor, sanki yarın için bizimle kahve planları yapıyormuş gibi ve sonra gidiyor. Ve işte bu kadar.

CORA

Ben çıktıktan sonra Nicola'nın kilidi tıklattığını duyduğumda, onların güvenli ve alarm açık, eve geri dönüyorum, karanlık ve sessiz. Mia arkadaşının evinde kalıyor ve Finn henüz eve gelmemiş. Kendimi fiziksel olarak dövülmüş gibi hissediyorum. Sinir uçlarım elektrikle dolu, yorgunluğum öfke ve üzüntüyle karışık ve kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Büyük cam kapılardan ay ışığı alan oturma odasına doğru yürüyorum ve kanepeden kadife bir yastık alıp ciğerlerim ağrıyana kadar ona bağıyorum.

Finn'i beklemeyi ve Carrara mermerine yayılmış günahlarının fotoğraflarıyla mutfak adasına tünemeyi düşünüyorum ama daha fazla konuşabilecek ya da ağlayabilecek durumda değilim. Ağzından çıkan bir yalanı daha dinleyemem ya da bu gece hangi kadınla birlikte olduğunu düşünemem. Ayrıca sabahın üçünde yanımdaki yatağa girip kadının vücut sıvılarını üzerine akıtması düşüncesine de katlanamıyorum. kolonya ve yorgunluğum.

Hayır, büyük bir bardak su dolduruyorum ve içtiğim onca şaraptan sonra akşamdan kalmalığımı önlemek için birkaç Advil yutuyorum ve üst kattaki koridor boyunca ilerleyerek misafir odasına gidiyorum, orada ailesinin ziyaretlerini düşünerek birlikte seçtiğimiz pelüş yorganı indiriyorum: beyaz, ben funda grisi önerdiğimde. Çarşafın içine girdim ve dönen tavan vantilatörüne baktım. Dışarısı soğukken vantilatör çalıştırmaktan nefret etsem de alışkanlıktan açmıştım. Ama Finn her zaman havanın hareket etmesini ister, sıfırın altındaki havalarda bile. Kanatların bulanıklığına bakıyorum ve bir insanın hayatının yirmi dört saatten kısa bir süre içinde nasıl tamamen patlayabileceğini merak ediyorum.

Ondan nefret ediyorum. Başka bir kadına asla bakmayacağını, çünkü ihtiyacı olan tek şeyin ben olduğumu ve ailenin her şey olduğunu söylediği sayısız kez ona inandığım için kendimden nefret ediyorum. Umutsuzca duymak istediğim şey buydu ve doğru şeyleri büyük bir inançla söylüyordu, bu yüzden kendime yalan söyledim. Bildiğim halde kendime yalan söyledim. Ve şimdi hayatımın yıllarını boşa harcadım. Kendimi bu konuda, yirmi yıl boyunca tamamen bir yalanı yaşamak konusunda çok uzun süre düşünmeye bırakırsam, bunun beni gerçekten öldürebileceğini hissediyorum. Her plaj tatilinde,

Her Noel sabahı, birlikte dans ettiğimiz her kokteyl partisi, mum ışığında yenen her özel akşam yemeği, hepsi bir gösteriydi. Bir gösteriydi.

Sonunda yorgunluğuma teslim olana kadar onun başka kadınlarla olan görüntülerinin kafamda tekrar tekrar oynamasına izin veriyorum ve uyandığımda Finn'in 2:47'de içeri girmeye çalışan sesiyle uyanıyorum. Daha dünkü ben olsam ne yapardım diye düşünüyorum. Dikkatli davranırdım, çünkü (erkek arkadaşının adını girin) ile dışarıda olduğunu ve sadece bilardo oynadıklarını ya da Golf kulübündeki barda ya da her neyse, yatakta ona yaklaşmaya çalışmak ve suçlayıcı bir şey koklayıp koklayamayacağımı görmek gibi acınası bir şey yapardım, gecesiyle ilgileniyormuşum gibi görünen ancak onu bir çelişki içinde yakalamak için özel sorular sormaya çalışırdım. O her zaman bunu anlamıştır.

Ancak bu gece, yüzüne bir çöp torbası bağlayıp sarhoşluk sersemliği içinde boğulmasını izlemenin ne kadar harika bir his olacağını düşünüyorum. Bunun yerine, tüm bildiklerimle onunla nasıl yüzleşeceğimin ayrıntılarını zihnimde gözden geçiriyorum. Ayık olduğu ve yalan söyleyerek kurtulmaya çalışabileceği yollardan herhangi birine nasıl yanıt vereceğimi düşünmek için daha fazla zamanım olduğu bir zaman.

Tekrar uyuyamıyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Akşamdan kalma bir şarabım var ve neredeyse hiç uyumadım ama saat dört buçukta denemekten vazgeçip kahve yapmak için mutfaka iniyorum. Mia öğlene kadar dönmeyecek, ben de son birkaç saattir düşündüğüm şeyi yapıyorum. Çırpılmış yumurta, domuz pastırması, yaban mersinli krep ve portakal marmelatlı çavdar tostundan oluşan büyük bir kahvaltı hazırlıyorum. Biraz rahatlamak için kendime bir mimoza dolduruyorum ve bu kendimi biraz daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor. Nicola'ya bir tabak götürüyorum ve Finn gittikten sonra döneceğimi söylüyorum.

Sonra, saat dokuz yirmi olduğunda, kızarmış domuz pastırması ve demlenmiş kahve kokuları Finn'i nihayet alt kattaki mutfaka çeker.

Üzerinde eşofman ve

çoraplarını giyiyor ve yanımdan geçip bir fincan kahve koymaya giderken beni yanağımdan öpüyor. Ama biliyorum ki bu beni yanağımdan son öpüşü olacak ya da ben kahvaltı hazırlarken bu mutfakta son kez oturacak. Ona son kez kahve yapacağım ve arkasında yılların biriktirdiği kızgınlık varken ona son kez sahte bir gülümseme vereceğim.

"Gecen nasıl geçti?" diye soruyor mutfak adasına otururken. Kahvaltı tabağının üstünde Paige'in bir sürü kopyası olduğunu söyleyerek saklamama izin verdiği fotoğrafların ve e-posta çıktılarının olduğu bir yığın duruyor. Paniği görüyorum

hemen gözlerinde. Bembeyaz oluyor. Ayağa kalkar ve fincanını yere bırakır. Ne yapacağını bilemez.

"Ne oluyor lan?" diyor. Sanırım bu bir başlangıç. Başka ne diyebilir ki?

"Evet, bu iyi bir soru. Ne oluyor lan?" Uykusuz bir gece geçirdiğim, kendimi sakinleştirmek ve zihinsel olarak hazırlanmak için zamanım olduğu için minnettar olduğumu söylüyorum, belki de bunu kendi başıma öğrenmek ve o anda kendimi kaybetmek yerine gerçeği kabul ediyorum.

"Fahişe benim için en ilginç kısım," diyorum gayet sakin bir şekilde. "Yani, senin meslektaşlarınla yattığını hep biliyordum. Yalan söylemekte iyiydin ama biliyordum. Ama fahişeler. Hmmm. Yani önüne gelenle yatıyorsun. Değer verdiğin biriyle ilişkin bile yok, sadece sikini her şeye sokuyorsun."

Bir an için hışımla odadan çıkacakmış gibi görünüyor. Sonra adadaki tabureye oturur ve uzun bir süre masanın üstündeki fotoğrafa bakar. Yığın, fahişe fotoğrafı. Eminim bunu açıklayabileceği bir yol bulabilmek için çok kafa yoruyordur ama yok.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor.

"Bu kadar mı? Gerçekten mi? Çünkü bir şeyler söylemeni tavsiye ederim," diyorum, hâlâ sakin bir şekilde.

"Benden ne istiyorsun? Erkekler seksi sever, Cora. Sen hiç havanda değilsin ki. Sen-" Ve onu orada durdurdum.

"Yanlıı. Fahişelerle ve iş arkadaşlarıyla yattığın ve bana yıllarca yalan söylediğin için beni suçlamayan bir versiyonla baştan başlamayı dene."

"İnsanlar hile yapar. Her zaman. Tamam, bu akıllara durgunluk verecek bir şey değıl. Her gün oluyor, sorun değıl. Her şey ortada. Ne diyebilirim ki? Sen-"

"Eh!" Yüksek sesle, gırtlaktan bir ses çıkarıyorum ve avucumu kaldırıyorum. "Beni suçlamayı içeren tek bir kelime daha etme. Bunu duymayı reddediyorum. İsteddiğin her şeyi yaptım. Tanrı aşkına, kariyerimden vazgeçtim. En son aldattığını öğrendiğimde çift danışmanlığı teklif ettim ama sen bana kendimi deli gibi hissettirdin ve kendi başıma danışmanlık almam gerektiğini söyledin. Randevu geceleri planladım. Sen beğendin diye giymekten rahatsız olduğum iç çamaşırları. Görmezden geldim. Sen ve arkamdan kıs kıs gülen küçük kız arkadaşların tarafından aptal yerine konuldum. Ve en kötüsü, bunca yılımı tam bir sahtekâr için harcadım, o yüzden bir kez daha ağzını açıp beni aptal yerine koymanın bir yolunu bulursan

Bu benim hatam, yemin ederim, sadece tüm paranı almaktan zevk almakla kalmayacağım, seni uykunda boğacağım!" Diyorum ya da daha doğrusu sonunda çığlık atıyorum.

Beni daha önce hiç böyle görmemişti, biliyorum. Gözleri kocaman ve taburesinde oturup bana bakan küçük bir çocuk gibi görünüyor.

"Gidip bavullarını toplamadan ve dün gece kiminle birlikteysen onu arayıp yanında kalmasını istemeden önce, *tüm bunların* -" Fotoğrafları ve basılı e-postaları alıp göğsüne fırlatıyorum ve dağınık bir şekilde yere düşüyorlar -" gerçekten seni ilgilendiren en son şey. Aslında bu umurumda bile değil" diyorum.

"Evet, umurunda değil gibi görünüyor," diyor üstünlük sağlamaya çalışarak. Sonra sırtışını ve boktan yorumunu geri almaya çalışıyor ve yumuşuyor. "Bak, böyle olmak için her türlü hakka sahipsin."

"İzin için teşekkürler ama ihtiyacım yok."

"Ama insanlar bu tür şeyleri atlatır, Cora. Belli ki ben-" "Entrikacı bir psikopat." Cümlesini ben bitirdim. İç geçirdi. Rol yapmaya çalıştı. Sanki o mantıklı davranıyor da ben çirkin davranıyormuşum gibi.

"Çok fazla hata yaptım. Çok fazla, biliyorum. Yaptıklarım yanıma kâr kaldı ve belki de bu beni heyecanlandırdı, bilmiyorum. Bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor, tamam mı? Tanrım." Kızardı ve telaşlandı. Ayağa kalkıyor ve sonra tekrar oturuyor. Yüz hatlarını geriye ve parmaklarını gözlerine bastırıyor, sonra bıkkın bir ses çıkarıyor. "Tüm bunlar," diyor dağınık kanıtları tembelce işaret ederken, "kötü görünüyor. Bunu biliyorum ama bunun aşkla bir ilgisi yoktu. Sadece seksti, sadece orta yaş krizi aptallığıydı. Ben hala lo-"

"Beni hala sevdiğini söyleme, yoksa komşular polisi arayana kadar avazım çıktığı kadar bağırırım. Orta yaş krizi, ha? Sanki bu bir bahane de. Ayrıca bunun olduğunu ilk öğrendiğimde on beş yaşındaydım. Yıllar önce. Yirmili yaşlarının sonlarındaydın. Yanılmamışım. Sen busun işte. Sen bir yalancı ve manipülatörsün ve tahmin et ne oldu, bunun olmasına izin verdiğim için bir aptalım, ama tekrar söyleyeceğim. Umurumda değil. Bitti artık. Biz bittik. Benim için önemli olan bu," diyorum ve Mia'nın hesabına yatırdığı parayı gösteren banka hesap özetini gösteriyorum.

"Bunun ne olduğunu bana söylemek ister misin?" diye sordum. Banka hesap özetine bakıyor. "Ve bu," parmağımla onun bilmediği ama benim Caleb'e yapıldığını bildiğim bin dolarlık havalenin üzerine dokunuyorum.

"Neden banka kayıtlarım sende? Bu bizim ortak hesabımız değil. Bu benim özel hesabım! Sana hiçbir konuda cevap vermek zorunda değilim." O itiyor.

"Ah, bir saniye önce beni hala seviyordun ve insanlar bu tür şeyleri çözer, ama şimdi ikimizi ilgilendiren konularda bana cevap vermek zorunda değilsin.

kızım?"

"Bu neden sende?" diye tekrarlıyor, çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Paige seni takip etti. Gerçekten sana takıntılı olduğunu mu düşündün? Bana bunu düşünecek kadar aptal olabileceğini söyledi, ama o sadece tüm bunları elde etmeye çalışıyordu ve sen de buna kandın. Gerçekten kendine engel olamıyorsun, değil mi? En yakın arkadaşım ile bile."

"Yüce İsa." Ayağa kalktı. Dün hayatım parçalanmadan önce katlamayı planladığım temiz çamaşırlarla dolu çamaşır sepetine gidiyor ve odadan çıkarken beyaz bir tişört giyiyor.

"Çıkmamı istiyorsan, çıkarım."

"Paige polise gidiyor, o yüzden gitmeden önce dinlemek isteyebilirsin," diyorum arkasından.

Dönüyor ve gülüyor. "Öyle olmasını istediğini biliyorum Cora, ama son baktığımda sadakatsizlik suç sayılmıyordu."

"Ölmeden bir gün önce Caleb'e bin dolar havale etmişsiniz.

Telefonunuzda onun numarası var ve aranızda geçen konuşmalar var.

Onun garaj yolunda tartışmışsınız. Ajandanda onunla yaptığın bir görüşmeyi işaretlemişsin ve vur-kaç olayından hemen sonra arabayı tamir ettirmişsin. Bu sizin için yeterli bir sebep mi?" Kendimi kötü bir mahkeme dizisindeki avukat gibi hissederek söylüyorum, ama bütün gece bu kelimeleri kafamda evirip çevirdim ve onun yüzünü görmeye ihtiyacım var. Bir açıklamaya ihtiyacım var. Dönüyor ve omuzları düşüyor. Yüksek sesle bir nefes veriyor ve inanamayarak başını sallıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen? Mia arabasıyla bir direğe çarptı-"

"Hikaye bu. Bunu söylemesi için ona para mı verdin?"

"Aman Tanrım. Ona sor! Neyin var senin? İşte bu yüzden Paige üzerime geliyor, tüm bu saçmalıkları bir araya getirip... Ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyorum! Mia için arabayı tamir ettirdim. Hikâyenin sonu!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, Nicola'nın duyabileceğinden eminim. Umarım diğer

komşular yapamaz, ama ona sesini alçaltmasını söylemiyorum. Aslında, sesini karşılıyorum.

"Hikayenin sonu mu? Hiç konuşmadığınızı söylediğiniz ve şu anda ölü olan bir çocuğa bin dolar verdiğiniz kısma ne dersiniz? Buna ne dersin?" Ben de bağırıyorum. Abartılı bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor, sanki ben mantıksız, dırdırcı bir karıymışım gibi - başa çıkılması gereken bir sıkıntı. O

yanımdan geçip oturma odasındaki kanepeye oturuyor. Onu takip ediyorum ve kemerli kapı çerçevesinin içinde durup bir şey söylemesini bekliyorum.

"Bunların hepsi açıklanabilir," diyor, şimdi çok sessiz bir şekilde.

"Güzel, çünkü Paige tüm bunları polise götürecektir. Bu benim için bir tehdit değil. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Her şeyi bana o getirdi. Eğer açıklayabilirsen, muhtemelen açıklamalısın, çünkü her iki şekilde de gidecek."

"Caleb'le konuştum diye beni katil olarak mı göstermeye çalışıyor?" diyor meydan okurcasına. Ses tonunu küçümser gibi yapmaya çalıştığını görüyorum ama bu onu korkmuş gibi gösteriyor.

"Seni arabada bir kadınla görmüş. Sakso çekerken. Paige'e evlilik sözleşmemizden bahsettiğimde, ona sessiz kalması için para verdiğini düşündü çünkü kaybedecek çok şeyin vardı. Sebep. Sonra tüm bunlar," diyorum karşısına oturarak. Başları ellerinin arasında ve yavaşça ileri geri sallıyor. Başını kaldırdığında, sanırım gözlerinde yaşlar görüyorum. Sanırım "*Bu olmayacak*" diye fısıldadığını duyuyorum, ama mırıldanıyor ve gözleri vahşi.

"Esrar satıyordu," diyor. "Ben aldım... Biraz istediğimde numarasını alırdım. Önemli bir şey değildi. Arada sırada biraz eğlenirdim. Hepsi bu. Tanrım, sadece lanet ot. Ve evet, iyi. Mia garaja bir şey sakladığımı gördü ve bir şey söylemeyeceğini söyledi. Senden saklamasını ben istemedim. Önemli bir şey olmadığını söyledi ve evet, her neyse. Ona biraz para verdim. Bu konuda sakın olmasını takdir ettim. Hepsi bu. Ama Paige polise gidiyor, bu çok-" Elini sehpayaya vuruyor. "Bu çok Paige neyse o. Herkesi suçluyor. Ciddiye alınmıyor. Bu çok saçma!"

"Yani bunu yaptığında, ki yapacak, onlara ondan bin dolar değerinde esrar aldığını söyleyeceksin. Gerçekten mi?" Kendimi bir şekilde bedenimin dışında hissederek söylüyorum çünkü tüm bunlar çok gerçeküstü.

"Tamam, Cora. Bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Daha zor şeylerim var." "Ne gibi daha sert? Artık bir keşsin. Uygun görünüyor, çünkü hiçbir şey artık beni şaşırtmıyor."

"Hayır. Birkaç kez kokain çekmiştim. Tanrım, sanki kimse arada sırada biraz eğlenemezmiş gibi davranıyorsun, sanki-"

"Suç!" Söyleyeceği şeyi bitirdim. "Çünkü öyle! Yani bin dolar değerinde kokaini tek başına mı içtin?"

"Tanrım." Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Sen kokain içmiyorsun." "Oh, bu senin tutunduğun kısım. Bir fırsat buluyorsun

bana ne halt ettiğini söylemek yerine beni düzeltmek için

bin dolar değerinde-"

"Tamam. Sadece dur! Evet, tamam. Tanrım! Ben bir bok parçasıyım, tamam. Bir kadınla takılıyordum ve o da eğlenceyi seviyordu. birkaç kez. I-" Açıklamaya çalışıyor ve ben sadece gülmeye başlıyorum. Onun hakkında öğrendiğim her yeni şeyle bunun ne kadar saçma bir hal aldığına inanamıyorum bile.

"Fahişeyle birlikte olmalı. Charlotte o tip biri değil," diyorum ve hâlâ bu konu hakkında nasıl konuştuğumu bile bilmiyorum. Şu anda kafamı duvara vurup saçlarımı yoluyor olmalıydım çünkü bu çok çirkin. Bir şey söylemiyor ama yüzündeki ifade öyle.

"Oh. Anlıyorum." Anlıyorum ve bu kadar acıtmasından nefret ediyorum. "Tamamen farklı bir kadın. Kelimenin tam anlamıyla bambaşka bir hayatın var. Bunca yıldır hiç görmediğim çifte lanet bir hayat," diyorum tamamen yenilmiş bir şekilde ve tekrar kanepeye oturup ayaklarımın altındaki pelüş beyaz halıyı seyrediyorum.

"Bana inanmak zorundasınız. Evet, malı Caleb'den aldım ama pek çok insan da aldı. Etrafınıza sorun. Zararsızdı. Evet, ona ödeme yaptıktan sonra küçük bir tartışma yaşadık ve ihtiyacım olduğunda teslim etmedi."

"Ah, randevun bekliyordu ve ona kola getiremedin. Akşam yemeğinden önce kokain çekmeyi beklemek zorundaydın. O nasıl yapabildi? Sen Senin yüzünden böyle bir cümle kurmak zorunda kaldığının farkında mısın? Beni iğrendiriyorsun."

"Cora, bana inanmak zorundasın." "Hayır. Aslında inanmıyorum."

"Tamam, çıkacağım ve evet, benden nefret etmeni hak ediyorum ama hadi ama. Caleb'la hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun. Söylediğin şey delilik."

"Sence kullanmak istediğin kelime *deli* mi? Bunu söylediğin diğer tüm zamanları hatırlıyor musun? Ve her seferinde haklıydım. Kim olduğunu bile bilmiyorum, bu yüzden hayır, hayatındaki diğer her şey hakkında yalan söylediğin gibi bu konuda da yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. Bilmiyorum. Nereye gideceğimi. Birdenbire bunun bitmesini istedim.

"Cora! Kes şunu. Sadece aptalca uyuşturuculardı. Kötü bir karardı, anlıyorum ama Neden ona zarar vermek isteyeceğimi düşünüyorsunuz?" diye yalvarıyor.

"Sana zaten söyledim. Polisle iyi şanslar. Umarım yalanlarını düzgün tutabilirsin," dedim ve dışarı çıkıp arabama bindim ve uzaklaştım

Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum ve bir daha onun bir şey daha söylediğini duymak istemiyorum.

Arabayı sürerken Paige'i aradım ve gidip onu teslim etmesini söyledim.

OceanofPDF.com

PAIGE

Paige elindeki kanıt yığını karakola getirdiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Bu noktada onun dengesiz olduğunu düşündüklerini biliyordu. Kendisini ciddiye almalarının zor olacağını biliyordu ama onlara sunduğu şeyin fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyordu. Onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, inkar edilemez bir kanıt dağı var.

Olayı ilk araştıran adam, eğer öyle denebilirse, ona zaten çok iyi bildiği bir gerçeği hatırlatmaktan hoşlanıyordu: asla cinayet nedeni olan bir katil aramıyordu, sarhoş birini ya da mesaj atıp araba kullanan ve Caleb'e kazayla çarpan birini arıyordu. Ona göre suç cinayet değil, olay yerinden kaçmaktı ama şimdi ona söyleyecek bir iki şeyi vardı. Resepsiyondaki kadın ona Caleb'la konuşmasını teklif ettiğinde Dedektif Denning'i bekleyeceğini söyledi. Ve randevu almak ya da başka biriyle konuşmak yerine yaklaşık üç saat bekledi.

Sert metal bir sandalyeye oturmuş, kutusunu göğsüne bastırıyordu. İşte bu kadar. Bu onun zamanıydı. Gerekirse sonsuza kadar bekleyebilirdi ama sözü dinlenecekti. Denning nihayet geldiğinde, o yanından geçip gitmeden önce ayağa fırladı. Masadaki kadının ona işaret edip bir şeyler söylediğini gördü. Adam Paige'i görmek için döndü ve Paige onun gözlerini devirdiğinden emindi. Omuzları düşmüştü ve bir şey yapmaya hazırmış gibi görünüyordu. Neden şu anda onunla konuşacak vakti olmadığına dair bir mazeret uydurmaya çalışıyordu ki Paige ona yaklaştı. Kadın ona ne kadar uzun süredir beklediğini söyleyince, adam isteksizce başıyla onu ofisine kadar takip etmesi için bir işaret yaptı.

Daha önce de ofisine gelmişti. İlk birkaç ay boyunca sürekli gelmiş, onu görmek için zorbalık yapmış ve personele sözlü tacizde bulunmuştu. Onunla konuşmaya neden isteksiz olduğunu anlıyor ama daha fazlasını yapması gerektiğini düşünüyor. Ne zaman mantığını anlamaya çalıştı Herkes dedektifin söylediklerini tekrarlardı. *Bu tür bir olayı çözmek çok zor, kamera yok, tanık yok, şüpheli yok. Sorumsuz ya da belki sarhoş ve bilinçsiz bir sürücünün yaptığı garip bir kaza.*

Hoşlanmadığınız her komşu için arama emri ve telefon kayıtları. Tamam. Bunların hepsi doğru olabilir, ama şimdi dinlemek zorunda. Önsezisi doğruydu.

"Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Moretti," diyor ve kadın elbette bunu kastetmediğini biliyor ama umursamıyor.

"Bu sefer elimizde ne var?" diye soruyor, sesinde yatıştırıcı bir şüphesizlikten başka bir şey yok.

"Kanıt," diyor. Finn'in ilişkisini kanıtlayan fotoğrafları çıkarır ve Finn ile Cora'nın evlilik sözleşmesini ve bunun Finn'e nasıl bir gerekçe sağladığını açıklar

Caleb onu aldatırken yakaladığından beri. Ona para transferini, telefon kayıtlarını, hepsini gösteriyor ve sonra karşısına oturup onu izliyor, gözleri onun yüzünden sayfalarını karıştırdığı şeylere kayarak onu okuyup okuyamadığını anlamaya çalışıyor. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, sonunda gözlüğünü çıkarıyor ve yığındaki son sayfaları yere bırakıp ona bakıyor. Öyle mi

Ona küçümseyici bir bakış mı atıyor? Etkilendi mi? Bilemiyor. Yüz hatları, durum ne olursa olsun her zaman aynı okunamaz şekilde düzenlenmiştir.

"Aşağı gelip bizimle konuşmasını sağlayacağım," diyor. Ona bıkkın bir iç çekiş vermek ve her şeyi tekrar açıklamak istiyor. *Nasıl öylesine sohbet edebilirsiniz? Onu derhal tutuklamalısınız.* Ama bunun yerine ayağa kalkıp ona teşekkür ediyor çünkü bu şimdiye kadar ulaştığından çok daha ileri bir nokta ve kendisinin onca girişiminden sonra bu konuyu araştırmaya istekli olması büyük bir olay, biliyor. Ona kutuyu saklamasını çünkü her şeyin kopyasının kendisinde olduğunu söylüyor ve sonra kendini dışarı atıyor. Arabasına doğru yürürken ağzının kenarlarının gülümsemeye benzer bir şeye dönüştüğünü hissediyor. Sonunda adaleti sağlayacaktı. Caleb için. Tek istediği buydu.

Eve dönerken Grant'i arayıp bunu ona söylemek ister ama yapmaz çünkü herhangi bir nedenle Grant'in başka bir hayal kırıklığına ihtiyacı yoktur. düşündüğü gibi, olması gerektiğini bildiği gibi sonuçlanmaz. Yine de bunu gözünde canlandırıyor: ona sonunda bu yükün bir kısmından kurtulduklarını söylüyor. Birbirlerine mümkün olan en kötü şekilde çarpan ve onları ayrı tutan saplantısı ve depresyonu onları sonsuza dek kontrol etmek zorunda değil. Ona sarılmayı, onunla birlikte ağlamayı, sonunda bir kapanış duygusu hissetmeyi düşünüyor ve gözlerini diken gözyaşlarını yutmuyor. Cora ve Nicola'yla buluşup başka bir piçin hak ettiği cezayı almasına yardım etmek üzere yola çıkarken gözyaşlarının düşmesine izin veriyor.

PAIGE

Saat onda kadınlar buluşuyor ve Finn sadece elli adım ötedeki ana evde olduğu için artık daha riskli geliyor. Cora, kayınvalide bölümüne kimsenin gelmediğini, belki de yıllardır gelmediğini, bu yüzden güvende olmaları gerektiğini söyleyerek kendini tekrarlar ama Cora bunu söyledikçe Paige onun kendini bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalıştığını düşünür. Sadece öyle olması için dua edebilir.

Paige siyah yoga pantolonu ve siyah kapüşonlu bir tişört giyiyor. Bileğini cırt cırtlı bir bantla saran sıcak pembe bir kartuş içinde biber gazı var ve aptalca görünüyor. Eski bir örgü kar maskesi çıkardığında Nicola'nın nefesi kesilir.

"Kapüşon ve gözlük dediğini sanıyordum. Bunu mu giyeceksin? Birini öldürecekmiş gibi görünüyorsun," diyor.

"Eh, evet, öyle demiştim ama sonra içeride kaç kamera olduğu hakkında söylediklerinizi hatırladım. Çok dikkatli olamayız."

"Tanrım," diyor Nicola, "bunu bilmiyorum, bu-" "Lanet olası deliler," diyor Cora.

"Evet," diyor Nicola.

"Evet," diye onaylıyor Paige. "Peki senin eskizin nerede o zaman?" diye sorar ve Nicola küçük masanın üzerindeki yazıcı kâğıdına gider. Hepsi oturur

Nicola, Paige'e evin planını gösteren kabataslak çizimini gösterir.

"Unutmayın, evin önünde bir kamera var," diyor Cora onlar dalmadan önce. Paige kaşlarını çatıyor ve şaşkınlıkla Cora'ya bakıyor. "Sen ne?"

"Ne?" Cora sorar.

"Hiçbir şey," diyor Paige.

"Evet, birkaç saat önce arabayla geldiğimde ön perdeler açıldı. Bakalım," diyor Cora, tabletindeki bir uygulamayı açıp herkesin görebilmesi için masadaki bardağa dayayarak. Lucas'ın evinin ön cephesinin canlı yayın videosu.

"Saat onu geçiyor, yani genellikle yattığı saatse, umarım şansımız yaver gider ve açık kalırlar da en azından ana kattayken seni görebiliriz."

"Şu haline bak, MacGyver," diyor Paige gülerek.

"Kim?" Nicola soruyor.

Paige, Cora'ya komplocu bir bakış atmaya çalışarak, "O daha genç," diyor ama Cora çok odaklanmış ve gergin.

"Ama eğer karısı kayıpsa, düzenli bir program yapmayacaktır, değil mi? Ya bütün gece onu bulmak için çalışıyorsa?" Cora soruyor.

"Bundan şüpheliyim," diyor Nicola. "Aslında bu durumda normal bir insan gibi umursamıyor. Kızgın, perişan değil. Eğer polisin işin peşinde olduğunu düşünürse, bence güzellik uykusuna yatacaktır." Cora elini Nicola'nın omzuna koyuyor ve sıkıyor, tüm yaşadıkları için sessiz bir özür diliyor.

"Her neyse, FaceTime'da olacağız. Bir planımız var. Sen arkamı görebilirsin, ben de telefonumu köşelere sıkıştırabilirim. Kulaklıklarım olacak, böylece benimle konuşabilirsin. Çocuk oyuncağı olacak," diyor Paige ve sonra dikkatini çizime veriyor.

"Yani alarm pedi soldaki kapının yanında mı?" diye onaylıyor.

"Evet," diyor Nicola, kâğıdı işaret ederek ve Paige'in izlemesi gereken yolu parmağıyla çizerek. "Kapıyı açtığında otuz dakikan var. kodu koymak için saniyeler. Hangisi?"

"Sekiz-dokuz-sekiz-üç-iki-beş," diyor Paige.

"Sekiz-dokuz-sekiz-beş-iki-üç," diye düzeltiyor Nicola.

"Aman Tanrım. Daha içeri girmeden sıçtık!" Cora bunu yapmaya yaklaştıkça daha da endişelendiğini söylüyor. Bir kalem kapıyor ve sonra Paige'in elini tutuyor. "Tekrar söyler misin lütfen?"

"Sekiz-dokuz-sekiz-beş-iki-üç," diye tekrarlıyor Nicola ve Cora Paige'in avucunun içine yazıyor. Paige ona izin verir çünkü Cora haklıdır.

"Yani," diye devam ediyor Nicola, "çanta onun ofisi dışında bir yerdeyse, ön kapının yanındaki masanın üzerinde olacaktır. Aksi takdirde, iki merdiven var. Belki ön tarafa çıkarsınız, böylece sizi kameradan görebiliriz."

"Evet," diye ekliyor Cora.

"Ve sonra, merdivenlerin üstünden sağa dönün. Ofisi soldaki ikinci kapıdır. Genellikle masasının yanında yerde ya da kapı kolunda asılıdır" diyor.

"Tamam," diyor Paige.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Nicola sorar, sesinde acı vardır. "Çok özür dilerim. Bana bu şekilde yardım ettiğinize inanamıyorum."

"Eminim," diyor Paige. Sonraki bir buçuk saat boyunca birlikte sessizce otururlar. Avery saat sekizden beri uyuyor, Finn ise televizyonda maç izliyor.

içerideki medya odasında, Mia da ev ödevini yapıyor. Dikkatleri üzerlerine çekmemek için akşam karanlığından beri ışıkları kapalı tutuyorlar ve tek yapabildikleri birlikte, kendi yarattıkları gergin, havasız odada beklemek. kolektif kaygı.

Gece yarısından hemen önce harekete geçiyorlar. Cora'nın kamerası Lucas'ı saat 10:14'te merdivenlerden çıkarken yakaladı ve geri inmedi, yani muhtemelen yatmaya gitti. Harekete geçmeden önce ona epey zaman verdiler. Paige'in bir elinde telefonu, diğer elinde de caddenin karşısına geçmeden önce fark edilme ihtimaline karşı pantolonunun beline sıkıştırdığı kar maskesi var. Henüz takmıyor.

Cora çıkarken kapıda Paige'e sarılmaya çalışır, ancak Paige onu fırçalayarak uğursuzluk getirmemesini söyler ve gider. Nicola ve Cora oturup tabletindeki kamera görüntülerine bakıyor ve aynı zamanda FaceTime aracılığıyla Paige'e bağlanıyorlar. Paige kapüşonunun fermuarını biraz açarak telefonunu spor sütyeninin içine yerleştiriyor, böylece kamera açık kalabiliyor ve Cora ile Nicola'ya evin içinde yürürken izlediği yolu gösterebiliyor. Lucas'ın ön kapısına vardığında düşündüğünden daha endişelidir. Evet, daha önce de böyle şeyler yapmıştı ama Ev yansa kanepeden kalkmaya zahmet edemeyecek, ortası yedek lastikli Steve Wilkers gibi, spor olsun diye onu öldürebilecek tanınmış bir psikopat değil. Nicola'nın anahtarını kullanıp olabildiğince sessiz ve yavaş bir şekilde kilidi çevirip kapıyı açarken her şey kafasına dank ediyor.

"Sekiz-dokuz-sekiz-beş-iki-üç, sekiz-dokuz-sekiz-beş-iki-üç, sekiz-dokuz-sekiz-beş-iki-üç," diye tekrarlıyor, tuş takımına basarken rakamları sessizce söylüyor. Sonra eğiliyor. Çömelirken Kapalı ön kapının önünde yerde yatarken, Grant'in Isotoners'ını ararken kışlık giysilerin olduğu küvette bulduğu siyah kar maskesini takıyor. Akli kısa bir an için Grant'e kayıyor, mutfakta, çıkardığı o çirkin kahverengi şapkayla. Sonra, şu anda ortaya çıkmasına hiç gerek olmayan bu anıyı çabucak yok sayıyor ve yeniden odaklanıyor.

Birinin pencereden bakma ihtimaline karşı maskeyi dışarıda takma riskini göze alamazdı ve Nicola'dan verandadaki kameranın komşuları değil sadece kendisini izlediğini biliyordu, bu yüzden şimdi eğildi Bu evin içinde kar maskesi takmak Paige'e aniden delirmiş gibi geliyor. Ama artık içeride. Şüphe için zaman yok.

Birkaç dakika boyunca yere çömelmiş bir şekilde kalıyor ve sadece kendi nefesinin sesini duyuyor.

"İyi misin?" Kulaklıklarından Cora'nın yüksek sesli fısıltısını duyuyor. Başparmağını göğsünün önüne koyarak kameraya başparmağını kaldırdığını gösteriyor ve sonra yavaşça ayağa kalkıyor. Ayakkabılarını kapıda çıkarır. Odanın ortasındaki kavisli merdivene çorap ayaklarıyla ve sessiz bir şekilde parmak ucunda gidebilir.

Korkulukları tutuyor ve merdivenleri o kadar yumuşak bir şekilde çıkıyor ki kendi ayak seslerini bile duyamıyor. En tepeye ulaştığında durur ve dinler. O

flüt sesleri ve su şırıltıları duyuyor. Ayak spasında çaldıkları meditasyon müziğine benziyor. Bunun bir uyku yardımı olduğunu tahmin ediyor, ama Nicola

Geceleri başka bir odada kilitli kaldığından beri biliyor mu? Kadınlara sormak için durmuyor. Devam ediyor ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor çünkü adamın bir şey duyma ihtimali daha düşük. Sonra bir ses duyuyor ve donup kalıyor, kalbi hızlanıyor.

"Ben akıllı ve güçlü bir adamım. Mutluluk bir seçimdir, bir koşul değil. Ben mutlu olmayı seçiyorum." Önce merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başlar ama sonra bunun da bir kayıt olduğunu hemen fark eder.

Oh, iğrenç, uykusunda kişisel gelişim mantraları dinliyor. Ne alet ama, Ama yine de bu iyi bir şey. Açık yatak odasının kapısından sürünerek geçmek zorunda. Önce sutyeninden telefonunu çıkarır ve kameranın içindekini yakalaması için elini köşeye doğru hafifçe uzatır.

Kulaklıklarından Cora'nın sesi geliyor: "Uyuyor," diyor. "Ne dinliyor?" diye soruyor sonra. "Özür dilerim. Şışt. Biliyorum, ben-Özür dilerim."

Paige yatak odasının kapısını usulca geçip soldaki kapalı olan ikinci kapıya gelir. Onu sessizce açmak zorundadır. Nefesini tutuyor ve düğmeyi çok yavaş çeviriyor ama kapı açıldığında yine de yüksek bir tıkırtı çıkarıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ve sonra ağzını kapatıyor. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Ofisin içine girip uzun, sessiz adımlarla açık dolaba doğru ilerledi ve gürültünün Lucas'ı uyandırma ihtimaline karşı dolabın içinde durdu.

Bekliyor.

"Ne yapıyorsun?" Cora'nın sesi soruyor. Paige kamerayı yüzüne çeviriyor ve parmağını ağzına götürerek Cora'ya susmasını söylüyor. Sonra kamerayı çevirerek masasının yanında yerde duran postacı çantasını gösteriyor. Paige kayıt cihazını astarındaki küçük bir yırtığın içine soktuğunu hatırlıyor, bu da onu çıkarmayı daha zor hale getirecek, ancak bir dakika hareketsiz durduktan ve hareket duymadıktan sonra çantaya

gidiyor ve elini içine sokup yırtığı hissediyor. Bulur.

Avuç içleri sinir teriyle kayganlaşmış ve çantanın astarında küçük metal kareyi ararken biraz titriyor. Bileğini geçirebilmek için yırtığı büyötmek zorunda ama yırtmaya çalışıyor sessizce. Sonra parmak uçları aradığı şeyi hissediyor ve onu çıkarıyor. Kameraya gösteriyor ve kulaklıklarından onların tezahüratlarını duyuyor. Bu yüksek sesle oldu: bu işte berbatlar. Ona daha yakın olsaydı, bu bir sorun olabilirdi. Onları susturma zahmetine girmiyor. Kayıt cihazını kulaklığına takar.

Sütyenini çıkarıp cepli bir şeyler giymeyi akıl etmiş olmayı diliyor ve sonra usulca ofis kapısına doğru ilerleyip bekliyor ve tekrar dinliyor.

Odasından gelen mantralar ve şırıl şırıl akan derenin fısıltısı dışında hâlâ çoğunlukla sessizlik vardır, ama herhangi bir gıcirtı ya da ayak sesi duymaz, bu yüzden koridorda sürünmeye başlar. Sonra bir tuvalet sifonu sesi duyuyor ve donup kalıyor. Cora ve Nicola'nın nefes alışlarını duyar.

Kaçmak mı yoksa koridorda hareketsiz kalmak mı gerektiğini bilemiyor - ikisi de tehlikeli geliyor - ama karar vermeye fırsat bulamadan onu görüyor. Kapı aralığında onun çerçevesi. Banyo ışığının arkadan aydınlattığı siyah bir silüet. Gölgeden çıkıp ona doğru bakıyor. Kadın çığlık atar ve adamın yanından koşarak geçmeye çalışır.

Onun şok anından yararlanıp yanından geçer ama adam hemen arkasındadır. Üst kattaki koridorda ondan kaçmaya çalışırken "Ne oluyor lan?" ve "Kimsin sen?" dediğini duyar. Merdivenleri görebiliyor. Eğer kendini merdivenlerden aşağı atabilirse, iyi olabilir.

Ama adamın gömleğini arkadan tuttuğunu hissediyor ve bu onu durduruyor. Gömleği, elinin şiddetli bir çekişiyle boynundan boğuluyor ve yere düşüyor.

Paige kulağında Cora ve Nicola'nın sanki hiç çabalamıyormuş gibi ona kaçmasını söyleyen yararsız talimatlarını duyabiliyor. Ondan o kadar büyük ki

Bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini bilmiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve umutsuzca nefesini tutmaya çalışarak sürünerek uzaklaşmaya başlıyor.

"Sen de kimsin lan? Hey! Hey! Burada ne yapıyorsun?" diye sorarak onu takip ediyor. Kolayca birkaç adım gerisinde. Kaçabileceği hiçbir yer yok.

"Ne istiyorsun?" diyor, yüzü kıpkırmızı ve ağzından tükürükler saçılıyor. Onu saçlarından tutup yerden kaldırıyor ve kulaklıkları kopup adamın eline takılıyor. Kadın bir uluma sesi çıkarıyor ve adama tekmeler savuruyor. Maskesini çıkarmasını engellemek için tırnaklarıyla adamın yüzüne vuruyor ama başaramıyor.

temas kuruyor. Adam çok güçlü ve yumruğu hâlâ saçlarını tutarken onu kol mesafesinde tutuyor. Sonra bacaklarının arasına olabildiğince sert bir tekme atıyor.

ve adam ona "Kaltak!" diye bağırarak iki büküm olduğunda, kadın onun yanından geçip merdivenlerden aşağı koşar. Bu onu durdurmaz. Acıya göğüs gerer ve

onu takip ediyor. Kapıyı görür, o yöne doğru koşar, ama adam onu merdivenlerin dibinde yakalıyor. Adam yine saçını çeker ve kadın geriye doğru savrulur ve mermer döşeli zeminde düz bir şekilde yatana kadar son birkaç merdiveni düşer.

Kulaklıkların çıkarılmış olmasına seviniyor çünkü diğer uçtaki sürekli çığlık sadece dikkatini dağıtıyordu. Bileğinin etrafındaki biber gazını hissediyor ve avucunun içinde tutuyor. Pantolonunun yırtıldığı ve her bir merdivenin keskin kenarına çarptığında derisinin sıyrıldığı bacağının yan tarafında şiddetli bir acı hissediyor. Başının çarptığı yerde bir şişlik oluştuğunu hissediyor.

ama ayağa kalkabilse bile bir an hareketsiz kalır. Onu yakaladığını düşünecek.

Onun üzerinde dolaştığını hissetmiyor. Aslında, ona yakın değil. Adam ön odada kilitli bir çekmeceyi karıştırıyor. Ve sonra fark eder: kaçmalıydı. Adam küçük bir tabanca çıkarıp ona doğru geliyor ve alnına doğrultuyor. Şansını kaybetmişti.

"Davetsiz misafiri öldürmeye hakkım var," diyor, gözlerindeki soğukluk kadının ürpermesine neden oluyor, sanki silahını kullanmaya zorlanmak istediği için bu şekilde olmasını umuyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. Kadın bir iniltiyi bastırıyor. Bir elini ve topuğunu kullanarak kendini geriye doğru itmeye, yerde ondan uzaklaşmaya çalışıyor.

"Kımıldamay! aklından bile geçirme." diyor ve ona bakıyor, bir şey bekliyor. "Bir şey söyle, lanet olası! Georgia'yla mı ilgili?" diyor, eğilip yüzüne yaklaşarak. Kadının gözlerini arıyor, şekilsiz kar maskesinin arkasından onu tanımaya çalışıyor ama adam maskeyi çıkaramadan kadın ateş ediyor. Biber gazını adamın gözlerine doğru tutuyor ve ona isabet ettiriyor. Adam ellerini yüzüne götürürken silahı istemsizce yere düşürür.

Bu sefer, onu durdurmaya başaramaz. Acı içinde ama hızlıca kendini elleri ve dizleri üzerine iter ve ön kapıya doğru hamle yapar. Titreyen elleriyle kapıyı açıyor, ön merdivenlerden inerken ayakkabılarını geride bırakıyor ve evin önündeki patikaya geldiğinde koşmaya başlıyor.

Cora ve Nicola'ya geri dönmenin güvenli olduğunu düşünmüyor. Gözler onun üzerindeydi, o da kendi evine kaçtı. Çalılarının ve evinin dış kaplamasının arasına girer, gölgelerin arasına dalar ve kaçır. maskeyi olabildiğince hızlı çıkarıyor. Arka bahçeye ulaştığında, kendini arka kapıdan içeri iterek güvenliğini sağlıyor. Kapıyı arkasından kilitliyor ve

onu takip edebilecek kadar iyi görebilmesinin mümkün olmaması için dua ediyordu.

Cora ve Nicola'nın panik içinde olacağını bildiği için telefonunu çıkarır. FaceTime oturumu mücadelenin ortasında bir yerde sona ermiştir, bu yüzden Cora'ya mesaj atar.

Dışarı çıktım. Evimdeyim. Şu an oraya gelmek güvenli değil ama aldım. Yarın getiririm.

Bir yanıt beklemiyor ve daha fazla açıklama yapacak enerjisi de yok. Onun güvende ve dışarıda olduğunu biliyorlar ve o da Telefonun sesini kısar ve uyandığında göreceği yüzlerce mesaj ve cevapsız aramayı şimdiden hayal edebilmesine rağmen üst kata çıkar. Bunun olmasını beklemiyordu. Şu anda açıklayamıyor. Hiç enerjisi kalmamıştır. O

Kinney'lerin evine bakabilmek için yatak odasının perdelerinde parmaklarıyla küçük bir yarık açar. Işıklar hâlâ yanmaktadır. Ama ön kapı kapalıdır. Açık bırakmıştır. Adamın ön panjurları kapattığını ve ışıkları söndürdüğünü görür ve nefes verir.

Haşlama sıcaklığında bir banyo yapıyor ve ağrıyan bedenini suya indiriyor. Sinir uçları hâlâ elektrikle doludur ve birkaç derin nefes alıp sakinleşmeye çalışır. Yine Grant'i düşünüyor. Onun şu anda burada olmasını diliyor - uzun zamandır aklından geçmeyen bir düşünce. Kapının dışında bir fincan çay ve bornozuyla bekliyor olmasını ve ona istediği kadar, her şey daha iyi olana kadar gerekirse yıllarca sarılabilmeyi diliyor. Ama onu o kadar uzağa itmiş ki, artık onu tanımıyor bile.

Sonra Caleb'i düşünür. Çoğu zaman onu düşünür, ama az önce yaşadıklarından sonra, onun sonunu nasıl hayal ettiğini görür Taze gözlerle bakılacak anlar. O da aynı dehşeti hissetti mi? Yalnız öleceğini mi düşünüyordu? Zavallı bebeği. Bu acıyı ondan uzaklaştırmak, o gece ölenin kendisi olması için dünyada her şeyi yapardı.

"Bebeğim," diye fısıldıyor etrafındaki karanlık boşluğa ve sonra Başını küvetin porselen kenarına yaslıyor ve bir feryat koparıyor, ardından hıçkırıklar kontrol edemediği dalgalar halinde geliyor. Bu o olmalıydı.

CORA

Finn belinde bir havlu ve ağzından sarkan diş fırçasıyla alt kattaki misafir odasından çıkıyor. Sabah kahvemi yudumluyorum ve koridorda nefes nefese küfrederek ilerleyişini izliyorum. Kıyafetlerini değiştirmek için ana yatak odasına gidiyor. Polis aşağı inip birkaç soruya cevap vermesini istemişti ve o kesinlikle çok öfkeliydi.

Onunla yüzleştiğimden beri benimle konuşmadı ve bunun çocukça olması ve onlarca yıllık evliliğin ne kadar hızlı dağılabileceği dehşet verici. Günah işlediği için kendini suçlamak yerine bunu öğrendiğim için beni suçluyor. Neden hep onu yakaladığımda ağlayacağını ve kalmam için yalvaracağını düşündüm bilmiyorum. Çift danışmanlığına gideceğimizi ve yollarını değiştireceğini ve belki de sözde hiçbir şey ifade etmeyen tek gecelik bir ilişkide yakalansaydı bunun olacağını düşündüm, ama ona sunduğum kanıtların miktarı - sanırım söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyor.

Değiştir.

Benim için yalvarıp ağlayacağından değil. Alacağı para için üzülürdü. evlilik sözleşmesi yüzünden kaybedecekti ama beni kaybettiği için üzgünmüş gibi davranacaktı. Uyandım ve o da bunu anladı, bu yüzden bunun yerine huysuz bir çocuk gibi davranıyor ve onun kıvrandığını görmek beni gerçekten gıcıklıyor.

Ama onun katil olduğunu düşünmüyorum. Paige'in kanıtları ne kadar şok edici olursa olsun, içten içe onun bir dizi kötü hata yaptığına inanmak zorundayım. tıpkı bana yaptığı gibi. Ama sonuçta para transferi, mesajlar, bunların hepsi aptalca, uyuşturucuyla ilgili bir ilişkiye dayanıyordu. Onu çok iyi tanımadığımı fark ettim, bu yüzden belki de yanılıyorum, ama buna inanmama izin veremem.

O evden çıkana kadar sinirli ve kıpır kıpırım. Onun varlığı tedirgin edici ve boşanma avukatları ve yasal savaşlarla gelecek olan her şeyin ağırlığı düşünmek bile yorucu. Bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Anda kalmaya ve adım adım ilerlemeye çalışıyorum. Onu sorgulayacaklar; serbest bırakacaklar. O da

Tüm bu aşağılanma için beni suçlayacaksın. Sonra ne oldu? Otele mi gidecek? Kes şunu. Hemen şimdi bırakmalıyım. Kahvemin son parçasını

da lavaboya döktüm. I

daha fazla gergin olmama gerek yok. Sonra Nicola'ya götürmek için kahvaltı hazırladım.

Birkaç saat sonra, telefonumun ping sesi ve Paige'den gelen bir mesajla olduğum yerde kalakaldım.

Nicola ve Avery'yi evden çıkarın! Hemen! Ve tüm eşyalarını!

"Vay anasını!" Kendi kendime mırıldanıyorum, koltuktaki yerimden sıçrayıp ceketimi ve anahtarlarımı almak için acele ediyorum. Nedenini sormuyorum; hemen harekete geçiyorum.

Misafirhaneye daldığımda Nicola sıçradı ve göğsünü tuttu. "Özür dilerim! Ama zamanımız yok. Hemen gitmeliyiz," diyorum, koşarak Bebek kıyafetlerini ve banyo malzemelerini yatağın üzerindeki yastığı yırtıp çıkardığım yastık kılıfına koyuyorum. Nicola nedenini sormuyor. Sadece hareket ediyoruz.

"Daha önce olduğu gibi arabanın arkasına saklan. Gerisini ben hallederim," diyorum ve ona anahtarları uzatıyorum, o da başıyla onaylıyor ve hızla Avery'yi alıp arabaya gidiyor. Gördüğüm her şeyi yastık kılıfına ve ona yiyecek getirmek için kullandığım birkaç yeniden kullanılabilir çantaya atıyorum. Kontakt lensler, makyaj malzemeleri, ayakkabılar, plastik bebek kitapları, hatta açık su şişeleri ve lavabodaki kirli tabaklar. Böyle görünemez

kimse buraya gelmedi. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Ne kadar zamanım var bilmiyorum ama adrenalini beni ateşliyor ve çantaları Nicola ile bebeğin yanına, arka kapağa fırlatıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, biz alandan çıktıktan sonra.

"Henüz bilmiyorum ama hadi gidelim," diyorum, onu ve çantaları polar battaniyeler ve sürücü tarafına koyuyorum. Arabayı dikkatlice kenara çekiyorum ve sokağımızdan çıkar çıkmaz içimi bir rahatlama seli kaplıyor. Arabayı sürmeye devam ettim ve Paige'i aradım.

"Paige," diyorum cevap verdiğinde.

"Dışarıda mısın?" diyor aceleyle.

"Evet, hepimiz arabadayız ve ben sürüyorum. Ne oldu böyle?" "Eviniz için arama emri var."

"Ne?" diye sordum. Göğsüm sıkışıyor ve aniden başım dönüyor.

"Hepiniz buraya gelmelisiniz. Eğer evi ararlarsa, kesinlikle kayınvalidenin odasını da ararlar ve onu bulurlar," diyor Paige ama ben sözünü kesiyorum.

"Bekle. Geri çekil. Neden evimi arıyorlar?"

"Finn," diyor. "Onu tutukladılar. Telefonlarına cevap vermediğin için bana haber vermek için aradı."

"Seni mi aradı?"

"Son tercihinin ben olduğumdan oldukça eminim. Mümkün olduğunca az şey söyledi ve telefonu yüzüme kapattı ama sonuçta mesaj sana lanet telefonu açmanı söylemekti. Ama şimdi, Cor, sadece oradan çık."

"Hayır. Ne-oh, Tanrım. Ama... arama emri mi?"

"Caleb'i iyi tanımadığını söyledi. Caleb arabasına ya da evine hiç girmemiş ama sanırım onlara verdiğimiz her şeyle Finn'in yalan söylediğini düşünmek için yeterli kanıtları olduğunu düşündüler, çünkü hem ev hem de araba için arama emri çıkardılar. Sadece buraya gel. O benimle kalabilir," diyor Paige ve telefonu kapatıyor.

İmkânı yok. Böyle bir şey olamaz. O tam bir sahtekar ama katil değil. Kendimi hasta hissediyorum. Paige'in evinin arkasına yanaştım. Garajı benim için açtı, böylece Nicola'yı evin bitişiğindeki kapıdan içeri alabilecektik. ona görünmeden.

Hepimiz içeri girdiğimizde, Paige Avery'yi alıp kanepeye oturuyor, biz de Nicola'nın ezilmiş eşyalarını arka taraftaki misafir yatak odasına taşıyoruz.

Oturma odasına döndüğümüzde, Paige'in nasıl olduğunu görünce şaşırdım. bebeğin etrafında değişiyor gibi görünüyor. Oğlu için yaşadığını biliyorum ama onu oğlu küçükken tanıımıyordum ve genel olarak anaç, besleyici bir yönü yok, bu yüzden Avery ile yüzünün değişme şekli dikkat çekici. Caleb ölmeden önce tanıdığım kadına benziyor ve tüm bu krizin ortasında bir dakikalığına bile olsa bunu görmek yüreklendirici.

"Ne zaman arayacaklarını bilmiyorum ama işi şansa bırakamazsınız."

"Teşekkür ederim," diyor Nicola, belli ki sarsılmış.

"Bu sabah daha erken gelirdim ama polisin birkaç işi vardı. daha fazla soru. Ama bu senin için," diyor Paige mutfığa doğru başını sallayarak. Küçük kayıt cihazı, odanın karşısındaki mutfak masasının üzerinde duran bir dizüstü bilgisayara bağlı.

"Çalıştığından emin olmak için sadece birkaç dakika dinledim. Mahremiyetinizi ihlal etmeme gerek yok, o yüzden dinleyebilirsiniz ve ihtiyacımız olan şeyi bulursanız, kayıttaki zamanı işaretleyin," der ve Nicola tereddütlü bir şekilde başını sallar. Ayağa kalkar ve sanki canı yanacakmış gibi yavaşça dizüstü bilgisayara doğru yürür. Önündeki sandalyeye oturur ve uzun, zorlanmış bir nefes vererek kendini hazırlar. Paige kalçasında bebekle onu takip eder. Ona bağlı kulaklıkları uzatır.

"Burada sadece Oynat ve Durdur var. Göz gezdirmek isterseniz ileri sarabilirsiniz ve yüz doksan iki saatinizi almak istemediğiniz için

"Bunu yaparsam, önce gözden geçirmeyi denerim."

"Tamam," diyor Nicola, kulaklıkları takıyor ve kalp EKG'sine benzeyen dalgalı ses çizgilerinden başka bir şey olmayan ekrana bakıyor.

Telefonum çalıyor. Yerel bir numara arıyor. Muhtemelen polis merkezidir. Finn'in telefonunu almış olmalılar. Gerçekten sadece bir arama yapmana izin veriyorlar mı, yoksa bu bir TV şovu mu? Bilmiyorum ama umurumda değil ve söyleyeceklerini duymak istemiyorum, o yüzden Görmezden Gel'e basıyorum.

Evet, umurumda. İşten çıkarmayı tuşladığım anda gözyaşlarımın boğazıma tırmandığını hissediyorum. Yıllardır sevdiğim bu adam hapiste ve ben onu görmezden gelerek hayat damarını kesiyorum. Bu hiç adil değil. Şu anda ondan nefret etmeli ve onun için üzülmemeliyim. Ama onun arkadaşları ve ailesi var, buna ben karar veririm. Ben artık onun güvenlik ağı değilim. Sonra ayağa kalkıp ocağa gidiyorum ve çay için su ısıtırken Paige, Avery'nin ilgisini çekecek renkli midillilerin olduğu parlak bir çizgi film buluyor. Ve bekleriz.

Bir saat sonra, Paige ve ben polisin evime yaklaşmasını izledik. Mia kütüphanede bir okul projesini araştırıyordu ve birinin orada olması gerektiğini düşünmemiştim. Finn onlara anahtarları verdi mi? Kapıyı kırarlar mıydı?

"Git," diyor ve ben de rahat görünmeye çalışmak için bir fincan kahve alıyorum. Paige'in ön kapısından çıkıyorum ve yavaş yürümeye çalışıyorum. Polis arama yapmak için evime geldiğinde neden normal görünmenin doğru strateji olduğunu düşündüğümü bilmiyorum ama bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Üç polis memurunun durduğu ön kapıya doğru yürüyorum.

"Merhaba memur beyler." Tanrım, neden böyle konuşuyorum?

"Burası sizin mülkünüz mü? Siz Bayan Holmon musunuz?" diye soruyor klişe saç kesimi ve *Top Gun* güneş gözlükleriyle memur.

"Evet, sizin için ne yapabilirim?" Şaşırmış gibi yapmam gerekip gerekmediğini bilmeden soruyorum.

"Mülkü aramak için iznimiz var," diyor, bana değil bir panoya bakarak. Bana bir kâğıt gösteriyor, ben de bakıyorum. Bir memurun çoktan evin arkasında, bahçeyi karıştırmaya başladığını görüyorum. Zamanında ayrıldığımızı biliyorum ama yine de Finn Paige'i aramasaydı neler olabileceğini düşünmek kalbimi hızlandırıyor.

"Ah, tamam. Seni içeri alayım mı yoksa..." Ne yapmam ya da söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu hepimizin işini kolaylaştırırdı, evet," diyor bira göbeği ve kırlaşmış keçi sakalı olan yaşlı polis. Ben de acelemden fark ettim ki

Kapıyı bile kilitlemiş. Düğmeyi çevirip iterek açtım ve kenara çekildim. Onları içeri kadar takip etmedim. Verandadaki sallanan koltuğa oturup içeri girip çıkmalarını izliyorum.

Evim bir zamanlar bir sığınaktı. İlk evlendiğimizde, bu büyük evde bir peri masalı yaşıyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Yıllar geçtikçe, boyadığım her oda, duvara özenle yerleştirdiğim her sanat eseri, mükemmel bir yer bulduğum her mum veya lamba ile daha çok bana ait oldu. Tadilat sırasında tasarladığım mutfak. Ve özellikle de Mia'nın yaşadığı her dönüm noktası. Şöminenin üzerinde duran futbol kupaları, piyanonun önünde sevgilisi Johnny Algers'ın yanında diş telleriyle resmedildiği ortaokul dansı, ağacın dibinde ambalaj kâğıtlarına gömülü Noeller. Şimdi, her şey ihlal edilmiş gibi geliyor. Kocam bir gecede bir yabancıya, bir düşmana dönüştü ve şimdi yabancılar güvenli alanımızı bir suç mahalliymiş gibi işgal ediyor.

Sebepler oldukları karmaşa ve kaos için fazla bir şey almazlar. Sadece onun Beni çalmakla suçladığı değerli dizüstü bilgisayarı. Dosyalar, ajanda ve telefonu zaten ellerinde, eminim. Aradıkları başka bir şey bulup bulmadıklarını söylemiyorlar, ben de sormuyorum. İki saatten az bir süre sonra, arabayla uzaklaşıyorlar.

Paige'in evine döndüğümde Avery ile yalnızdı, oturma odasının zemininde ona graham krakerleri yediriyordu. Nicola orada değildi.

"Ne oldu? Nerede o?" Ben soruyorum.

"Misafir odasında uzanırken," diyor Paige, Avery'nin yanağındaki kırıntıları parmağıyla silerek ve ince telli saçlarını okşayarak.

"Buldu mu?" Ben soruyorum ve Paige sadece başını sallıyor. Ciddi, üzgün bir hareket.

"Tanrım," diyorum, gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Anladığım kadarıyla sana dinletmiş," diyorum ve Paige başını sallıyor. Daha fazla ayrıntıya gerek yok. Zaten tüm hikâyeleri duydum. Onları kayıtta tekrar duymak istemiyorum. Bu çok fazla.

"Evinizde bir şey buldular mı?" Paige soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "O iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum."

Gece çökene kadar oturma odasında sessizce oturuyor, Avery ile oynuyor ve onun için çocuk programları buluyoruz. Sonra mutfığa gidiyorum ve bir paket hazır pirinç çıkarıp mikrodalgaya koyuyorum. Biraz tavuk buluyorum ve

kızartmak için bir tava ısıtın. Saatlerdir kimse konuşmadı. Nicola hâlâ yatakta. Dünya durmuş gibi hissediyorum. Karanlık mutfakta birkaç tabak hazırlıyorum.

ve onları masaya getirdim. Paige Nicola'yı uyandırıyor ve masanın etrafına oturuyoruz, Paige hala Avery kucağında. Kimse bir şey yemedi.

Paige, "Bence bunu yarın polise götürmeliyiz," diyor.

"Bunu kabul edebilirim," diyorum. "Nicola ve Avery'nin nerede olduğunu bilmek zorunda değiller."

"Onu almalıyım," diyor Paige. "Onu neden bulmuş olabileceğimi, tüm komşular hakkında bilgi topladığımı zaten biliyorlar. Şimdi beni gerçekten ciddiye alıyorlar."

"Evet, sanırım bu mantıklı. Ve muhtemelen burada kalmalı. Onu hareket ettirmemek daha güvenli," diyorum.

"Bu gece burada olman daha iyi, tamam mı?" diyor Nicola'ya, muhtemelen o odada yokmuş gibi onun hakkında konuşuyormuşuz gibi görünmemek için, ki öyleydik.

"Tamam," diyor. Şimdi daha küçük ve tamamen yenilmiş görünüyor. Kim onu suçlayabilir ki? Duvardaki Caleb fotoğrafına bakıyor ve her şey çok umutsuz geliyor. Odada oksijen yokmuş gibi hissediyor.

"Bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak için araştırmalarını ve belgelerini bulmalarını istiyoruz. Bu ses bunu yapacak mı?" Dinlemeyen tek kişi ben olduğum için soruyorum. Nicola başını eğdi. Paige'e bakıyorum. O da başını sallıyor.

"Evet. Olacak."

Eve gitmeden önce Nicola'nın Avery'yi kanepenin yastıklarından yaptığımız derme çatma beşiğe yatırmasına yardım ettim ve sonra elini sıktım.

"Onu yakaladın. Neredeyse vardık. Artık endişelenmene gerek yok," diyorum ama başıyla onaylasa da bana her şeyi anlattığı andan daha perişan görünüyor.

"İyi geceler," diyorum ve Paige'in arka kapısından çıkıyorum, güvende olmak için bloğun etrafındaki uzun yoldan evime geri dönüyorum, yine gün boyunca dövülmüş gibi hissediyorum.

Arka kapıdan girdiğimde her yer darmadağınktı. Televizyonda gördüğünüz gibi her yer soyulmuş ve yağmalanmış gibi görünmüyor ama dolapları ve çekmeceleri arkalarından kapatmadıkları da kesin. Mia eve gelmeden önce ortalığı toparlamak için enerji topluyorum, sonra büyük bir kadeh kırmızı şarap dolduruyorum ve ben daha oturamadan Mia kapıdan içeri dalıyor.

"Selam anne." Bir sırt çantası kapıyor ve içine iPad'ini ve sehpanın üzerinde duran makyaj malzemelerini dolduruyor. "Güle güle!"

"Bekle! Daha yeni kapıdan girdin. Bu saatte nereye gidiyorsun?"

"Anne. Saat 10 gibi mi? Bu gece Chelsea'de kalacağım. Sadece eşyalarımı almam lazım. Sen söyledin."

"Ben mi yaptım?"

"Peki babam nerede?" diye soruyor. Bu soru bir yumruk gibi geldi. Her şeye o kadar dalmıştım ki, bunun onu ne kadar mahvedeceğini gerçekten hatırlayacak zamanım olmadı. Yine de şimdi zamanı değil.

"Uh...o dışarıda."

"Tamam. Hoşça kal?"

diyor. "Tamam. Git
hadi."

Tartışamayacak kadar yorgunum. Sorun olmadığını söyledim mi söylemedim mi hiçbir fikrim yok ve buna itiraz etmek için enerji harcamaya değmez. Zaten burada olması gerektiğini de bilmiyorum. Eşyalarını toplayıp arkadaşının arabasına koştu. Ona bir şey söylemeli miyim bilmiyorum. Onun başka kadınlarla eğlence amaçlı uyuşturucu kullanan bencil bir piç olduğunu düşünmesi daha iyi değil mi? Katil mi? Ona gerçeği söylemem gerektiğini sanmıyorum. Henüz değil.

Odasının önünden geçiyorum. Tüm ışıklar yanıyor, televizyon açık, yerler makyaj malzemeleri ve kıyafetlerle kaplı, okul çantası ters çevrilmiş ve

Etrafına kitaplar yığılmış. Fişi hâlâ takılı olan bir fön makinesi, kolye zincirleri ve saç bantlarına dolanmış ucuz gümüş bilezik yığınının içinde duruyor. Yorgunluktan ağrıyor ama içeri girip televizyonu kapatıyorum ve hâlâ sıcak olan kurutma makinesinin fişini çekiyorum. Yatağının yanındaki lambayı söndürüyorum ve çıkmadan önce masasının üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarını fark ediyorum. Yeni çıkmıştı, yani henüz zaman aşımına uğramamıştı. Kapağı kapatmaya gidiyorum ve dürüst olmak gerekirse, nadir bir fırsat bulmuşken masaüstüne hızlıca bir göz atıyorum.

Neredeyse bilgisayarı kapatacaktım ki bir klasör gözüme çarptı. Anlam veremiyorum. *Caleb* yazıyor. Ekranında, üzerinde Caleb'in adı yazan küçük sarı bir klasör simgesi var. Bu ne olabilir ki? Muhtemelen ona aşık olduğu zamanlardan kalma fotoğraflar. Parmağımı hızla kaydırıp masaüstünü canlı tutmak için fare altlığını kullanıyorum. Simgeye bakıyorum, mahremiyetimin ihlalini onu koruma içgüdüsüyle tartıyorum, eğer bir şekilde bu işe karıştıysa, belki Finn'i koruyordur. Oh, Tanrım.

Hızlıca tıklayıp açıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum, içeri girse duyacak olsam da. Açtığımda bir video olduğunu gördüm. Alnımda boncuk boncuk terler hissediyorum ve kalbim küt küt atıyor. Oynat'a tıklıyorum.

Sanırım onu gördüğümde kalbim bir anlığına duruyor. Görüşümü engelleyen gözyaşı bulanıklığıyla savaşıyorum. Bu nasıl olabilir? Neden

onda bu var?

Bu Caleb. Mahallenin girişinde yerde yatıyor.
Karanlık. Yaralanmış. Bunu kim kaydediyor?

Kıpırdamadan yatıyor ama nefes alıyor. Sonra Mia'nın sesini duyuyorum. Gördüğüm şey bu olamaz.

"Aman Tanrım!" Mia'nın sesi. "Tanrım, yardım çağır." Ve sonra arka planda siren sesleri duyulur.

"Gidelim buradan!" diyor bir erkek sesi, ama kim bu?

"Ne?" Mia'nın kameranın kadrajına girip Caleb'in yanında diz çökmesini izliyorum. Yanındaki adamın kolu onu uzaklaştırıyor ama kim olduğunu hâlâ anlayamıyorum.

"Yardım geliyor. Burada kalamayız," diyor adam ve sonra video duruyor. Belkemiğimde iğne ucu kadar bir sıcaklık hissediyorum ve tekrar oynatıyorum. Anlayamıyorum. Bu ne anlama geliyor? Oradaydı ve kimseye söylemedi. Neden? Yardım etmeye çalışmış gibi görünürken neden bunu bir sır olarak saklasın ki? Yüce Tanrım, Mia bu işin içinde mi? O bir katil mi? Bunca zamandır sorunu bu muydu? Kusmak istiyorum. Ayağa kalkıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Titriyorum. Bu ne böyle?

Ne demek istiyorsun? Mia Caleb'a mı vurdu? Bu hiç mantıklı değil. Yardım etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

Üçüncü kez izliyorum. Sonra tekrar. Altıncı izleyişimde her şeyi değiştiren bir şey görüyorum. Videoyu kendime e-posta ile gönderiyorum. Gördüğüm şeye inanamıyorum. Bu Finn değil. Caleb'i Finn öldürmedi.

OceanofPDF.com

NICOLA

Kapıya vurulduğunu duyduğumda gelenin Lucas olduğundan, beni bulduğundan emin oluyorum. Avery'ye koşup onu kucağıma alıp kaçmaya çalışmadan gelenin Cora olduğunu görüyorum.

-Bugün ikinci kez neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Kendini içeri bıraktı ve ben yatağın kenarına oturup eğildim, göğsümü tutarak sakinleşmeye çalıştım. Sakinleşmeye ve nefesimi yavaşlatmaya çalışırken kaburgalarım ağrıyor.

"Özür dilerim. Tanrım. Bunu yapmak istememiştim, özür dilerim, acil bir durum olmasaydı bunu yapmazdım" diyor.

"Aman Tanrım. Ne oldu? Neler oluyor? Buraya nasıl girdin?" Avery'yi uyandırmamak için yüksek sesle fısıldıyorum.

"Paige'in evinin yedek anahtarı bende. Onu uyandırmak istemedim ama seninle hemen konuşmam gerekiyordu. Bir video var," diyor; nefesini zor tutuyor.

"Yavaş ol. Ne demek istiyorsun? Neden bahsediyorsun?" "Caleb'in bir videosu var," diyor ve ben de sanki bunun ne anlama geldiğini biliyor. "Birisi oradaydı, vurulduktan sonra video çekmişler. Ölüyordu. Tanrım," diyor ve gözleri doluyor. "Vurulmuştu ve bir video vardı."

"Ne diyorsun sen? Anlamıyorum. Kim vardı orada? Kim neyin videosunu çekti?"

"Mia'ydı. Ama şu an konumuz bu değil. Neden kimseye söylemediğini bilmiyorum ama bu... Vurulduktan hemen sonra geldi.

Arabada onunla birlikte olan biri kamerayı her şeye çevirmiş ama önemli olan bir araba olduğu. Sadece...bak," diyor ve avuçlarım nemleniyor ve bana ne göstereceğini görmek için sertçe yutkunuyorum. Telefonunu açıyor, e-postasına gidiyor ve bir video çekiyor. Onu orada yatarken gördüğümde elimle ağzımı kapatıyorum. Nefesimi emiyorum, arkamı dönmek istiyorum. Mia'nın kadrāja girdiğini görüyorum ve Cora videoyu durduruyor. Ona bakıyorum, hâlâ anlamıyorum.

"Bak." Çerçeveadaki bir şeyi işaret ediyor. "Mia'nın arabayı çektiği anda, daha Mia bunun bir *sahne* olduğunu bile bilmeden, sahneden hızla çıkan bir araba var.

Hepsi, belli ki. Bak. Bu senin araban, BMW. Bunlar senin plakaların!" diyor korku ve heyecan karışımı bir ifadeyle. Bir tepki bekliyor ve ben ciğerlerimin suyla dolduğunu hissediyorum. Boğazımda safra yükseliyor ve içimde bir elektrik çarpması yaşıyorum. Sonra gözyaşları dökülüyor ve hiçbir şekilde onları durdurmak için. İşte bu kadar. Her şey böyle sona erecek. Kanıtlar tam önümde. Artık bundan kaçış yok. Yakalandım. Her şey videoda. Yalan söylemek artık bana yardım edemez.

"Lütfen. Lütfen Cora, bunun kasıtlı olmadığını anlamalısın. Onu asla öldürmek istemedim. Olan şey bu değildi," dediğimde ağzı bir karış açık donup kalıyor. Gözleri şaşkınlıkla kısılıyor ve sanki çok uzun bir süre öyle kalacakmış gibi geliyor. Ben onun konuşmasını beklerken odadaki sessizlik kulaklarımda çınlıyor.

"Arabanız dedim ama hayır, genel olarak ailenizin arabası demek istemiştım ama Lucas'ı kastetmişim. Aman Tanrım. Nicola. Ne diyorsun sen?"

Hatamı fark ediyorum ama kelimeleri yutmak için çok geç. Bu yaptığım en dikkatsiz hareketti, ama öte yandan, bunu söylemenin rahatlığı Birisi çok derin. Ve artık çok geç.

"Kulağa geldiği gibi değil," diyorum ama Cora yeni gözlerle telefonundan videoyu tekrar izliyor, anlamaya çalışıyor.

"Bu sen misin?" diye soruyor ve ben ellerime bakıp olanları nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"Lütfen, lütfen en azından dinle. Benden nefret etmeden önce sana neler olduğunu anlatmama izin ver," diye yalvarıyorum. Sinirli bir elini ağzına götürüyor ve yutkunuyor. Gözleri kocaman ve korku dolu, ama yatağın en ucuna oturuyor ve bana açıklamaya çalışmam için izin veriyor.

"Sana bir keresinde tüm paramı kimlik kartı için mahalledeki bir adama verdiğimi söylemişim ama o beni kazıkladı ve paramı uyuşturucuda kullandı. O Caleb'di. Birbirimizi tanıyorduk."

"Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? Ne gibi? Kendimi kandırılmış gibi hissediyorum, sanki söylediğin kişi sen değilmişsin ya da seni tutuyorlarmış gibi. I düşün-"

"Sana söylediğim hiçbir şey değişmedi! Buraya ilk geldiğimde, her şeyin normal olduğunu düşündüğüm birkaç ay olduğunu söylemişim. Bir zamanlar ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni topluma belli bir şekilde yerleştiriyor, yetiştiriyordu. Ama o dönemde normal yaşıyordum. Bana arkadaş edinebileceğimi hissettirdi.

dersler... hepsi normal şeyler. Caleb'la bir gece evimizin arkasındaki parka gittiğimde tanıştım. Lucas uyuduktan sonra biraz temiz hava almak istemiştım. Salıncaklara oturdum, o da yanıma geldi ve bana esrarından bir yudum ikram etti."

"Tüm bu zaman, tüm... Paige'in bu işe karışması... ve senin onu tanıdığını bile bilmiyor muydu? Ben..." diyor.

"Biliyorum. Ona nasıl söyleyebilirdim?"

"Çünkü öyle yapıyorsun, çünkü cevaplar için çaresiz durumda ve sen nasıl-" Ama açıklamak için sözünü kestim.

"Caleb ve ben arkadaş olduk. Bunun sana garip geldiğini biliyorum ama aramızda sadece beş yaş var. Lucas garip ve kontrolcü olmaya başlamıştı ve ben de ayrılmak istediğimi zaten biliyordum, o zamanlar bunun bir seçenek olduğunu düşünüyordum. Mutsuzdum ve Caleb'a bunu, eve gitmek istediğimi söyledim. Biz... yakınlaştık," diyorum ve sonra yüzümün çirkin bir ağlamaya dönüştüğünü hissediyorum, ama yıkılmama izin veremiyorum. Onun anlaması gerekiyor. Kontrolümü kaybetmemek için tırnaklarımı avucuma geçiriyorum.

"Ne kadar yakın?" diye soruyor sesinde daha önce duymadığım bir yargıyla.

"Çok yakın," diyorum

sessizce. "Tanrım," diye

mırıldanıyor.

"Yine de berbat durumdaydı. Bana inanmak zorundasınız. O bir bağımlıydı. Satıyordu. Ufaktan başlamıştı ama tam bir bağımlıydı ve umutsuz şeyler yapıyordu. Bana inanmadığınızı biliyorum. Paige onun onur öğrencisi olduğunu, mükemmel olduğunu düşünüyordu ama okulu bırakmıştı.

aylar önce. Paige ve Grant'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Uyuşturucu için onların mallarını satıyordu. O tamamen işin içindeydi. Bana inanmak zorundasınız. Yemin ederim, sana doğruyu söylüyorum," diyorum ve gözlerinde tanıdık bir his görüyorum, sanki şok olmamış, sanki bunu ilk kez duymuyormuş gibi.

"Uyuşturucudan haberim vardı," diyor ve ben neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. En azından bu da bir şeydir.

"Bu yüzden kimlik konusunda beni kandırdı. Uyuşturucu parasına ihtiyacı vardı. Ona para vermemi sağlamaya çalıştı ama yapamadım. Ve sonra-" Başlıyorum ama sonra duruyorum. Ona en kötü kısmı -beni asla affetmeyeceği kısmı- anlatmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Küçük buzdolabına gidip açık şarap şişesini çıkarıyorum ve kaldırıp ona bakıyorum.

"Elbette," diyor, kenarları biraz yumuşayarak. İki büyük bardak dolduruyorum ve bir yudum alıyorum, sonra tekrar oturuyorum.

"Bunu söylemek kolay değil ama sana güveniyorum. Bana güvenmen için Tanrı'ya gerçekten dua ediyorum," diyorum ve ona bakmıyorum çünkü gözlerinde şüphe görmek istemiyorum ve bunu söylemem gerekiyor.

"Her zaman sinirliydi. Böyle olduğu zamanlarda Paige ve Grant'ten uzak dururdu. Bunu onlardan saklamakta ustaydı ama benden saklamadı. Lucas geç saatlere kadar çalıştığında sürekli buluşurduk ama sonunda ayrılmaya ihtiyacım vardı. Zehirliydi. Rehabilitasyona ihtiyacı vardı. Ama o bunun peşini bırakmadı."

"Neyi bırakayım? Neyi?" diye sorar.

"Benden para istedi. Lucas'tan çalabildiğim kadar çaldım. Caleb beni tehdit ettiği için ona verdim. Elimdeki son küçük miktarı da ona verdim, sonra bir şeyler satmaya başladım, evdeki Lucas'ın kaçırmayacağı eşyaları rehin verdim ama param tükenmişti."

"Ne demek seni *tehdit etti*? Nasıl? Hayatını tehdit etmek gibi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sayılır. Hayatımı tehdit ettiğini bilmiyordu. O zaman ben de bilmiyordum," diyorum, bunun kulağa ne kadar kaçamak geldiğini bilerek.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Lucas'a hamile olduğum bebeğin onun," diyorum, o kadar sessiz söylüyorum ki gerçekten söylediğimden emin değilim. Keskin nefes alışını duyuyorum ve elinin dudaklarına gittiğini görüyorum.

"Aman Tanrım. Bu doğru mu?" Ayağa kalkıyor ve birkaç adım atıyor, sonra durup oturuyor, sonra tekrar kalkıyor. Bana bakıyor, bir şey bekliyor ve sonra Avery'yi işaret ediyor. "O... Caleb'in mi?" diye soruyor garip, tiz bir sesle.

Çılgılık atıp kapıdan kaçmak istiyorum. Kusmak istiyorum. Her şey patlıyor ve gerçeklerden daha fazla kaçamıyorum. Başımı sallıyorum.

"Hayatımı bu şekilde tehdit ediyordu. Lucas Avery'nin kendi bebeği olmadığını öğrenirse beni öldürecekti ama Caleb bunu bilmiyordu," diyorum ve Cora tekrar yerine oturuyor. Yüzü buruşuyor. Gözlerinin dolduğunu görüyorum, başını hızla sallıyor ve sonra başını sallayıp tekrar ayağa kalkıyor. Ne olduğunu anlamıyorum. Tekrar oturuyor. Endişeli hareketlerinden başım dönüyor. O gözlerimin içine bakıyor.

"Bu Paige'in torunu," diyor aynı tiz, duygusal ciyaklamayla.

"Bunu bilemez," diyorum, kastettiğimden çok daha yüksek sesle ve ikimiz de Avery'ye bakıyoruz, neyse ki kıpırdamıyor. Cora buna hemen karşı çıkmıyor. Yeniden toparlanıyor ve sakın kalmaya çalışıyor.

"Anlamıyorum. Neden Caleb'a ne oldu? Sen ne yaptın?" "Lucas'ın parası var diye benim de param olduğunu sandı. İnanmadı. ona erişemediğimi söylediğimde. Daha fazlasını istedi. O gece eve gidiyordum. Lucas Finn'le dışarıdaydı, bir şeyler içiyorlardı, ben de dışarı çıktım. İlginç bir şey yoktu, bir filme gittim ve eve döndüğümde o da oradaydı. Beni durdurdu," diyorum ve bu anı nefesimi kesiyor. Onu gördüğümü ve bir özlem hissettiğimi hatırlıyorum: Onun temiz olmasını istiyordum. Salıncakta oturup eskiden olduğu gibi konuşabileceğimizi umuyordum. Sadece iyi olmasını, istikrarlı olmasını, birlikte kaçabileceğim kişi olmasını istiyordum. Kafası iyi değilken çok harikaydı ama o gece öyleydi.

"Onu orada gördüm," diyorum, "yağmurun altında duruyordu. Ağlıyordu, tamamen berbat durumdaydı - onu hiç görmediğim kadar. Camı indirdim ve iyi olup olmadığını sordum. Kızgındı. Özür diliyordu, sadece konuşmak istediğini söylüyordu ama içinde bulunduğu durumu fark edince eve gitmem gerektiğini söyledim. Para istedi. Tekrar param olmadığını söyledim. İşte o zaman silahını çekti" diyorum ve titremeye başlıyorum.

Cora ellerini sabitlemek için benimkilerin üzerine koyuyor.

"Olay yerindeki silahı asla çözemediler. Onun mıydı?" diye soruyor.

"Nereden aldığını bilmiyorum. Gazetede okuduğuma göre izi sürülemezmiş. Hayır.

Muhtemelen eldiven giydiği için parmak izleri vardı. Kıştı, hava soğuktu ve birlikte koştuğu insanlarla birlikte, parmak izlerini yasadışı bir silahtan uzak tutmak muhtemelen yapması gerektiğini bildiği bir şeydi. Silah ve vur-kaç olayının birbiriyle ne ilgisi olduğunu hiçbir zaman anlayamadılar. Hiç mantıklı gelmedi" diyorum.

Cora şaşkınlık içinde, "Ama bu asla bir vur-kaç olayı değildi," diyor.

"Bana doğrulttu," diyorum. "Hatta horozunu bile kurdu. Uçurtma gibi uçuyordu ve ateş etmeye hazırdı. O gerçek Caleb değildi, kafası güzel Caleb'di. Bana bağıırıyordu, ona para vermemi istiyordu yoksa beni öldürecek. Birkaç gündür alem yapıyordu. Aklını kaçırmıştı. Sonra - inanmadım ama- ateş etti. O kadar titrek ve dağınıktı ki, bir mille ıskaladı, ama sonra silahı tekrar kurdu ve konumlandırmak için iki elini kullandı, bana nişan aldı, ben de sadece..." Boğazımdan yükselen feryadı durduramıyorum. "Sadece gaza bastım!" Ağlıyorum. "Bebeği düşündüm. Biliyordum.

Kendinde değildi ve beni öldürmeye hazırdı. Cora, yapabileceğim tek şeyi yaptığıma inanmalısın. Onu ikna etmek mümkün değildi. Orada kaçacak yer yoktu. Silahı kaldırmış ve kafama doğrultmuştu. Çarpmanın onu öldüreceğini hiç düşünmemiştim. Sadece bizi korumaya çalışıyordum.

Hepsi bu.

Bu lanet ülkeye geldiğimden beri yaptığım tek şey hayatta kalmaya çalışmaktı," diyorum ve sonra hıçkırarak iki büklüm oluyorum.

Ondan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Zaten hayatının şokunu yaşamadıysa, şimdi yaşıadı. Ellerini yumruk yapıp birleştiriyor ve alnını ellerinin üzerine koyuyor. Bir süre öyle kalıyor.

"Düşünmem gerek," diyor sonunda ve başka bir şey söylemeden, göz teması kurmadan ya da ne düşündüğüne ve ne yapmayı planladığına dair herhangi bir işaret vermeden çekip gidiyor.

OceanofPDF.com

PAIGE

Paige karanlık mutfakta ağzı açık, donmuş ve konuşamaz halde duruyor. Elinde hiç dudaklarına götürmediği bir bardak su tutuyor çünkü suyu almak için aşağı indiğinde, Nicola'nın Avery uyurken mutfak adasına bıraktığı bebek telsizinden Cora'nın sesini duyuyor
Daha önce üst katta.

İlk başta bebek telsizinden Cora'nın sesini neden duyduğunu anlayamadı ve rüya gördüğünü sandı ama sonra kıpırdamadan durup dinledi.

Duyduğu kelimeler birbirine uymuyordu. Nicola'nın anlattığı hikâyedeki karakterlerin hepsi yanlıştı. Finn Caleb'e vurdu, Nicola'ya değil. Caleb kurban, kötü adam değil. Ne oluyordu? İlk içgüdüğü Nicola'nın odasına koşup ona saldırmak, onu yere yatırıp tırnaklarıyla yüzündeki eti koparmak ve göğsü yanana, gözleri bulanıklaşana ve ağzında onun adı boğuklaşana kadar Caleb için çılgılık atmaktı.

Bunu yapamaz. Avery. Öfkesi ve kafa karışıklığı arasında bir yerde, bu detayın ağırlığının yerleşmesine izin vermeye çalışır. Avery Caleb'in. Baş dönüyor. Caleb'in yardıma ihtiyacı vardı ve o bunu bilmiyordu. Baş beladaydı. O bir suçlu muydu? Düşündüğü kişi değildi. Bunun acısı dayanılmazdı, boğucuydu.

Nicola tüm bu aylar süren ıstırabı, arayışı ve bilmemeyi durdurabilirdi ama... nasıl durdurabilirdi? Paige artık ona neler olduğunu bildiğine göre Nicola'yı suçlayabilir mi? Evet, karar verdi, suçlayabilirdi. O Öfkeyle dolup taşıyor. Suçlayacak birine ihtiyacı var. Suçlayacak biri *var*. Yine de emin değil. Caleb, Nicola'nın tarif ettiği o dengesiz bağımlı olabilir miydi? Paige bunların hiçbirini nasıl bilmez? Ne tür bir anne tüm bunlara karşı bu kadar kör olabilir?

Oturmaya, nefes almaya ihtiyacı var. Düşünmeye ihtiyacı var ama elinde tuttuğu bir bardak su ve gözlerini kırpmadan açtığı gözleriyle hâlâ şok içinde donup kalmış durumda. Hapisteki Finn'i düşünür ve nasıl bu kadar yanlışı yapabildiğini merak eder. Tekrar Caleb'i ve onun nasıl hatasız olmadığını düşünüyor. İşlenemeyecek kadar hızlı gelen düşünceler içinde boğuluyor.

Yaşadığı şok başka bir şeye dönüşür, gerçeğin yavaş yavaş farkına varır. Etrafındaki odadaki eşyalar gerçek gibi görünmüyor. Başını hafif hissediyor ve

Ani baş dönmesi yüzünden dizlerinin büküleceğini hissediyor. Elleri şiddetle titriyor ve elindeki su bardağını bırakamadan kontrolünü kaybediyor ve bardak yere düşüp paramparça oluyor.

Nicola kazanın ne olduğunu görmek için hemen yatak odasından çıkar. Paige ona bakar, oğlunu öldüren kadına. "Ne oldu?

Sen iyi misin?" Nicola sorar. "O sendin."

OceanofPDF.com

CORA

Çareyi kas gevşetici almakta buldum. Son birkaç günden sonra uyku gelmeyi reddediyor ve isteğim dışında korkunç bir şey daha öğrenmeye zorlanırsam, önce en azından biraz uyuyamazsam bu beni gerçekten öldürebilirmiş gibi hissediyorum. Tavan vantilatörü kapalı, Finn yok ve kendimi hiç tahmin etmediğim kadar çaresizce yalnız hissediyorum. Başka biriyle yalnız hissetmenin gerçekten yalnız olmaktan daha kötü olduğunu söylerler ama şu anda bilemiyorum.

Sadece birkaç saat uyuduktan sonra anksiyetem beni uyandırıyor. Zihnim hızla çalışıyor ama ilaç beni halsiz ve sersem hissettiriyor. Yine de kendimi kahve makinesine zorlayıp bir demlik hazırlıyorum ve Mia'ya hemen eve gelmesi için mesaj atıyorum. Nedenini sorduğunda, "Şimdi" diye cevap veriyorum ve sürpriz bir şekilde, ilk fincan kahvemi bitirdiğimde, araba yoluna giriyor.

Eşyalarını bırakarak hızla eve girdi ve beni mutfak adasında, ona yukarıdan aşağıya bakarken görünce durdu.

"Acil durum nedir?" diye soruyor ve ben de ona aptal pijamaları, benden aldığı güzel, dağınık saçları ve masum yüzüyle bakıyorum ve keşke o gece gördüklerini ortadan kaldırabilseydim, ama yapamam ve o neredeyse bir yetişkin ve olanlara cevap vermesi gerekiyor. Ona oturmasını söyledim ve oturdu. Sonra telefonumu çevirip ona videoyu izletiyorum. Yüzü solgunlaştı ve hayalet gibi oldu.

"Aman Tanrım! Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?" diyor ve gözlerinin fırladığını, zihninin bir açıklama için yarıştığını görüyorum.

"Hayır. Bunu şimdi söyleyemezsin, bu konuda değil." Telefonumu tezgahın üzerine bırakıp ona bakıyorum. "Neden, Paige'in araştırmasıyla, Caleb'la, yaşadığımız onca şeyden sonra bunu neden saklıyorsun?"

Yere bakıyor.

"Mia," diyorum. Başını eğik tutuyor.

"Ona yardım etmek istedim. Eve geliyorduk ve onu gördük. Polisi arayacaktım ama geldiklerini duyduk, o yüzden..."

"Biz kimiz?" Sertçe soruyorum.

"Ryan," diyor. Ayrıldıktan sonra bunca zaman üzüldüğünü sandığım erkek arkadaşı. Sanırım bundan çok daha büyük bir şey taşıyordu.

"Sirenlerin geldiğini duyduğunuz için polisi aramadınız, bana ya da başka birine haber vermediniz mi? Bu hiç mantıklı değil." Videodaki Caleb'ı düşünüyorum.

Kıpırdamadan, gözleri açık. Hissetmiş olması gereken korku. Kafasının iyi olduğunu ve Nicola'nın kendini korumak zorunda kaldığını bilsem de, bu gerçek o değildi. Belki Finn ondan uyuşturucu almak yerine ona yardım edebilirdi. Kalbim Caleb için kırılıyor ve bu kadar çok sırrın nasıl olup da gerçeğin etrafındaki kale.

"Ryan bazı haplar aldı. Bazıları..."

"Bazı ne? Bunun konuyla ne alakası var?" "Biraz Molly," diyor, göz teması kurmadan.

"Bu da ne demek oluyor?" "Anne."

"Bu bir uyuşturucu. Bana uyuşturucu kullandığını mı söylüyorsun?"

"Söz veriyorum, bir daha asla yapmadım. Nefret ettim. Ertesi gün çok hastaydım. Bodrumunda bir parti verdi. Sadece bir kereliğine eğlenceli olacağını söyledi. Anne, polisi arasaydık hayatım biterdi!" Şimdi ağlamaya başladı. "Bu

Polis geliyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden oradan çıkmamız gerektiğini söylediğinde onu dinledim."

"Yani sadece uyuşturucuyu almakla kalmadınız, kafası tamamen iyi olan bir çocuğun sizi eve bırakmasına izin verdiniz?"

"Anne, özür dilerim. Bir daha asla olmadı. Bu neredeyse bir yıl önceydi ve o zamandan beri hiçbir şeye dokunmadım. Söz veriyorum. Asla üniversiteye gidemeyeceğimi, bir kaydım olacağını düşünmüştüm - ne olacağını bilmiyordum ama söyleyemezdim. Ve Ryan'ın bunu kaydettiğini bilmiyordum. Videoyu bana gönderdi. Elinde olmasının havalı olduğunu düşündü ve ben de ondan ayrıldım. Bu yüzden,

Çünkü bu konuda tam bir pislikti," diyor ve sonra lavaboya doğru yürüyüp rulodan bir kağıt havlu alarak yanaklarındaki rimel izlerini siliyor.

"Videoyu neden sakladın?" diye sordum. Havluyu atıp bir tane daha alıyor, gözlerinin altını kuruluyor, sonra tabureye geri oturup iç çekiyor.

"Ryan'ın intikam almaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum. Ayrıldığımız için kızgındı. Ne yapacağını bile bilmiyordum - sahne hakkında ayrıntılar verecek, bir şekilde beni suçlayacaktı. Sanırım bunu sakladım çünkü

Yardım etmeye çalıştığımı, olay yerinden ayrılmaya çalışanın ve Caleb'e çarptığımızı sanmasınlar diye arabayı sürenin o olduğunu kanıtlıyor..." Saçmalıyor. Telefonumu elime aldım ve videoyu buldum.

"Şuna bir daha bak," diyorum, o da bakıyor.

"Tamam mı? Ne?"

"Şu araba. Onu giderken gördüğünü hatırlıyor musun?" Ben soruyorum, o da tekrar izliyor.

"Evet, sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Evet. Hatırlıyorum, çünkü ilk içgüdüm yardım için işaret etmekti, ama sanırım onu görmemiş olmalı çünkü yanından geçip gidiyordu," diyor ve derin bir nefes alıp dudaklarımdan sertçe üflüyorum.

"Beni tutuklayacaklar mı?" diye inliyor ve tekrar ağlamaya başlıyor. Ayağa kalkıp kollarımı ona doluyorum ve başını göğsüme bastırıyorum. "Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi. Haberlerde birinin silah sesi duyduğunu ve polisi aradığını söylediler ama Caleb polis oraya varmadan önce ölmüştü, bu yüzden yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Anne, eğer ambulans gelmiyor olsaydı, bir şeyler söylerdim, kalırdım!" Şimdi hıçkırarak ağlıyor. Onu kendime yakın tutuyorum.

"Şşşt. Seni tutuklamayacaklar, tamam mı? Söz veriyorum. Ama bir sürü soru soracaklar. Bunu teslim etmeliyiz," diyorum ve yüzünde dehşet ifadesiyle geri çekiliyor.

"Neden?"

"Şu anda sana her şeyi açıklayamam, ama başının belada olmadığına söz verebilirim," diyorum, her ne kadar öfkelenip ona bunca zaman bunun üzerine oturmanın Paige'i nasıl acı içinde boğduğunu anlatmak istesem de - bilmemek, herkesin şüphesi- ama diğer yandan, eğer daha önce teslim olsaydı, muhtemelen bir hayat daha kaybolacaktı -Nicola'nınki. Yani bu noktada, teslim etmemesi çok iyi oldu.

"Bugün evde takıl, tamam mı?" Dedim ve o da itaatkâr bir şekilde başını salladı, tabureden atladı ve başka bir şey söylemeden odasına doğru yürüdü, konuşmayı bitirdiği için mutluydu.

Mutfağın sessizliğinde oturuyorum. Pencerelerden karşıya bakıyor ve rüzgârın dökülen yaprakları kaldırımında spiraller çizerek savuruşunu izliyorum. Karşıya geçiyorum gazlı şömineyi açıp önünde oturup yapay közlere bakıyoruz. Finn yapmadığı bir şey yüzünden hapiste yatıyor ve biz bunu yapan kişiyi ihbar edemiyoruz. Biz ne yaptık ki?

OceanofPDF.com

PAIGE

O sabahın ilerleyen saatlerinde Cora ve Nicola Paige'in oturma odasında otururlar, güneş tül perdelerin arasından sızarken her biri kucağında bir kahve fincanı tutar.

ve odayı sarı ışıqla yıkıyor. Paige kupasından bir yudum alıyor ve gözlerini bahçeye dikeyor. Cora Mia'nın videosunu açıkladıktan sonra uzun bir süre kimse konuşmaz.

Nicola bütün gece hıçkırıqlarla ağlayıp özürler diledi ve Paige'in aklının bir köşesinde zavallı kıza çok acıdığını hissetti. Nicola'nın kendini savunmak, Avery'yi korumak için ne gerekiyorsa yaptı. Paige mantıklı, Makul tarafı bunu biliyordu ama yine de bastırmaya çalıştığı mantıksız bir öfke besliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra Nicola'nın acısını dindirmek için onu affetmeyi önermeliydi ama Paige Nicola'nın açıklamalarının çoğunu duymazdan gelerek dinledi, bu da zaten kulak misafiri olduğu şeyleri tekrarlamaktan başka bir işe yaramadı.

Nicola'nın yüzü kızarmış, gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüş. Arada bir mendiliyle gözlerini silerken Cora sadece kucağına bakmakla yetiniyor. Kimse bundan sonra ne söyleyeceğini bilmiyor. Hava ağır ve tek bir soruyla yüklü: Paige onu ele verecek mi? Başka ne seçenek var ki? Finn, Cora'nın hapiste birkaç geceyi hak ettiğini düşündüğü ama cinayetle suçlanamayacağı açık olan bir orospu çocuğudur. Dürüst olmak gerekirse bazen bunun o kadar da kötü olmayabileceğini düşünüyor ama hayır. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaları gerekiyor.

Paige ayağına kalkar ve mutfağına gider. Bir şişe votka çıkardı. dondurucuya koyuyor ve oturma odasına geri getirip kahvesine bolca döküyor. Sonra kaldırıp başka isteyen olup olmadığını soruyor.

"Saat..." diye söze başlıyor Cora, ama kelimeleri takılıyor ve boğazını temizliyor. "Saat sabahın sekizi," diyor. Nicola bardağını kaldırıyor ve Paige birazını Cora'nın bardağına döküyor, Cora itiraz edemedi. Sonra koltuğunun kenarına oturur, bir yudum alır ve onlara bakar.

"Polise gidip Caleb'ı Lucas'ın öldürdüğünü ve elimizde bunu kanıtlayacak bir video olduğunu söylemekten başka çaremiz yok," diyor kendinden emin bir şekilde.

Nicola çığlık atar ve Cora suskun bir şekilde oturur, bu yüzden Paige devam eder.

"Sorumlusu o. Karısının güvenliği başka birinde bulmaya itilmesi onun hatası. Bebeğinin gerçekte kime ait olduğunu kimseye söyleyememesi onun suçu. Bunca zaman onun yüzünden acı çektik.

Tutsaktı ve Caleb'e olanlar hakkında gerçeği söyleyemiyordu. Dün gece binlerce kez söylediği gibi, her şeyi

Eğer bunu yapmak onu öldürtmeyecekse, olay anında polise haber vermeliydi.

Suçlu Lucas. Ama tüm bunlar onun neden sonsuza dek gitmesi gerektiğinin yanında ikinci planda kalıyor. Nicola'ya yaptığı şey düşünülemez bile. Bu tek başına bunu haklı çıkarır ama onu hapse atmazsak ve Nicola'nın da işin içinde olduğu ortaya çıkarsa yerine..."

"O zaman Avery'yi yakalar," diyor Nicola, Paige'in gittiği yeri takip ederek.

"Ve bu olamaz. Cesedimi çiğnemedi böyle bir şey olmayacak," diyor Paige. Cora kahvesine bir yudum daha votka koyuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp yudumlarırken gözleri Paige ve Nicola arasında gidip geliyor.

"Videoda olay yerinden kaçtığı görülüyor, ancak kazara çarpıp kaçtıysa dışarıda olabileceğini düşünüyorlar-"

Paige bitirmesine izin vermiyor. "Sebebimiz var. Caleb'ın Baba. Elimizde seni zorla tuttuğunu kanıtlayan ses kaydı var. Elimizde ses kaydını destekleyen senin ifaden var - alıkonulduğuna dair - ve onlar araştıracaklar ve bodrumdaki odayı, aşırı gözetimi, hepsini bulacaklar."

"Ama işler ters gidebilir," diyor Nicola, hâlâ gözlerini kırpıştırarak, sesinde panik var. "Onun gibi adamlar her zaman istismar suçundan bir tokatla dışarı çıkarlar. Peki ya nedene inanmazlarsa? Ya kazara çarpıp kaçmış gibi görünürse ve bu olay patlarsa ve o dışarı çıkıp beni bulursa? Sence kaçtığım için ölmemi mi istedi? Onu hapse attıktan sonra neler olacağını bir düşünsene-" Birden konuşmayı kesti.

"Ne?" Cora, Nicola'nın aniden boş bakışları ve renksiz yüzü karşısında şaşırarak sorar.

"Bu da onlara Avery'den bahsetmem gerektiği anlamına geliyor. Hâlâ bilmiyor. Tanrım, Avery'nin ondan olmadığını öğrenecek. Aman Tanrım," diyor başını ellerinin arasına alarak.

"Evet. Sebep bu!" Paige diyor ki. "O yüzden dinle. Sadece dinle.

Alternatif nedir? Onu suçlamadan gerçeği söylersin ve

Kendini mi tutuklatacaksın? En azından tutuklanan o olur ve sen de

korunursun." "Bir koruma emri çıkartırız," diye hemen kabul ediyor

Cora.

"O filmleri gördüm. İşe yaramıyorlar," diyor Nicola.

"O halde hepimiz kesinlikle aynı fikirde olmalı ve onu hapse atmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Olan şey şu. Ona Avery ve Caleb'dan bahsettin. O biliyor. Anladın mı?" Paige, Nicola'nın yanına gidip başını kaldırarak gözleriyle buluştu.

"Doğru," diye onaylıyor Nicola.

"Birkaç gün önce, vur-kaç olayından önce öğrenmiş ve o gece Caleb'i topluluk girişine girerken görmüşler ve Finn'i bırakıp geri dönmüş. Tamam mı? Lucas Caleb'la yüzleşecekti. Caleb kendini silahla korumaya çalıştı ama Lucas-

Nicola, "Önce onu yakaladım," der ve birbirlerine bakarlar. "Evet," diyor Paige.

"Evet." Nicola başıyla onaylıyor. "Tamam," der, bu hikâyenin oldukça sıkı olduğunu görmeye başlar. Gözlerindeki bir şey değişir: bir karanlık kalkar.

Sonunda elinde gerçek, somut bir koz var. Özgürlüğe çok yakın. Alt dudağını çekiştiriyor, ayağa kalkıyor ve adımlarını hızlandırarak odaya bakıyor.

"Önce o tutuklanacak. Ellerin de ses kaydı olduğundan emin olmalıyız, yani onu ele veren kanıt. Ben kimseye Avery'den bahsetmeden önce diğer kanıtlarla birlikte onu da gözaltına almaları gerekiyor."

Paige, "Yapacağız," diye onaylıyor ve Cora şiddetle başını sallıyor.

"Tamam, o zaman... o zaman bunu şimdi yapmalıyız. Daha fazla risk olmadan önce beni bulacak."

"Yapacağız ama sanırım bunun işe yaraması için bir şeye daha ihtiyacımız var," diyor Paige. "Finn'in de Lucas'ı işaret etmesine ihtiyacımız var. Lucas'ın onu onda bıraktığını söylerse her şeyi mühürlemiş olur."

"Hayır! Nasıl?" Nicola soruyor.

"Hapishanede her şeyi kaydediyorlar. Ona yalan söylemesini söyleyemezsin. Bu her şeyi mahvedebilir," diye yineledi Cora, kafası karışmış bir halde. "O gece arabayı Finn kullandı. Ya çoktan söylediyse?"

"Muhtemelen söylemiştir," diyor Paige, "ama arkadaşını korumaya çalıştığı için yalan söylediğini söyleyebilir. Bu videoda Lucas aleyhine o kadar çok kanıt var ki Finn'in yalanı onlar için endişelenecekleri son şeylerden biri olacak. Cora gidip onu ziyaret edecek ve bir konuşma yapacak."

"Okaaay..." Cora gözlerini kocaman açarak ve sesindeki belirsizlikle şöyle diyor.

"Ona yalan söylemesini söylemeyecek. Sadece bana güven. Bir planım var," diyor Paige. Ve gerçekten başka ne seçenek var ki? Böylece hepsi

kabul eder, her biri ortaya çıkacak sonuçtan korkar.

OceanofPDF.com

CORA

Tüm kişisel eşyalarımı aldıktan ve vücudumda metal dedektörlü bir değnek salladıktan sonra evrak işleri başladı. Bir hapishaneyi ziyaret ederken ne bekleyeceğimi bilmiyordum. İzlediğim filmlerdeki gibi olacağını düşünmüştüm.

Finn'in karşısındaki pleksiglasın arkasına geçip eski görünümlü bir telefon ahizesiyle konuşmak. Öyle değil. Küçük bir kafeteryaya benzeyen bir odaya götürülüyorum. Küçük bir masada yeşil plastik bir sandalyeye oturuyorum ve onu odaya getirmelerini izliyorum. Üzerinde bir tulum var. Bunu unutmuştum ve onu bu kadar itaatkâr ve korkmuş görmek, ona rağmen ona acımama neden oluyor. ne kadar az hak ettiğini.

Karşımda oturuyor. Gözleri yalvarıyor.

"Cora, bunu ben yapmadım. Benden nefret ettiğini biliyorum. Biliyorum ama bana inanmalısın" diyor, daha önce hiç görmediğim bir umutsuzluk ve çaresizlikle

İnişli çıkışlı geçen onca yıl boyunca. Hiç böyle görünmemiştii. Hâlâ küçük bir parçam çekip gitmek ve acı çekmesine izin vermek istiyor ama berbat bir koca ve boktan bir insan olması bunu hak ettiği anlamına gelmiyor.

"Biliyorum. Sana inanıyorum," diyorum ve gözleri kayıyor, doğruluyor. Söylememi beklediği son şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

"Sen ne?" diyor. İzlendiğimizi ve kaydedildiğimizi biliyorum, bu yüzden göz teması kurmaya çalışıyorum, böylece ne yaptığımı, nasıl tepki vermesini istediğimi biliyor.

"Başka bir şey var mı? Arama emri? Size kendim söylediklerimin dışında bilmem gereken bir şey var mı?" Soruyorum, çünkü uğraştığımız başka bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor, böylece manevra yapabilirim, ama Paige'in bana verdiği senaryo sert ve doğal değil ve Finn bunu anlayabiliyor. Kafası karışık ama yine de beni takip ediyor.

"Arama emrinde ellerinde olmayan tek şey onun DNA'sıydı. Arabamdaki bir saç teli. Cora, hayatım üzerine yemin ederim ki o çocuk asla arabama binmedi. Bütün bunlar-"

"O konuda endişelenme. Mia bazen onunla takılırdı. Bu arabayı açıklıyor. Bu kadar mı?"

"Ne? O ne?" diye sorar. "O.

Bu. O mu?" Tekrar ediyorum.

"Paige'in onlara verdiği kocaman bir kutu dolusu saçma kanıt dışında mı?" diye soruyor.

Ona olanları açıklarken net konuşmaya özen gösteriyorum. "Bakın, bir video var. Lucas'ın arabasının o gece olay yerinden ayrıldığını gösteriyor.

10:33'te."

"Özür dilerim. Ne? Ben orada değildim, yani hiçbir şekilde-"

"Kes şunu. Sana söylediğim şey, o gece arabayı kullandığını söylediğinde onu koruduğunu biliyorum ama onu korumak zorunda değilsin. Doğruyu söylemelisin," diyorum, araya aptalca bir şey sokması için ona nefes alacak alan bırakmamaya çalışarak.

"Seni saat 10'da bıraktı ve Caleb'le yüzleşmek için geri döndü. Her şey videoda kayıtlı, bu yüzden videoyu çevirir çevirmez serbest bırakılacaksın," diyorum ve bana daha önce hiç tanımadığı biriymişim gibi bakarken gözlerini kırıştırıyor. Hiç görmediği bu yanım yıllarca kendinden şüphe ve güvensizlikle bastırılmıştı ama şimdi gerçek Cora'yı görüyor. Daha fazla kazanıyorum

Gördüğüm kadarıyla güven kazanıyor ve bu işe yarayabilir.

"Böylece bana gerçeği söyleyebilirsin. Lucas'ı koruyordun, değil mi?" Ona öyle delici bir bakış atıyorum ki başını sallamasını sağlayacağımı sanıyorum ama sallamıyor.

"Ne?" Başını öne eğiyor. Bir şeyi anlaması gerektiğini bilecek kadar zeki ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yok.

"Sorun yok," diyorum. "Lucas olduğunu biliyoruz. Video bunu gösteriyor, o yüzden dur artık. Artık durum ciddi. Gerçeği söylemezsen başın gerçekten belaya girebilir," diyorum ve gözleri dalıyor, kaşları çatılıyor. Sonra başını salladı ve sertçe yutkunur. Finn'in onu eve bıraktığını ve sonra Lucas'ın tekrar gitmiş olması gerektiğini söylemenin işe yarayabileceğini biliyorum ama bu temiz bir hikâye değil. Aralarında

Arabamızdaki DNA ve ön tampon onarımı, bunu dışarıda tutmak ve daha anlamlı, daha kusursuz hissettiren bir şey yaratmak istiyorum.

"Gelirken Caleb'in mahalle girişindeki park banklarında takıldığını ve Lucas'ın geri dönüp onunla konuşmak istediğini söylediğini anlatmıştın," diyorum. "Bunu bana söylediğini hatırlıyorum. O zaman bir şey düşünmemiştik."

"Doğru," diye kabul ediyor, hâlâ emin değil.

"Ama Şimdi gerçeği söyleme zamanı. Onu koruyamazsın," diyorum.
"Seni buradan çıkaracağız." Sonra ayağa kalkıp dışarı  ıkıyorum. Bu
düşünceden zevk alıyorum

kıçını kurtaran kişi olmak. Bana yaptığı onca şeyden sonra son sözü ben söyledim. Bıçak boğazındaydı ve bıçağı saplayabilirdim ama onun yerine gitmesine izin verdim.

Yıllar önce bir Applebee'nin otoparkında ilk kez "Gel bebeğim" diye bir mesaj bulduğum ve onun sadece iş arkadaşının şaka yaptığını söylediği andan, en son kızıl saçlı bir kızın masasını devirdiğim ana kadar, birçok kez yaptığım gibi ağlamadan ve yalvarmadan, başım dik bir şekilde hayatından çıkışımı izleyecek.

ve eve dönerken bir çocuk gibi azarlandı. O kadın artık yok. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatana kadar arkamı kolladığını hissediyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, ikisi de batabilir ve bunun gerçekleşmesini sağlayacak güç benim elimde. Az önce yaptığım şey bir nezaketti, ama yine de bir şekilde

En iyi intikam gibi.

Arabama giderken Paige'i arayıp işe yaradığını söyledim ve tüm konuşmayı paylaştım: tam olarak yapmasını istediğimiz şeyi yaptı ve hepimiz onun polise gitme zamanının geldiği konusunda hemfikiriz.

Hemen eve gitmek istemiyorum. Boş evle yüzleşmek istemiyorum. Onu akılsız televizyon ve çok fazla şarapla doldurmak istemiyorum. Ve şu anda Nicola'yla birlikte olmak istemiyorum. Lucas hakkında konuşmak, plan yapmak ve ağlamak çok yorucuydu. Neredeyse bitti ve şu anda yapabileceğim başka bir şey yok.

Alacakaranlık çökerken Moretti'nin otoparkına giriyorum. Haftalardır, hatta dürüst olmam gerekirse belki de yıllardır, kendimi kendim gibi hissettiğim tek an Grant'in yanındayken oldu. Endişelenmediğim, yas tutmadığım ya da öfkelenmediğim, sadece o anın içinde olduğum, dinlendiğimi ve anlaşıldığımı hissettiğim anları özlüyorum. Bazen istendiğimi bile hissediyorum.

Onu restoran penceresinin sıcak ışıltısında görüyorum. Beyaz bir önlük giymişti. Bara yaslanmış, gömleğinin yakasına peçete sıkıştırmış, uzun boylu, kemikli bir adam olan bir müşteriyle konuşuyor. Elinde tuttuğu şarap şişesini çok detaylı bir şekilde tarif ettiğini buradan anlayabiliyorum. Kontağı kapatıp içeri girebilirim. Beni gördüğüne şaşıracaktır. Onunla özel olarak konuşmak isteyebilirim, belki arka taraftaki küçük ofisinde.

İkimizin de uzun zamandır direndiği, ikimizin de hak ettiği bir şeye başlayabilirim. Konuşmazdık. Neden burada olduğumu ve bir sorun olup olmadığını sorduğunda ona cevap vermezdim. Sadece onu duvara yaslayıp sertçe öperdim, ta ki şaşkınlığı yerini karşılık vermeye bırakana kadar ve...

O zaman kendimi durduruyorum. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bardaki adama bir numune doldurmasını izliyorum. Aynı anda hem onu bir kenara attığı için Paige'e hem de ihanetlerin en derininin nasıl bir his olduğunu bildikten sonra onun dostluğuna ihanet etmeye istekli olduğum için kendime kızıyorum. Restorandan uzaklaşıp yalnız evime geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

PAIGE

Akşam karanlığı çöktükten sonra Paige çay yapmak ve birkaç dakikalığına da olsa sinirlerini yatıştırmak için ocağa çaydanlığı koyar. Nicola'nın çay isteyip istemediğini sormak için oturma odasına girdiğinde, onu

Öndeki cumbalı pencereden sokağın karşısındaki, kırmızı ışıkları karanlıkta flaş gibi yanan iki polis arabasına bakıyor. Nicola, Lucas'ın ön bahçede zorla kelepçelenmesini izlerken ellerini ağzına götürüyor. Paige neler olduğunu görmek için dışarı bakıyor, sonra Nicola'ya doğru hamle yaparak onu yere düşürüyor. Nicola uluyor.

"Delirdin mi sen?" Paige tıslıyor. "Seni görebiliyordun!"

"BEN... O yapmadı. Sadece sesi duyduğumda dışarı baktım. Her şey çok hızlı oldu. Ben-"

"Yerde kal. Bütün ışıklar açık. Buraya bakıp seni görebilir," diye çıkışır ve Nicola'nın gözleri dolar. Nicola'nın her zaman ne kadar dikkatli olduğunu bilir ama bu riski düşünmemesine şaşırır, her ne kadar Nicola'nın aşağılanmasına hangi komşuların tanıklık ettiğine bakacak gücü olmasa da.

"Tutuklanıyor. Buna inanamıyorum," diyor Nicola bir berjer koltuğun yanındaki çömelmiş pozisyonundan.

"Onlara getirdiğim onca şeyden sonra bunu yapmak zorundaydılar ama bu kadar hızlı yapmalarına şaşırdım" diyor.

"Onun gerçekten gittiğini gördüğünüzden emin olun. Bundan kurtulmak için bir şey yapmasına-söylemesine izin vermediklerinden emin olun. Bu olabilir," diyor Nicola telaşla. Paige pencereden dışarıyı seyrediyor, onun polisle tartıştığını ve mücadele ettiğini gördükçe içini bir tatmin duygusu kaplıyor.

"Karım kayıp ve siz vaktinizi böyle harcıyorsunuz! Saçma sapan suçlamaların peşindesin. Durun! Şefle konuşmak istiyorum. -Dur!" diye bağırıyor.

Sonra, onu bir yere götürmeden önce avukatını aramakla ilgili başka bir düşünce trenine başlarken gözleri etrafta geziniyor ve bağırıp kıvrılırken kafasını kaldırıp bakıyor. Tam Paige'e bakıyor. masa lambasıyla aydınlatılmış bir pencere.

Gülümsemek ve ona küçük, küçümseyici bir el sallamak istiyor ama bu isteğine direniyor çünkü bu onu ele verirdi - Nicola'yı ele verebilirdi. Hapiste olsun ya da olmasın, Nicola'nın nerede olduğunu bilmesine izin veremez. O çok güçlüdür. Bu güvenli olmaz.

Tüm direnişleri ve tehditleri bir işe yaramıyor. Arabanın tavanının altına ve arka koltuğa eğilmek için başını aşağı itmelerini izliyor. Adam camdan dışarı bakıp tekrar ona döndüğünde şaşırıyor ama bunun bir önemi yok. Adam gitmiştir.

"Bak, gittiler. Onu aldılar. Sorun yok," diyor, yutkunarak bastırdığı bir duygu dalgası hissederek. Nicola pencerede onun yanında duruyor.

"Onu gördün. Onu gerçek arabanın içinde gördün," diyor teyit almak için.

"Evet. Tanrı'ya şükür. Bu sefer gerçekten işlerini yaptılar," diyor Paige ve Nicola nefes veriyor.

"O evde ihtiyacın olan şeyler var mı? Orada bıraktığın bir şeyi almamı ister misin?" Paige soruyor.

"O evde istediğim hiçbir şey yok. Oraya bir daha asla adımımı atmak istemiyorum," diyor Nicola. Paige ona bakıp başını sallıyor, sonra ikisi de kırmızı ışıkların uzaktaki ana yolu aydınlatarak gözden kaybolmasını izliyorlar.

* * *

Nicola Paige'in ısrarı üzerine yattıktan sonra Paige, Avery'yi oturma odasındaki beşğinde usulca sallar. Günlerdir hiçbiri gerçekten uyumamıştır ama Paige'in sonunda Grant'e neler olduğunu anlatması gerekmektedir ve her ihtimale karşı

Lucas sabaha karşı haberlere çıktı, bu gece gerçekleşmesi gerekiyor. Bu gece Telefonda ona sadece bir ya da iki kez gördüğü komşusu Georgia'nın insan ticaretine maruz kaldığını ve Lucas'ın onu rehin tuttuğunu söyledi. artık yakalanıp tutuklandığını, Georgia/Nicola ve bebeğin şimdilik onunla kalacağını söyledi. Grant telefonun diğer ucunda sessizliğe gömüldü. Sonra şaşkınlıkla birkaç kez "Lucas Kinney?" diye tekrarladı ve barmene bu gece restoranı kapatıp gelmesini söyleyeceğini belirtti.

Bir saat sonra Grant, kanepede Paige'in yanında oturmuş, ona doldurduğu içkiyi yudumlamaktadır.

"Oturuyor olman iyi bir şey," der. Grant'e nasıl yalan söyleyeceğini bilemez. Ona hiç yalan söylediğini hatırlamıyor. Muhtemelen gerçeği hak ediyordur ama bunun ne faydası olacak? Onun için Nicola ya da

Suçlu olan Lucas mı? Bir babanın iyileşebileceği kadar iyileşti. Gerçeğe, adalete takıntılı olan oydu... Bu da tam olarak onun hissettiği şeydi. Yine de ona her şeyi anlatmamak garip geliyor. Zor ve fanatik olabilir ama her zaman açık sözlü ve açık sözlüdür.

Ama o, Cora ve Nicola gerçeğin aralarında kalacağına dair yemin etmişlerdir. Gerçeği bilen her insanla birlikte her şeyin dağılma riski de artar ve o Avery'yi kaybetmeyecektir. Hiçbir şey için.

"Lucas'ın kazadan kaçtığını gösteren bir video ortaya çıktı. -O gece Caleb'den." diyor ve sonra Grant'in yüzünü inceliyor. Kırmızı Yanaklarında lekeler beliriyor ve alnındaki kırısklık geriliyor. Videonun nasıl ortaya çıktığını sormuyor. İçkisini bırakır ve koltuğunun kenarına tünür. Elini ağzına götürüyor.

"Sarhoş muydu? Bu yüzden mi... Alkollü araç kullanmaktan sabıkası olan Finn'di. Bu mantıklı-"

"Hayır, bu bir kaza değildi," der ve elini dizine koyar ve tam o sırada Avery kısık, iniltili bir ses çıkarmaya başlar. Paige onun uyandığını görüyor ve onu kaldırmaya gidiyor. Ayağa kalkıyor ve onu bir kalçasının üzerine koyarak ritmik bir şekilde ileri geri sallıyor.

"Tamam Paige, ama bunu hep söylüyorsun, tam olarak ne demek istiyorsun?" "Lucas karısının bir ilişkisi olduğunu öğrendi. Caleb ile. O da hamile olduğunu öğrendi."

"Bekle. Özür dilerim. Ne? Bunu sadece önsezin olduğu için söylemiyorsun değil mi? Bu gerçek mi?" diye soruyor, kıpır kıpır ve iri gözlerle.

"Evet. Kanıtların hepsi orada. Video, tacizin kanıtı ve onu tutsak tutması, gerekçe, her şey... ve Nicola bana söyledi," diyor ve bir dakika boyunca gözlerini kırpmadan bakıyor, bir yanıt bulmaya çalışıyor.

"Bekle. Bekle. Dur. Ne? Bana diyorsun ki..." Gözleri parlıyor. Bir an birbirlerine bakıyorlar ve sonra Paige'in kollarında uyumak için başını sallayan Avery'ye bakıyor. Onu Grant'in kucağına yerleştiriyor ve daha başka bir şey söyleyemeden, Grant'in gözyaşlarının Avery'nin solgun alnına damlacıklar halinde düştüğünü ve onu göğsüne bastırdığını görüyor. Sonra onu dizlerinin üzerine oturtuyor ve koltuk altlarından tutarak ona bakıyor. Onu inceliyor. Başı tamamen inançsız bir şekilde yavaşça sallanıyor ve bunun gerçek olup olmadığından emin olmadığını anlayabiliyor.

"Bu nasıl olabilir?" diye fısıldıyor kızın sıcacık küçük başının tepesine ve kız uyuyana kadar başka hiçbir şey söylemeden ona sarılıyor.

Avery beşiğinde tekrar uyuduktan ve Grant konuşma yetisini yeniden kazandıktan sonra, Paige ile birlikte onu uyandırmamak için mutfağa geçerler. Sorulacak çok fazla soru ve Grant'in Paige'in yaptığı gibi küçük parçalar halinde sindiremediği çok fazla bilgi vardır, bu yüzden nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Nerede yaşayacaklar?" diye sorduğu ilk şey, kendisinin de ilk düşündüğü şeylerden biri olan "*Torunumu görebilecek miyim?*" şeklindeki bencil ve kapsayıcı içgüdüdür.

"Eve gitmek istiyor," diyor.

"Orası mı?" diye soruyor, caddenin karşısını göstererek.

"Tanrım. Hayır. İngiltere. Yani, onu suçladığımı söyleyemem. Ama mecbur kalırsam onunla giderim."

"Ama o... Bana anlattığın onca şeyden sonra, Tanrım, nasıl dışarı çıkabilir ki? Burada güvende değil mi?" diyor ve sesindeki çaresizliği çok iyi anlıyor çünkü geçen yıl boyunca kendisi de böyle hissetmişti.

"Umarım. Şu anda ellerinde sadece aile içi istismar ve insan ticareti kanıtları var-" diye söze başlıyor ama adam araya giriyor.

"*Sadece mi?*" diye alay ediyor. "Adam tam bir psikopat gibi konuşuyor, *Law and Order dizisinde* gördüğünüz bir şey gibi. Bu yeterli değil mi?"

"Demek istediğim, cinayet sebebini bile bilmiyorlar. Ellerinde Lucas'ın arabasının çığlık atarak olay yerinden uzaklaştığını gösteren bir video var. Bu, ne bileyim, kahredici bir şey ama sebebini -Avery hakkında- öğrendiklerinde umarım bu yeterli olur."

"Umut mu ediyorsun?" diye sorar. "Bana söylediklerinin bir kısmı nasıl yeterli olmaz?"

"Bilemiyorum. Esrar satıcılarının müebbet aldığını ve karısını öldüren adamın beş yıl aldığını duydum. Artı, o bir -ne diyorsunuz?- *toplumun tırtılı*," diyor, tırnak işareti kullanarak. "Ağzımı tıka. Ve tabii ki adam beyaz ve erkek, bu da var. Demek istediğim, bence hapisanede ölmeyeceği ve sonra onu bulacağı için korkmak için bir nedeni var. Ama en azından tutulacak ve suçunu kabul etmezse bir duruşma olacak, değil mi?" diye soruyor, her senaryoyu binlerce kez düşünmüş, hatta bazı sorularını Google'da aratarak bunun nasıl sonuçlanabileceğini anlamaya çalışmış.

"Cinayet suçunu kabul etse bile çok uzun bir süre ortadan kaybolacak. Onun zamanı var."

"Evet," diye onaylıyor Paige.

"Burada kalmalılar," diye ekliyor. "Seninle kalıyorlar, değil mi?" diye soruyor. Paige ağzını gülümsetmeye çalışıyor. Nasıl hissedeceğini bilemiyor. Elbette Avery'nin orada olmasını istiyor. Ama Grant, Nicola'nın ne yaptığını, Paige için bazen ona bakmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyor. Böyle hissetmek istemiyor. Gerçeği acısından ayırmak istiyor ama bu zaman alacak.

"Eğer bir duruşma olursa, burada olması gerekecek."

"Evet, burada kalabileceğini biliyor," diyor ama Grant ona yan yan bakıyor.

"Senden korkuyor mu?" diye soruyor. Kadın neredeyse gülerek alay ediyor. "Ne biçim soru bu?"

"Ona iyi davrandın mı? Kalmak isteyecek mi? Tam olarak ne sorduğumu biliyorsun," diyor ve haklı. Kadın nasıl görüldüğünün farkında değil, ama adam elbette olan bitenin yarısını bile bilmiyor.

"O burada, değil mi?" Paige cevap vermiyor. Ondan uzaklaşır ve kanepeye oturmaya gider. Grant onu takip ediyor ve Avery'nin beşiğinin yanına oturup onun uyumasını izliyor. İnanılmaz uzun bir süre öyle kalır.

"Kanepede kalabilir miyim?" diye soruyor sonunda. Ve kendi evinde bir şey sorduğunda her zaman söylediği şeyi söylemekte direnmiyor. *Burası senin de evin!*

Bunun yerine onun yanına oturur ve başını omzuna koyar, onu şaşırtan bir harekettir bu: Adamın gerilmesinden ve sonra yumuşamasından bunu anlayabilir.

"Seninle kalacağım," diyor. Adam başını kaldırıyor ve ona bakıyor. Kadın Bunun neredeyse bir yıldır ondan duymak istediği bir şey olduğunu biliyor. Ayağa kalkar ve çamaşır dolabına gidip bir yığın çarşaf ve battaniye alır. İçeceklerini doldururlar ve Avery yanlarındayken birbirlerine sokulurlar.

Paige loş odada ön pencereden dışarı bakar ve siyah gökyüzüne karşı tırnak kadar bir ay görür. Sonunda ne olduğunu biliyor.

Bununla barışabileceğine dair bir nebze de olsa umut var. İçinde Zamanla Grant, Caleb'in hayatının son aylarında neye dönüştüğü hakkında daha fazla şey öğrenecekti ama şu anda bu anın tadını çıkaracaktı. Ay'ın, dünyanın çekim gücüne kapılan ve sonsuza dek orada asılı kalan ölü bir yıldız olarak tanımlandığını duyduğunu hatırlıyor. Tam olarak böyle hissediyor

-Kontrolü dışındaki güçler tarafından tutulan ölü bir yıldız gibi. Sonsuza dek böyle kalabilmeyi diliyor.

Çıplak ayakları iç içe geçmiş ve kadının ağırlığı adamın göğsünde olacak şekilde oturuyorlar. Onun lütfunu, affını hak etmediğini biliyor ama bunu istiyor.

"Muhtemelen burada biraz yardıma ihtiyacımız olacak," diyor. Adamın kalbinin hızlandığını hissettiğini düşünüyor, ama özellikle de söz konusu kendisi ve söylediği bazen öngörülemeyen şeyler olduğunda, çabuk tepki vermemek onun hoşuna gidiyor.

"Bir bebek çok iş demek" diyor, sesi sakın ama kalbinin hızı onu ele veriyor.

"Yardım etmek ister misin?" diye soruyor. "Belki eşyalarını geri taşırsın?" Bunu kelimelerle söylemiyor, çünkü kız onun kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyor. Duygularını kontrol altında tutuyor. Adam cevap olarak başını birkaç kez kasıtlı olarak sallıyor ve kadın bunu göremiyor, sadece omzunda hissediyor.

"Güzel," diyor ve sessizlik içinde içkilerini yudumluyorlar.

OceanofPDF.com

CORA

Finn hapisten çıktı ve gidip onu almaya hazırlanırken, artık hiç şansım olmadığına göre onu nasıl öldürebileceğimi düşünüyorum. Orta yaşlı şirket adamlarına karşı zaafı olan Face adlı mahkum onu hapisanede şişleyecek. Arabayla ıssız bir yere gidebilirim ve her geçen kilometrede paniğe kapılıp onu nereye götürdüğümü tekrar tekrar soracaktır, ta ki sonunda kendini arabadan 6. Otoyola atıp bir Freightliner kamyon tarafından ezilmeye zorlanana kadar.

"Anne!" Mia fantezimi yarıda kesti.

"Ne? Neden bağıryorsun?"

"Seni arıyordum. Angie Hilliard annesinin Bevvie Nielson'dan babasının hapistede olduğunu duyduğunu söyledi. Ne oluyor lan? Saat üçte beni futbola götürmesi gerekiyordu," diyor.

"Uh... olacak. Onu almaya gidiyorum. Ve o dili kullanma. Sen daha iyi bilirsin."

"Sarhoş muydu?" diye sorar.

"Ne?"

"Sarhoş olduğu için mi tutuklandı?"

"Hayır. Hayır. Tabii ki hayır. Neden böyle düşünüyorsun?" "Çok sarhoş. Bilmiyorum, başka ne olabilir ki?"

"Hayır... Sadece biraz yanlış anlaşılma oldu. Sonra açıklarım. Gitmem gerek ama merak etme. Sen gitmeden önce dönmüş olacak," diyorum.

Garaj yoluna çıktığımda bagajımdaki otomatik açma düğmesine basıp kapağın kalkmasını beklerken sokağın karşısında Grant'i görüyorum. O arka koltuğundan küçük bir valiz çıkarıyor ve arabasının kapısını çarparak kapatıyor. Arabamın arkasına birkaç çanta attıktan sonra avucumun içiyle gözlerimi güneşten koruyor ve ona sesleniyorum.

"Günaydın." Şaşırmış görünüyor.

"Cora, günaydın," diyor bana doğru yürürken. Paige'in ona olanların özünü anlatacağını biliyorum, o yüzden muhtemelen hâlâ biraz şokta. Onu gördüğüme tam olarak şaşırmadım, ama sanırım ben de

Dürüst olmak gerekirse bavul. Gerçi bu kesinlikle beni ilgilendirmez. Lucas'ın evine bakıyor.

"Olanlar çılgınca. Paige bana kadının hayatını kurtardığını söyledi." Başını tekrar eve, yani Nicola'ya doğru sallıyor.

"Bundan emin değilim," diyorum. "Her şeyi ve Avery'yi duymanın şokunu hayal bile edemiyorum, iyi misin?" "İyi misin?" diye sorduğumda gülümsüyor, güneş koyu renk gözlerine yansıyor ve en az bir yıldır ilk kez parıldamalarını sağlıyor.

"Her şeye rağmen çok heyecanlıyım. Evet."

"Güzel," diyorum, içimden gelerek mi söylediğimden emin değilim. Elbette ciddiym, ama onu gördüğüm şu anda bedenimi terk eden bir şey var, öptüğüm ve çok yakınlaştığım adam olarak değil - eğer Her şey farklıydı ama bir komşu olarak, arkadaşımın kocası olarak, benim için bu kadar ulaşılmaz biri olarak içim acıyor. Umutsuzluk böyle bir şey mi? Bavuluna doğru başımı salladım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Şaka yapıyorum. Bir evine bakıyor, bir bana. Gözlerinde bir nezaket var. Acıma değil. Belki de olabileceklerin farkına varmakla karışık bir şey ve aramızda geçenler için bir özür. Bilmiyorum ama bundan sonra ne söyleyeceğini biliyorum.

"Hayır, bu sefer kalıyorum aslında. Geri taşıyorum," diyor ve ben de başımı sallayıp bagajımı kapatıyorum. Tatmin edici bir çarpma sesi istiyorum ama yumuşak bir klik sesiyle otomatik olarak kapanıyor. Bir hayal kırıklığı.

"Bu harika," diye mırıldandım. "Senin adına sevindim." Birbirimize veda etmek için avuç içlerimizi garip bir şekilde gösteriyoruz. O içeri giriyor, ben de seri dolandırıcı kocamı almak için arabaya biniyorum.

Şehri geçerken hüznün beni vuracağını düşünüyorum - hiçbir zaman gerçekten benim olmayan bir şeyin kaybının benden geriye kalanlar üzerinde ezici bir etkisi olacak, ama her nasılsa öyle olmuyor. Birkaç mil sonra ruh halimin düzeldiğini görüyorum. Finn'in erkek mağarasına bir sofa götürüp Xbox'ını, seksen inçlik televizyonunu ve altın hatıra eşyalarını parçalama fantezisi değil sadece - ama hayır, sofa değil. Onun sopalarını kullanabilirim. Golf sopası kırk yıllık Glenfiddich'ini çıkarabilir. Kama, o her ne haltsa, iğrenç bilardo masasının keçesine güzel bir hasar verebilirdi. Ohh, hissediyordum...

Hayır, beni bir arada tutan şey bu değil. Sanırım kendime karşı dürüst olursam, Grant'in Paige'e geri döneceğini bilmek, onunla bir şeylerin peşinden koşmamızdan daha umutlu hissetmemi sağlıyor. Ne olursa olsun

onu zorladı, bekledi. Konuşanın aşılmaz bir acı olduğunu biliyordu ama yine de onu seviyordu. Peki bu ne tür bir sevgi olmalıydı?

Şu anda bana umut veren şey bu. Finn'in hızla giden arabamın kapısından atladığını hayal etmek bana zevk veriyor ama Grant'in karakteri beni bugün dağılmaktan alıkoyuyor.

Hapishaneye yanaştığımda, bunun benim hayatım olduğuna hâlâ inanamıyorum - her geçen gün bu uhrevi ortama alışmaya çalışan biriyim. Geçen hafta izci kızların el işi fuarına ev sahipliği yaptım ve şimdi ben... tam olarak neyim? Çok farklı, işte bu.

Finn'i serbest bırakmadan önce beklemek ve daha fazla evrak işi var. Sanki bana iyilik yapıyorlarmış, bizi yeniden bir araya getiriyorlarmış gibi davranıyorlar.

ve o lobiye adım atıyor. Bir elimle ağzımı kapatıp "*O sende kalabilir!*" diye bağırma istiyorum. Neredeyse kıkırdayacağım çünkü bu bana komik geliyor.

Belki de çok yeni olduğu için komik. Umutsuzca ona sarılma ihtiyacım Tüm yetişkin hayatım sadece çözülmekle kalmadı, aynı zamanda sert ve acı bir hal aldı. Tam olarak uzun zaman önce olmam gereken yerdeyim. Canlandırıcı bir his.

Bir şekilde içi boşalmış ve iğdiş edilmiş görünüyor. Gözleri sulanmış ve çenesi birkaç gün içinde tüylenmiş. Garip kokuyor ve onun için üzülüyorum. Omuzları bana doğru seğiriyor, sanki beni kucaklamak istiyormuş gibi, ama sadece bir anlığına. Onu kucağıma almaktan başka bir şey yapmaya niyetim olmadığını görebildiğinden eminim ve bunu sadece onu bilgilendirmek için yapıyorum çünkü daha sonra bu dava patlayıp mahkemeye çıktığında ona anlattığım hikayeye ihtiyacı olacak.

Soğuk ve aydınlık sabahta hiç konuşmadan arabaya doğru yürüdük. O bir şey söylemeden birkaç mil gittik.

"Peki bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyor.

"Ziyaret ettiğimde sana zaten söyledim ve sen dışarıdasın, değil mi?"

"Bunu Lucas'ın yaptığını söyledin. Ciddi misin sen? Sanki o kadar sola kaymışsın ki ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum. Birdenbire bana karşı olan suçlamaları düşürdüler mi?"

"O yaptı. Ama seninle ilgili tüm o ikinci dereceden şeyleri ortadan kaldırmamız gerekiyordu. Yani tam olarak yalan söylemiyordun. Gerçeği destekliyordun. Merak etmeyin. Onun yaptığına dair bir sürü kanıt var."

"Peki bunu benim için neden yapıyorsun?" diyor.

"Oh," diyorum ve durduramadan ağzımdan bir kahkaha kaçıyor. "Bu senin için değil. Azıcık bile değil. Bu sadece gerçek," diyorum ve onun

kaşlarını çatıp iç geçirdiğini ve yolcu penceresinden dışarı baktığını görebiliyorum.

"Bekle. Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Bir an için onun hareket halindeki bir arabadan atladığını ya da daha iyisi benim onu ittiğini düşünüyorum ve gülümsüyorum. "Ne?" diye tekrar soruyor.

"Seni Jerry Tucker'a bırakıyorum. Çoktan aradım. Ben de eski karısını aradım. İkinizin gece kulüplerinde takılmayı sevdiğinizi söyledim. Komik, Jerry'nin sadece golf arkadaşı olduğunu sanırdım. Otuz yaş üstü insanların hâlâ gece kulüplerine gittiğini bilmiyordum ama neyse. Senin için birkaç bavul hazırladım, orada kalabilirsin," diyorum sakın bir şekilde. "Arabayı da bırakırım, böylece Mia'yı saat üçte antrenmana götürebilirsin."

"Ya da kendi lanet evimde kalabilirim. Bu kadar saçmalık yeter, Cora," diyor ve acaba gerçekten de sırf katil olmadığı ortaya çıktığı için tüm bunları görmezden geleceğim ve her zamanki gibi işime geri döneceğim bir paralel evrende yaşadığımızı mı düşünüyor diye merak ediyorum.

Evlilik sözleşmesi kelimesini söylememe gerek yok. Sadece bir elimle arka koltuğa uzanıyorum ve avukatıma boşanma için hazırlattığım ön evrakların olduğu bir klasörü ona uzatıyorum. Açmadı bile. Zarfın üzerinde avukatımızın adını görüyor ve tekrar arka koltuğa fırlatıyor.

"Her zaman yanlış anlıyorsun, değil mi?" diyor Jerry'nin bloguna yanaştığımda.

"Evet!" Kabul ediyorum, sürdürmeye çalıştığı saçma argümana inanmıyorum.

"Benim bir... ne olduğumu düşünüyorsun? Bir katil! Ve beni hapse attın. çünkü kızgınsın. Bu benim bir ilişki yaşamamdan çok daha psikopatça."

"Zzz," diye ekliyorum.

"Ne?"

"Sadece *ilişkiyi* çoğul yapıyorum. *Affairzzz*."

"Tanrım, Cora. Sence de bu biraz fazla değil mi? Şimdi de Lucas'ı mı tutuklattın? *Ona* kim kırgın? İşe yaramadı çünkü çoktan çıktı. Söylesene, sen ve küçük çılgın cadı çeten bir dahaki sefere kimi tutuklatacaksınız? Sapkınlıklarınız için kimin hayatını mahvedeceksiniz? Sıradaki zevk mi?" Şimdi çığlık atıyor. Jerry'nin evine varmadan önce arabayı çığlık atarak durduruyorum.

"Ne?" Ses tonuna uyuyorum.

"Ne, ne?"

"Lucas'ın çıkmasına izin verdiklerini söyledin. Sen neden bahsediyorsun? Dün gece tutuklandı. Büyük suçlamalarla."

"Evet. Bu sabah mahkemeye çıkarıldı ve kefaletle serbest bırakıldı. Duyduğuma göre iki milyon dolar kefalet ödemiş, yani iyi iş çıkardınız cadı avcısı kardeşler. Bir adam daha düştü." Devam etmeye çalıştı ama ben üzerine eğilip yolcu kapısını açtım ve onu dışarı ittim. Kaldırıma iner inmez kapıyı çarptı ve kollarını kaldırdı.

"Eşyalarım!" diye bağıyor ben çığlık atarak uzaklaşırken. Ama zaman yok.

Paige'i aradım. Cevap yok. Nicola'yı aradım. Cevap vermiyor. Aman Tanrım. Dışarıda. Ya nerede olduğunu biliyorsa? Polisi ararım ve umarım onları orada yenerim.

OceanofPDF.com

NICOLA

Güneşi yüzümde hissetmeyeli haftalar olmuş gibi geliyor. Sabah soğuk ve çiseleyen yağmurlu olmasına rağmen Paige'in arka bahçesinde üstü kapalı bir tentenin altında oturuyor ve Avery'nin battaniyenin üzerinde oturup zıplamasını, bana gülümsemesini ve etrafına bakıp kuş ve sincap sesleriyle büyülenmesini izliyorum. Grant restorana gitmek için erken ayrıldı ama bu sabah nihayet onunla doğru düzgün tanışabildim ve Paige'le çok samimi görünüyorlardı. Paige biz gelmeden önce duş alıyor.

kiyafet almak ve öğle yemeği yemek için kasabaya gidiyoruz. Dışarıda yemek. Görünüşe göre

Çok basit bir şeymiş gibi geliyor ama bunu en son ne zaman yaşadığımı hiç hatırlamıyorum. Sevinçliyim. Her şeyin bitmediğini biliyorum ama ihtiyatlı bir iyimserlikten biraz daha fazlası var içimde.

Ve sonra, tam Avery bana bakarken, ona giydirdiğim örme eldivenlerin içinde küçük ellerini esnetirken, vücudumda keskin bir acı patlaması hissettim.

ve dünya kararıyor. Sadece bir anlığına,

Çünkü sonra onu gördüm. Gözlerimin arkasındaki bulanıklık ve renklerin arasından onu tepemde dikilirken görüyorum. Avery için çılgılık atıyorum ama beni tek kolumdan tutup içeri sürüklerken onu dışarıda bırakıyor, beni eşikten geçirip bitişikteki mutfığa çekerken vücudum yere yapışıyor. Beni çekerken metal yolluk yan tarafımı kesiyor. Tanrım, beni kimsenin ne yapmak üzere olduğunu duymayacağı bir yere götürmek istiyor.

Tekrar bağırarak için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyor. Koli bandı var. Mutfak çekmecesinin aralık olduğunu görüyorum. Bunun için hazırlıklı mı? Çaresizlikten mi aldı yoksa bu öfke kaynaklı ve gerçek bir planı yok mu? Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Nabzım kafatasıma çarpıyor ve kollarımı arkamda tutmaya çalışıyorum, böylece onları bağlayamasın diye ondan uzak tutuyorum. Sürgülü cam kapıların hemen içindeki soğuk fayansın üzerine uzanıyorum. Avery'nin çılgınlıklarını, ağlamasını duyabiliyorum ve kalbim parçalanıyor.

"Tüm bunlardan paçayı kurtaracağını mı sandın?" diyor, yüzünde bir sırıtişla üzerimde gezinirken. Tek duyabildiğim bebeğim ve kalçalarımı yukarı kaldırıp sağ bacağımı olabildiğince yükseğe tekmeliyorum ve çenesine iniyorum. Bu onu geriye savurdu; dizlerinin üzerine düştü ve ben

de ayağa kalkabildim. Koşarak

mutfak adasının karşı tarafına geçip ağızındaki bandı yırtacağım. Çok uzak değil ama onu yalnız bırakamam. Tekrar ağladığını duyuyorum ve "Benden ne istiyorsun?" diye bağıryorum.

"Sana her şeyi verdim! Şu eve bak. Sana verdiklerime bak. Hiç minnettar olmadın. Sadece şikayet ettin" diyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve titreyerek tezgahdan bir oyma bıçağı alıyorum. Zar zor sabit tutabiliyorum ve o gülüyor. Kullanmayacağımı düşünerek yavaşça bana doğru yürüyor.

"Seni gördüm. Kazandığını düşünerek bana bakıyordun," diyor gülerek. Beni pencerede gördü. Bu benim hatam. Yeterince dikkatli değildim.

Bana gülümseyerek yaklaşırken bıçağı titreyen sağ elimle tutuyorum. Geri çekiliyorum ama o kadar hızlı hamle yapıyor ki geldiğini göremiyorum ve bıçağın sapını tutuyor. Boynuma doğru tutuyor. Cam kapıdan bebeğime bakıyorum. Yüzü kızarmış ve şişmiş, o kadar çok ağlıyor ki titriyor. Kör bıçak etime bastırıyor ve derimi parçaladığını hissedebiliyorum.

"Ne istiyorsun? Söyle, yapacağım," diyorum boğuk bir fısıltıyla. "Onlara yalan söylediğini söyle," diyor. Henüz Avery'den haberi olmadığını fark ediyorum.

Sebebini kanıtlamak için bulmacanın o büyük parçasından henüz vazgeçmedim, bu yüzden onun zihninde sadece istismar ve yapmadığını bildiği bir vur-kaç var. Kabul edersem bunun ortadan kalkacağını mı düşünüyor? Doğru olmadığını söylersem?

"Tamam," diye inleyerek kabul ediyorum.

"Hepsi senin fantezinin, fetiş saçmalığının bir parçasıydı. Çılgılık atıyoruz. Kaçıran ve kurbanı oynuyoruz. Ne dersen de. Sana defalarca söyledim, lanet olsun, ne yaparsan yap, sonu hep böyle olacaktı. Beni iyi yakaladın Georgia, kesinlikle yakaladın ama bu iş yine de olması gerektiği gibi bitecek."

"Tamam," diyorum tekrar, Avery için attığım çılgınlıkları bastırarak.

"Sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Eve gidiyoruz." Bıçağı elinden bıraktı ve bana baktı. "Polisi arayacak ve onlara yalan söylediğini söyleyeceksin. Sen-" ve sonra gardını indirmişken bıçağı kapıyorum ve çok büyük olmamasına rağmen, yapabildiğim ilk yere olabildiğince sert bir şekilde itiyorum. Nişan almıyorum, sadece gözlerimi kapatıyorum ve ben ona bir şekilde zarar vermeden önce bıçağı eline almamasını umuyorum. Bıçak sol omzuna saplanıyor. Sağ eliyle bıçağı tutuyor, çekip çıkarmaya çalışıyor, acı içinde inliyor.

"Seni lanet orospu!" diye bağıyor. Gidip Avery'yi yakalamak mı daha güvenli yoksa dehşete düşmüş olmasına rağmen onu bu durumdan mümkün olduğunca uzakta bırakmak mı bilemiyorum. Onu almam gerektiğine karar verdim. Ya onun hakkındaki gerçeği biliyorsa? Ya her halükarda bana inat ona zarar verecekse? Bunu riske atamam. Yakınımda olursa onu daha iyi koruyabilirim.

O yerde iki büküm olmuş, bıçağı etinden çıkarmaya çalışırken ben koşup Avery'yi kollarıma alıyorum. Yapılacak en iyi şeyin Cora'nın evine doğru koşmaya çalışmak olduğunu düşünüyorum - en azından sokakta birilerinin bizi görebileceği bir yerde olmak. Ama daha bahçeden çıkamadan başımın arkasından sert bir çekiş geliyor. Beni saçımdan yakaladı. Saçlarımı yumruğunun içine aldı ve kafa derimin arkasını sıkıca kavrayarak her hareketimi kontrol ediyor.

"Beni asla alt edemeyeceksin. Benimle tanıştığında lanet olası bir garsondun, bu yüzden bunu kazanabileceğini bir an bile düşünme," dedi. beni içeri iterken kulağıma tıslıyor. Üst kattan bir ses duydum. Paige! Ama o da duydu. Yukarı baktı. Şaşırmış görünüyor. Çok dikkatli. Grant'in burada yaşamadığını biliyor. Belki de bu sabah bir arabanın çıktığını görene kadar bekledi, onun arabası olduğunu düşündü, yalnız olduğumdan emin oldu ve şimdi bilmiyor. Bana ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Bu da ne?" diye tükürüyor, saçlarımı o kadar sıkı tutuyor ki kopan parçalarını hissedebiliyorum.

"Köpek," diyorum, sesimdeki tonun yardım geleceğine dair umutlu değil de ikna edici olmasını umarak.

"Gidiyoruz. Şimdi," diyor. Omzundan fildişi karo döşeli zemine kan damlıyor ve kanla yapış yapış olmuş bıçağı titreyerek elinde tutuyor. Eğer beni o evde yakalarsa, her şeyin biteceğini biliyorum. Kimse beni kurtaramaz. Asla çıkamayacağım. Bunu tüm benliğimle biliyorum.

"Eve yürüyeceğiz. Şimdi. Anladın mı? Bir bok yaparsan bunu böbreğine saplamakta bir sakınca görmem," diyor bıçağa bakarak. "Ben ölebilirim ama en azından sen Avery'ye sahip olmayacaksın" diyor ve ben nefesimi kaybediyorum.

Tehditler savururken yüzümde hissettiği acı ve nefesinin kokusu yağmur gibi tanıdık geliyor ama kendimi kaç kez burada bulursam bulayım, onun gibi birinin hastalıklı zihnini asla anlayamayacağım. Neden Bir fanteziyi gerçekleştirmek için biri üzerinde mutlak hakimiyet. O gün o tesiste hedef aldığı herhangi biri olabileceğini düşünmüşümdür hep. Başka biri olsaydı, belki de özgür olurdum. Ama o beni incitmek için sonsuza dek hapse girmeyi tercih etti.

-Sırf sevdiğim tek insandan ayrı kaldığımdan emin olmak için. O tam bir

canavar.

"Tamam," diyorum, "gidiyoruz. Gitmek istiyoruz," diyorum ve o da başıyla açık sürgülü kapıları işaret ediyor. Hıçkırarak ağlayan Avery'yi göğsüme bastırıyorum ve dışarıya bir adım atıyorum. O arkamdan geliyor, bıçak kürek kemiklerimin arasındaki deriye değiyor.

Birden siren sesleri duyuyoruz ve adam olduğu yerde duruyor. Uzaktalar. Belki bu tarafa doğru geliyorlar, belki de gelmiyorlar, ama o tereddüt anı bana bir fırsat veriyor. Kolunu indirdi ve yukarı bakıyor. Gardını indirdi. Yakın olup olmadıklarını görmek için çitin üzerinden bakarken dönüp yanından geçiyorum. Cam kapılardan içeri koşuyorum, kapıları çarparak kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum. Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ben miyim yoksa Avery mi uluyor anlayamıyorum ama nefes alabilmek için onu bir sandalyeye yatırıyorum. Avuç içlerimi dizlerime koyarak kamburlaşıyorum ve kendimi düşünecek kadar sakinleştirmeye çalışıyorum. Onu tekmeleyebilir ama önce nefes almam lazım. Sadece ihtiyacım var-

Sonra Paige'in bornozuyla, ıslak saçları yüzünün kenarlarına dökülmüş, elinde bir tüfekte merdivenlerden indiğini görüyorum. Lucas'ın onu gördüğünü görüyorum. Yanımdan geçip gidiyor ve Avery siren sesleri yaklaştıkça kulaklarını acıtarak çığlık atıyor. Paige tüfeği doğrulttuğunda Lucas cam kapıyı tekmelemeyi bırakıyor ama onu içeri aldığı anda gülüyor.

"Evime giren o küçük sürtük sen misin?" Homurdanıyor. Paige cam kapıları açıp silahın namlusunu ona doğrulttuğunda yüzündeki ifade alaycılıktan korkuya dönüşüyor. Nişan almaya devam ederek yavaşça bahçeye doğru yürür. Geri çekilir ve bir gül ağacına takılıp tökezler ama sonra

Kendini toparlıyor ve koşturaya başlıyor. O kaçarken Paige'in ona yaklaştığını görünce ne yapacağını bilemiyorum.

"Polis geliyor!" Dedim ya. Bir adamı sırtından vuramaz. Ama sonra tavşanları uzak tutmak için marulların etrafına çekilmiş alçak dikenli tellere takıldı. Düştü ve inciklerini kanattı. Ayağa kalktığında Paige'le karşı karşıyadır. Paige çok sevdiği Adirondack sandalyelerinin yanında durmuş, silahı Lucas'a doğrultmuş, ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırmıştır.

"Tamam! Siktir!" diyor. Polis saniyeler içinde burada olacak ve onlar gelene kadar onu orada tutabilir. Bana ve hâlâ çığlık atan ve yüzü kıpkırmızı olan Avery'ye bakıyor. Lucas'a dönüyor ve tek kelime etmeden tetiği çekiyor. Göğsünde kırmızı bir leke oluşuyor ve genişliyor, sonra da ses çıkarmadan yere düşüyor.

Paige silahı uzattığı ellerinde tutuyor ve tüm vücudunun kontrolsüzce titrediğini görüyorum. Lucas'ın bedenine bakıyorum, hareketsiz ve cansız. Avery'nin çığlıklarını duyuyorum ve siren sesleri artık çok yakın. Bize mi

geliyorlar? Nasıl geliyorlar? Çok gürültülü. Paige hareket etmiyor. Sanırım şokta.

O beni kurtardı. Artık asla geri dönemez. Araba kapılarının çarptığını ve sirenlerin durduğunu duyuyorum. Cora'nın sesi adımları söylüyor. Ön kapıya vuruyor. Her şey aynı anda hem çok hızlı hem de ağır çekimde oluyor. Elimin arkasına bir damla kan düştüğünü görüyorum ve Lucas'ın bana vurduğu ilk darbenin kafamda açtığı yaraya dokunmak için uzanıyorum. Kimse onun kaçmaya çalıştığını ve vurulduğunda ellerinin havada olduğunu bilemez. Bu nefsi müdafaaydı. Beni görecekle ve öyle olduğunu anlayacaklar. Benim için geldi ve bunu bitirmeliyim.

Paige'den silahı alıyorum. Beni durdurmak için hareket etmiyor, sadece cesede bakıyor. Silahı titreyen ellerimle tutuyorum ve tam da polis memurları, ardından da perişan haldeki Cora, evin yan tarafındaki çalıların arasından geçip arka bahçeye girerken, silahı onun cesedine doğrultuyorum. Beni silahla gördüklerinde, tedbirli davranarak kendi silahlarını çekiyorlar ama ben hemen silahı bırakıp dizlerimin üzerine düşüyorum.

Paige yanıma koşuyor ve kollarını bana doluyor. Biliyorum ki Soru sormamız için bizi ayırdı, ben de elini sıkıca tutup gözlerinin içine baktım. "Onu vurdum. Vurmak zorundaydım." Başını hafifçe sallıyor ve elimi sıkıyor.

"Yapmak zorundaydın," diye kabul ediyor.

Çamurlu toprakta ellerimin ve dizlerimin üzerinde tekrar tekrar "Bitti," diyorum. "Her şey bitti."

OceanofPDF.com

EPİLOG

BİR YIL SONRA

NICOLA

Geldiğinde kapıdan çıkmak üzereydim. Postacı imzalamamı istedi, ve sonra sanki bana geleceğimi bir zarf içinde vermemiş gibi rahatça başını sallayıp uzaklaşıyor. Zarfı titreyen ellerimle çantama ittim ve Avery'yi bebek arabasına yerleştirdim.

Avery'nin üzerine bir battaniye çekip iskeleye doğru ilerlerken Kelt Denizi'nden gelen tanıdık, tuzlu esinti acı veriyor. Cornwall'a döndüğümünden beri ne soğuk çiseleyen yağmuru ne de sürekli kasvetli gökyüzünü, hiçbir şeyi hafife almıyorum. Satıcılara, içeri girmemiz için bağırان ısrarcı falcıya, pastanedeki yaşlı adama, küçük bir kara tahtanın üzerine eğilmiş, blok harflerle günlük spesiyaıleri yazan adama ve çay ve iki yaban mersinli çörek için durduğum fırın büfesindeki gülümseyen, iri yarı kadına bile gülümsüyorum. Birini Avery'ye veriyorum ve denize bakan yıpranmış bir banka oturuyoruz. İçime çekiyorum ve tadını çıkarıyorum.

Zarfin içindekileri çıkarıyorum ve gördüğümde elim göğsümde çırpınıyor. Cora ve Paige'i düşünüyorum. Hiçbirimiz Brighton Hills'te kalmadık. Geçen ay Cora bana Mia'yı FSU yurtlarına bıraktıktan sonra Fort Lauderdale'de bir sahil bungalovundaki Satıldı tabelasının önünde çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi ve Paige de Grant'le o evi uzun zaman önce terk etmeleri gerektiğini söyledi. Mümkün olduğunca uzağa gitme ihtiyacını anlıyorum. Paige ve Grant Noel tatilinde bizi burada ziyaret edecekler, sonra da belki Maine'e giderler, dedi Paige ona. Oraya ya da Cape Cod'a taşınabilirler; henüz karar vermediler.

Bunu hiç beklemiyordum. Dava açılmadı çünkü savcı dava açmadı: nefsi müdafaa kanıtı ve bu iddiayı destekleyen görgü tanıkları dava açılmasını gerektirmiyordu. İstismar geçmiş i belgelenmişti ve inkar edilemezdi. Yani hepsi bu kadardı. Bittiği için çok mutluydum. Bu kadarı yeterliydi.

Ama para. Bunu ben istemedim, ama işte elimde. Bir eşin hayat sigortasından para almasını yasaklayan yasa, yasadışı ve kasıtlı öldürmeyi kapsıyor, ancak meşru müdafaa olduğunda ve devlet

Dava açarsak, anlaşıldığı üzere bu geçerli değil. Ayrıca, bir de mülk vardı. Bir yanımlı bunu sahip olmanın ne anlama geldiğini düşünerek istemiyor, ama bir yanımlı da bunun bir tür şiirsel adalet olduğunu düşünüyor.

Bakıyorum

Çekin üzerindeki rakam gerçek gibi görünmüyor. Arkasını, filigranı, sonra miktarı tekrar inceliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve göğsüme bastırıyorum.

Ben özgürüm.

* * * * *

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Menajerim Sharon Bowers'a ve inanılmaz editörüm Brittany Lavery'ye bana inanmaya devam ettikleri ve bu yeni yayıncılık dünyasında bana yol gösterdikleri için çok teşekkür ederim. Sadece olağanüstü yetenekli değiller, aynı zamanda sabırlı ve ulaşılabilirler ve her ikisiyle de çalıştığım için çok şanslıyım.

Harika süper kahraman kocam Mark Glass'a. O olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım. O her zaman benim en büyük amigom ve koşulsuz destekçim oldu.

Aileme, Dianna Nova, Julie Loehrer, Tamarind Knutson ve Mark Knutson'a bu yolculuk boyunca her zaman destekleyici ve cesaretlendirici oldukları için teşekkür ederim.

Ve Dallaslı kızlarım Alexa Marrach Cariffe, Cheryl Price Ginn ve Laura Neathery'ye bu nakil şehrini nihayet evim gibi hissettirdikleri için özel olarak teşekkür ederim.

Ve tabii ki tüm kalbimle okuyucularıma teşekkür ederim.

Az önce okuduklarınızı sevdiyseniz, Seraphina Nova Glass'tan bir başka patlayıcı gerilim olan Such a Good Wife'tan bir alıntı için devam edin!

OceanofPDF.com

Ne Kadar İyi Bir Eş

tarafından Seraphina Nova Glass

PROLOGUE

Geldiğimde kapı açıktı. Garip olduğunu düşünmedim. Belki de gecenin esintili havasını içeri almak için o şekilde bırakmıştır diye düşündüm. Belki de verandada bir kadeh şarabın tadını çıkarıyordu ve doldurmak için içeri koşmuştu. Ben düşünmedim.

Kapının aralık olmasının ne anlama geldiğini biliyordum ve onu kapatmamalıydım. Hiçbir şeye dokunmamalıydım.

Adını söyledim, çantamı tezgâhın üzerine koydum ve duş sesi ya da üst kattan gelen ayak seslerini dinlemek için başımı eğdim. Cevap yoktu. Ses de yoktu. İşte o zaman mutfağın zemininde telefonunu fark ettim. Telefonu

cam ekran kırılmıştı ama çalışıyordu. Bu beni duraksattı. Eğer düşürdüyse neden orada öylece bırakmıştı? Oturma odasına baktığımda, kanepenin minderlerinin yere atılmış olduğunu gördüm. Çok sessizdi. Ne haltlar dönüyordu?

Adını tekrar söyledim; ona bağıırken ve onu bulmak için kapıları açarken kalbim hızlandı. Bir soygun mu olmuştu? Merdivenleri hızla çıktım ve biraz paniklemeye başladım. Evde olmalıydı. Üst kattaki aile odasında televizyon açıktı ama kimse izlemiyordu. Televizyonu kapattığımda sessizlik kulaklarımda çınladı. Yatak odasının havuza bakan balkonunun Fransız kapılarının açık olduğunu gördüm. Balkona çıktığımda, onu görmeden önce bile bir tedirginlik hissettim.

Arka bahçe, ağaçlardan damlayan İspanyol yosunlarıyla kaplıydı ve dallarda görünmeyen ağustos böceklerinin sesiyle uğulduyordu. Yoğun gece havasında nem hissediliyordu. Onu aramayı düşündüm ama az önce aşağıda telefonunu gördüğümü hatırladım. Birdenbire, umutsuzca, beni buraya getiren son birkaç ayda verdiğim her kararı geri alabilmeyi, asla göremeyeceğim bir şeye tanık olmayı diledim.

O oradaydı. Onu yüzme havuzunun verandaya yaydığı gölgeli mavi ışıktaki gördüm. Havuzun yanındaki beton levhanın üzerinde yatıyordu ve başının arkasından havuzun giderine doğru bir nehir oluşturan kan şeritleri vardı. Ürkütücü, cansız bakışlarından ve gözlerindeki parıltıdan öldüğünü anlayabiliyordum.

OceanofPDF.com

ÖNCE

Ağustos sıcaklığı ıslak havada ağır ağır asılı duruyor. Bennett'i ekran içermeyen bir şekilde meşgul etmeye çalışıyorum, bu yüzden güvertenin arkasındaki arka basamaklarda çıplak ayakla oturuyoruz, çamurlu kırmızı patatesleri soyuyoruz ve yeşil fasulye uçlarını kesip dizlerimizin arasında tuttuğumuz paslı kovalara atıyoruz. Bunu çok seviyor. Düğümlenmiş her bir ucu koparma ritüeli onu rahatlatıyor. İçeride, Rachel ve okuldan arkadaşının lavabonun üzerinde çilek yediklerini, yeşil üstlerini giderdeki ıslak bir yığına attıklarını görüyorum; çöp öğütücüyü çalıştırmasını ve buzunu çözmek için tavuğu çıkarmasını söylemek için aradığımda gözlerini deviriyor. Okulların açılmasına sadece birkaç hafta kaldı ve ben de günleri geri saymak için Noel'den kalan takvimi kullanıyorum. Bennett, eski Noel Babaların ve doldurulmuş çorapların üzerine kitap çantaları ve cetvellerin kesilmiş resimlerini yapıştırmama yardım etti.

Eylül ayında yeni bir okula başlıyor, doktoru spektrumdaki çocuklar için en iyisi olduğunu söylediği için gitmek için bekleme listesindeydi. Anaokuluna başlaması gerekiyordu ve şimdi ikinci sınıfa geçerken, iki yıl önce yaptığımız yüklü bir bağışa rağmen bizi bu kadar beklettikleri için o lüks yere olan kızgınlığımı dizginlemeye çalışıyorum. Ancak yeni okulun onun için daha uygun olabileceğini umuyorum çünkü özellikle nöroderjik çocuklara hitap ediyor. Katı ve sabit fikirli olabiliyor. Ayrıca kolayca heyecanlanabiliyor ve bu okul bölgedeki en iyi okul. Her kitabı okudum, her uzmana gittim ve hala ne hissettiğini anlamakta zorlandığımda onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum.

Ben, renkli kalemlerden oluşan bir kesikle bantlanmış cepten küçük çikolatalı Noel Baba'yı çıkarıyor ve heyecan verici ilk büyük günün (sadece on sekiz gün kaldı) beklentisiyle neşeleniyoruz ve ben de kendi gizli ödülümü alıyorum. Birkaç dakikalık huzur ve sessizliğe bir gün daha yaklaştım. Çikolatanın etrafındaki folyoyu bir cerrah dikkati ve hassasiyetiyle açarken ona duyduğum sevgiyle kabarıyorum. O benim neşem ama son haftalarda çok yoruludum.

Sıcak onu etkiliyor ve sinirli yapıyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü her bir yeşil fasulyenin ucunu saymaya olan ilgisini kaybediyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Bir ateşböceği var!" Çitin yanındaki çalılar boyunca onu kovalamaya başlıyor. "Biyolüminesan olduklarını biliyor muydun?"

"Oldukça havalı," diyorum.

"Ve birbirlerini yiyorlar. Bu onları gülle mi yapıyor?" "Yamyamlar," diye düzeltiyorum.

"Ne fark eder ki?" Böceği kaybettikten sonra güverteye geri döndü, şimdi cevapla gerçekten ilgileniyor.

"Gülle, havuza atlayıp herkesi sıçratmaktır ve yamyam da senin söylediğin şeydir." Silah tanımlarına girmek yerine bu açıklamada karar kıldım.

"Birbirlerini yiyorlar!"

"Evet."

"Harika, dondurma sevip sevmediklerine bakabilir miyim? Onlar için biraz bırakabilirim." "Anne!" Rachel kırdığı sürgülü cam kapının içinden bağırıyor.

"Ben tavuk falan görmüyorum!" Tek yapmam gereken ona uyarıcı bir bakış atmak ve o da kapıyı kapatıp içeri giriyor ve nefesinin altında "her neyse" diye mırıldanıyor. Bağırmanın Ben'i neredeyse her zaman paniğe sürükleyeceğini biliyor. Geçen seneye kadar onu üzecek bir şey yaptığında hemen pişmanlık duyardı, ama şimdi ortaokula başladığından beri kollarını kavuşturup sinirli bir şekilde iç geçiriyor. Ergenliğin nezaketsizliği onu değiştirdi. Şimdi, sokağın aşağısındaki Davis'lerin evinin önünden geçerken ve çocukları dışarıda arabada oynarken (ya da arabada "takılırken", çünkü onun da belirttiği gibi, çocuklar artık "oynamıyor"), içlerinden biri basket atacak ya da

Cennet kuşları gibi, ilkel bir çiftleşme ritüeli gibi bir gösteri yapıyorlar. Rachel hep kıkırdıyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Bu çıldırtıcı. Daha on üç yaşında.

"Bennett," diyorum gülümseyerek, "sanırım dondurucunun arkasına sakladığım naneli cips var." Sırtını hafifçe sıvazlıyorum ve gözleri parlıyor. Hemen içeri kaçıyor.

fikrimi değiştirmeden önce.

Fasulye ve patates dolu kovaları verandadaki masanın üzerine yığıyorum ve ayaklarımı havuza sokuyorum. Kenara oturup gözlerimi kapatıyorum, serin suyun ayaklarımı okşamasına ve ayak bileklerimin etrafında fısıldamasına izin veriyorum. Ortalık bir anlığına sessizleşiyor, ben de kendime birkaç dakikalığına onu düşünmek için izin veriyorum - sadece küçük bir

Claire'e ilaçlarını getirmeden ve akşam yemeğini hazırlamaya başlamadan önce hoşgörü.

Neredeyse bir yabancı. Bu çok utanç verici. Kapısından içeri nasıl yuvarlandığımızı ve kanepeye bile ulaşamadığımızı düşünüyorum. Beni itti,

yavaşça girişteki duvara yasladım ve gömleğimi başımın üzerine çektim. Karnımdaki çarpıntı, hissettiğim ezici suçluluk duygusuyla çabucak sönüyor ve düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Anne!" Rachel mutfaktan sesleniyor.

"Babam telefonda!" Elinde telefonla dışarı çıkıyor ve sinirli bir iç çekişle telefonu bana uzatıyor. Ellerim biraz titriyor. Sanki düşüncelerime kulak misafiri olmuş ve onları bilerek bölmüş gibi hissediyorum. Rachel ellerimi fark etti.

"Neyin var senin?" diye soruyor, bir eli kalçasında, telefonunun geri gelmesini bekliyor.

"Sadece beni korkuttun. Ben iyiyim. Bağırmanı da kes."

"Oturma odasında," diyor savunmacı bir tavırla, Ben'in gerçekten duymadığından emin olmak için paravan kapıdan içeri bakıyor. Ben Collin'le konuşurken o verandadaki sandalyeye oturup dönüyor.

"Selam, tatlım. Tatlım mı? Alo? Collin?" Cevap yok. Gözlerim yaşlarla doluyor. Tamamen mantıksız ama aniden, ne yaptığımı bildiğini ve konuşamayacak kadar kızgın olduğunu hayal ediyorum. Biri bizi gördü ve ona söyledi. Oturuyorum, dizlerimin bağı çözülüyor ve duymak için zorlanıyorum. "Collin?"

"Üzgünüm tatlım, bir saniyeliğine asansördeydim," diyor neşeli bir şekilde. Arka planda bir asansör sesi ve boğuk sesler duyuluyor.

"Neden Rachel'ın telefonundan arıyorsun?" diye sordum.

"Seni birkaç kez denedim. Akşam yemeği için bana ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim. Ben de eve gidiyordum."

"Oh, benimkini içeride unutmuş olmalıyım. Ben'le bahçede ydım. Um... hayır sorun değil, zaten her şeyi hazırlamıştım, ama teşekkürler." Acaba benimki

Ses bir şekilde suçlu ya da farklı geliyor. Bennett'in durumu ve Collin'in hasta annesi bizimle yaşarken telefonumu asla bırakmam. Yani, bu karakterime aykırı görünüyor. Bir şey söylemeyecek kadar nazik ama eminim bu ona tuhaf gelmiştir. Tüm bu sağlık sorunları ve okuldan gelen kriz telefonlarıyla uğraşırken aramızda bir anlaşma yaptık. İkimiz de müsait olacağız. Yüksek profilli bir emlakçı olarak, Collin'in bir gösteri ya da büyük bir toplantı sırasında telefonunun çalması iyi bir şey değil, ama bunun tüm yükünü tek başıma taşımama izin vermeyecek. Sanırım bu onun dayanışma jesti. Aynı şekilde ben hamileyken de bira içmeyi bırakmıştı, iki seferde de. Ben şarabımı içemezsem, o da benimle birlikte acı çekirdi. O böyle biri.

Yüzüm utançtan kızardı. Bunu hissedebiliyorum. Rachel'dan hafifçe uzaklaşıyorum.

"Kızarmış tavuk ve patates. Ben yardım etti," diyorum sesimde zoraki bir gülümsemeyle.

"Kulağa harika geliyor. Birazdan görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattığımızda, Rachel telefonunu geri alıyor. Uzun bacak bacak üstüne atıyor ve bir ayağını karşı ayak bileğinin içine sokuyor. Birbirlerine sonsuza kadar sarılabilirlermiş gibi görünüyor. Her zaman zayıf olmuştur. Diz kapakları, çok kısa şortunun içinde gevşekçe sallanıyormuş gibi görünen iplik gibi bacaklarının geri kalanıyla karşılaştırıldığında neredeyse şişiyor. Onlar hakkında hiçbir şey söylemiyorum, bugünkü savaşımlı seçiyorum.

İçeri girerken durup saçlarını düzeltiyorum ve başının tepesini öpüyorum. Sanki yaptığım her iyi, anaç şey günahlarım için küçük bir kefaretmış gibi. Hastalıklı tatlı Taylor Swift vücut spreyi gibi kokuyor ve bana bakmıyor, sadece telefonunda geziniyor.

Akşam yemeği sessizdir ama Collin Rachel'a "masada telefon yok" deyince Rachel karşılık verir.

"Oturduğumuzdan beri kafanı seninkinden kaldırmadın."

"Bu farklı. Bu iş ve acil." Telefonunu kaldırması için eliyle bir hareket yapıyor. Collin'in yemek sırasında telefonunu neredeyse hiç kullanmadığı doğru ama büyük bir ticari satış üzerinde çalıştığını biliyorum ve son zamanlarda konuşabildiği tek şey, yatırım yaptıkları bir hastaneye çok yakın olan bir tren yolunun binayı nasıl titrettiği. Kadehime normalde doldurduğumdan biraz daha fazla şarap dolduruyorum ama onun dikkatinin dağılmasından faydalaniyorum. Bütün şişeyi içsem bir şey demezdi ama Bazen bu daha da kötüdür; birinin size karşı sessiz bir hayal kırıklığı beslediğini ama bunu dile getirmeyecek kadar nazik olduğunu düşünmek.

"Annem nasıl?" diye soruyor.

Aman Tanrım. Claire'i unuttuğuma inanamıyorum.

"Yemekten önce kafamı uzattım ama uyuyordu. Ona bir tabak getireyim mi?" diye sorar.

Ona saat 4'teki ilacını getirmedi. Kahretsin. Dikkatim çok dağınık. Telefonumu bırakıyorum, önemli ilaçları unutuyorum. Çabucak örtbas etmeye çalışıyorum.

"Ona daha sonra bir şeyler getireceğimi söyledim. Bir süre uyumak istedi," diye yalan söyledim.

"Sen bir azizesin." Gülümsüyor ve beni öpüyor.

"Barf. Artık gidebilir miyim?" Rachel cevap beklemiyor; kalkıyor, tabağını lavaboya sıyrıyor ve gidiyor, çok fazla ev ödevi bulaşık görevinden kaçmak için temel bahanesi, ki bu iyi bir şey. Ben genelde

Collin televizyonun karşısına geçtikten ve çocuklar ev ödevi moduna girdikten sonra sessiz mutfak.

"Neden bunu almama izin vermiyorsun?" Collin şakacı bir şekilde kalçamı kontrol ediyor ve tabağı elimden alıyor.

Son zamanlarda, geçen ay hasta annesinin gelip misafir odasında kalmasını isteyerek bana mantıksız bir yük getirdiğini düşünüyor. Tabii ki kalmasına evet dedim. Sadece Collin'i ne kadar çok sevdiğim ve onun için her şeyi yapacağım için değil, kendimi onun yerinde hayal edemediğim için.

Atriyal fibrilasyonla yıllarca acı çekti, şimdi de akciğer kanseri ve bunama. Yapmamız gereken bu değil mi, onu yanımıza almak? Bizi ürperten de bu değil mi? Yaşlılık düşüncesi, bir bakım tesisinde tek başına oturmak.

bayat idrar ve güveç kokuyor. Günlerinizi bir kurum odasının küçük penceresinden dışarıdaki Arby's otoparkına bakarak ya da ortak alanda çiçekli bir ev ceketıyla oturup Eyfel Kulesi yapbozunu birleştirirken *The Price Is Right*'in tekrarlarını izleyerek geçirmek.

Belki de kendimizin bir yansıması olduğu için - bir gün bizim de başımıza gelmesinden korktuğumuz için başkasının başına gelmesine izin veremediğimiz şey - ya da belki de merhamet olduğu için önemsemek insan doğasıdır, ama Claire'in böyle bir yere atılmasına ve yalnız hissetmesine asla izin veremezdim. Her ne kadar arka yatak odasında ölüyor olması nefes kesici, rahatsız edici ve çocuklarınıza açıklaması çok zor olsa da.

Collin'in bulaşıkları almasına izin veriyorum, böylece Claire'e bir tabak ve ilaçlarını getirebiliyorum. Uzun koridordan odasına doğru ilerlerken, içinde bebek mamasına benzeyecek kadar ince kesilmiş tavuk bulunan sıkıcı görümlü bir tepsi taşıyorum. Cevap vermeyeceğini bildiğim halde kapısına hafifçe vuruyorum. İçeri girdiğimde, duygularını incitmemek için burnumu kapatma dürtüsüne direniyorum ama hava durgun ve kokuyu tarif etmek zor. Ekşimiş süt ve çürüme gibi sirkemsi ve keskin bir koku.

"İyi akşamlar sevgilim, sana yemek getirdim."

Işık loş ama tepegözü açmıyorum çünkü o baş ağrılarından şikayet ediyor. Battaniyenin altında onun şeklini göremediğimde kalbim hızlanıyor.

"Claire?" Oda sıcak ve yatağının ucunda, bir sandalyenin üzerine konmuş bir kutu vantilatör uğulduyor. Koku ve nem bir an nefesimi kesiyor ve pencereyi açtığını fark ediyorum. Bu kadar dayanılmaz sıcak olmasına şaşmamalı. Louisiana'da Ağustos ve o bir pencere açıyor. Kahretsin. Onu saat dörtte kontrol etmeliydim. Pencereyi kapattım ve kolumla burnumu kapattım. Arkamı döndüğümde Rachel'i koridorun sonunda

görebiliyordum.

ifadesi Claire'in nerede olduğunu ele vermeye yeter. Rachel gözlerinde yaşlarla donmuş bir halde, peruksuz, düğmeleri açık bir bornozla ayakta duran Büyükanne Claire'e bakmaktadır. Banyoda yerde hasta yatmaktadır ve koridorda saçsız, göğüsleri açık, kafası karışmış bir halde durmakta, odasını aramaktadır.

Claire'in yatağına dönmesine yardım etmeden önce Rachel'a, "Tatlım," demeye çalıştım ama gördükleri yüzünden travma geçirmiş bir halde ağlayarak kaçtı. Claire'i saat dörtte kontrol etmeliydim. Yaptığım şey - dikkatimi dağıtmam- şimdi çocuklarıma ve zavallı Claire'e zarar veriyor. Kendimi toparlamam gerek.

Claire'in yatmasına yardım ediyorum ve en sevdiği dizi olan *Frasier*'ın tekrarını açıyorum. Ona bir tepsi bırakıyorum ve ilaçlarını veriyorum, sonra Collin'e olanlardan bahsetmeden banyodaki kusmuğu temizliyorum. Endişelenir ve yardım etmek isterdi, ama bu benim ihmalem, bu yüzden bir tür iş felaketi yaşamasına ve verandada bira içip telefon görüşmeleri yapmasına seviniyorum.

Ben bitirdiğimde Rachel kapısını kapatmıştı ve arka planda yüksek sesle açılmış, akustik, festival havasında bir şarkı duydum. yarına bırak.

Oturma odasında, Bennett sehpa oturmuş boyama yapıyor. Benim tatlı bebeğim. Onu kollarıma alıp öpebilmeyi, sarılabilmeyi, gıdıklayabilmeyi ve şakalaşabilmeyi o kadar çok isterdim ki ama o tanıdığım en hassas ruha sahip, bu yüzden kendime biraz daha şarap koyup yanına oturuyorum, onunla bir dakika geçirmeme izin vermesini umuyorum. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra...

"Büyük Kuş'u boyamak ister misin? Transformers sayfasını alamazsın çünkü o benim, ama bunu alabilirsin." Yırtılmış bir sayfayı masaya doğru itiyor. Bu, sarı bir bacağı boyanmış Büyük Kuş. "Bu bebekler için, o yüzden istemeyebilirsin," diye devam ediyor.

"Hâlâ Büyük Kuş'u seviyorum. Sanırım bu beni biraz bebecsi yapıyor, ha?" "O gerçek değil; o sadece takım elbiseli bir adam."

"Doğru." Gülümsüyorum, sayfayı alıyorum ve kullanmak için bir boya kalemi buluyorum.

"Yine de yetişkinler bu tür şeyleri sevebilir. Okuldaki Bay Mancini buna nostalji diyor," diyor. Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Bu çok doğru."

"Bay Mancini mafyadan mı?" diye soruyor, dikkatini Transformer'ından ayırmadan. Yüz ifademini şaşkın şaşkın eğlendiğimi göstermesine izin vermiyorum.

"Olmadığına eminim. Neden?" Gayet açık bir şekilde

söyledim. "Çünkü adı Mancini, Vincent Mancini gibi."

"Vincent Mancini?"

"Bilirsin işte. *The Godfather*."

"*The Godfather*'ı izledin mi?" Ne zaman izlemiş olabileceğini merak ederek soruyorum.

"Bu sadece şimdiye kadar yazılmış en iyi film." "Kim demiş?" Ben gülüyorum.

"Uh. İnternet." Aynı fikirde olduğumu umarak bana bakıyor.

"Oh, şey, bu iyi bir nokta. Ama bir akrabalığı olduğunu sanmıyorum."

"Bu iyi," dedi, konu görünüşe göre çözülmüştü.

"Evet," diyorum ve Büyük Kuş'un geri kalanını boyuyorum. Şu anda oğluma inanılmaz derecede aşığım. Gerçek Ben'in ortaya çıktığını ve tamamen kendisi olduğunu gördüğüm zamanlar nefes kesici.

Çocuklar uyuduğunda, yatağa girmeden önce acele etmiyorum. Aynada kendime bakıyorum, bir makyaj mendiliyle göz kalemimi çıkarıyorum ve onu düşününce bacaklarımın arasında hissettiğim rahatsız edici sıcaklığa karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu düşünceyi bir kenara itip soyunuyorum, üzerime bir tişört ve temiz bir iç çamaşırı geçiriyorum. Collin yatakta dizüstü bilgisayarını açıyor ama ben oturunca kapatıyor.

"Hey, güzelim."

"Selam. İşle ilgili her şey yolunda mı?" Cevabı bildiğim için soruyorum.

"Eh. Öyle olacak. Meşgul olduğum için özür dilerim." Okuyucularını bir kenara bırakıp başını sallar.

"Hastane projesi mi?" Sormak zorunda hissediyorum.

"Omurilik füzyonu geçirdiğinizi ve Amazon Prime paketleriyle dolu lanet bir trenin sizi felç ettiğini hayal edebiliyor musunuz? Akıl almaz bir şey." Bunu sanki ilk kez duyuyormuşum gibi söylüyor. Ona gülümsüyorum.

"Üzgünüm," diyor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Yatak odasında iş konuşmak yok. Söz vermiştim."

"Sorun yok." Kuştüyü yorganı bacaklarımın üzerine çekip ellerime ve kollarıma losyon sürüyorum.

"Hayır. Burası bir sığınak. Kim demiş bunu? Bilge biri sanırım." Her zaman benimle ve televizyon, iş ya da tartışmanın evde olmaması konusundaki ısrarımla dalga geçer.

Yatak odasına. Beni kendine çekti ve öptü. Çok rahat, çok masum.

Boynunda kalan Dolce & Gabbana'nın o tanıdık, soluk kokusunu içime çekiyorum, bu sabahki tıraştan kalan keskin bıyıklarının tenime değdiğini hissediyorum ve ağlamak istiyorum.

Tek gördüğüm geçen geceden kalan anıların birbirine eklenmiş halleri. Reddetmem gereken eve dönüş yolculuğu, iyi huylu bir tanıdık daha fazlasına dönüştü, ağzı benimkinde, anahtarlar kapısının kilidini açıyor, her evet dediğimde, asla durdurmaya çalışmıyorum. Buna dayanamıyorum. Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından akarken, Collin'in çıplak tenine düşmeden önce onları hızla itiyorum. Boynumdan aşağı open tatlı Collin, Ben ve Rachel'ın fotoğrafının önündeki komodinin kenarından düşmek üzere olan atılmış okuma gözlükleri.

Bize ne yaptım ben?

Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? Böyle İyi Bir Eş'in kopyasını alın

Kitaplarınızı nereden alırsanız alın!

Telif Hakkı © 2021 Seraphina Nova Glass tarafından

OceanofPDF.com



ISBN-13: 9780369717054

Sessiz Bir Sokakta

Copyright © 2022 by Seraphina Nova Glass

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Graydon House
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.GraydonHouseBooks.com
www.BookClubbish.com

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.